

Business Proposal

นัดบอดวุ่น

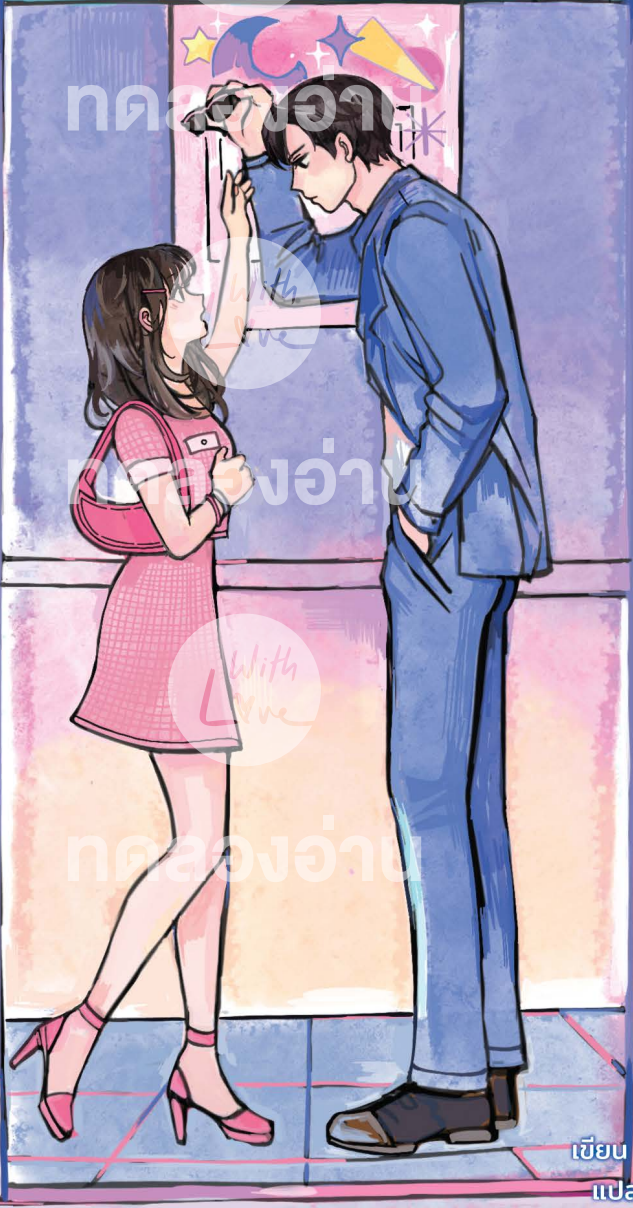
사내

ลึนรัก

ท่านประธาน

맞선 1

ພິພຸຣັງຄ໌ 1

JAMSAI

เขียน : แอวว

แปล : หัตยา

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

사내 맞선 1

Business Proposal นัดบอดวุ่น ลุ้นรักท่านประธาน 1

해화

แฮฮวา

|

히ทยา แปล

"ผมหมายความว่าถ้าคุณกังวลเรื่องอย่างว่าอยู่ล่ะก็ คุณไม่ต้องกังวลนะครับ"

เรื่องอย่างว่านั่นมันเรื่องอะไร...

ก่อนที่จะนึกขึ้นมาในหัวได้ว่าเป็นเรื่องอะไร เธอก็รู้สึกวูบวาบที่ใบหน้า

"ผมเก่งนะครับ"

...หึม?

"ถ้าคุณต้องการ จะให้ผมพิสูจน์ตอนนี้เลยก็ได้นะครับ"

เรื่องอะไร...

เฮือก! อย่าบอกนะว่าตอนนี้ผู้ชายคนนี้กำลังพูดถึงดูดใจว่าตัวเองทำเรื่อง
ที่เขาทำกันตอนกลางคืนงั้น-

คำนำ

ทุกคนเชื่อเรื่องพรหมลิขิตกันไหมคะ การที่คนสองคนที่ไม่เคยเห็นหน้า
คำตาและไม่น่าจะโคจรมาพบกันได้ กลับมาเจอกันและตกหลุมรักกัน ถ้าเชื่อ...
With Love คิดว่านักอ่านทุกท่านน่าจะอินไปกับเรื่องราวของ 'ชินฮารี' สาวออฟฟิศ
แสนธรรมดาที่ต้องแปลงโฉมไปนัดบอดแทนเพื่อนสนิทด้วยความจำเป็น แต่ไม่รู้ว่
เป็นพรหมลิขิต (หรือความโชคร้ายอย่างที่ชินฮารีเรียก) เพราะคูนัดบอดครั้งนี้
ดันเป็น 'คังแทมู' ประธานบริษัทสุดหล่อของเธอเอง!

เจอกันครั้งแรกเขาก็ขอเธอแต่งงานเลย งานนี้จะหนักก็ยาก จะสารภาพผิด
ก็พูดไม่ออก ทางไหนก็ดูเหมือนว่าอาจจะทำให้เธอถูกไล่ออกจากงานได้ทั้งนั้น...
แล้วความรักแสนอลเวงของพวกเขาทั้งคู่จะเป็นอย่างไร เมื่อคนหนึ่งพยายาม
หลีกหนี อีกคนหนึ่งก็ไม่ยอมปล่อยให้คูนัดบอดก้ามะลอกคนนี้อย่างง่าย ๆ เพราะเขา
ดันลั่นวาจาไว้แล้วว่า จะแต่งงานและเจ้าสาวของเขาต้องเป็นชินฮารีเท่านั้น!
มาร่วมลุ้นไปกับความรักของทั้งสองไปด้วยกันในหน้าถัดไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ชินฮารี** พนักงานแผนกวางแผนและการเงินที่มสของบริษัทของอุโน ด้วยความที่เป็นลูกสาวคนโตของบ้าน ทำให้เธอต้องคอยดูแลกิจการร้านไก่ทอดที่บ้านควบคู่ไปกับการทำงานประจำที่บริษัท ทว่าด้วยเงินเดือนอันน้อยนิดแต่มีหนี้สินมากล้น ทำให้เธอต้องรับจ๊อบเสริมอย่างการไปนัดบอดแทนเงินของซอผู้เป็นเพื่อนสนิทเพื่อหาเงินมาช่วยพ่อแม่อกบฏวิกฤตที่ร้านไก่ทอดต้องเผชิญ
- คังแทมู** ประธานบริษัทของอุโนผู้เปรียบพร้อมทั้งหน้าตาและฐานะ ด้วยภาพลักษณ์ที่หล่อเหลาของเขาทำให้เป็นที่หมายปองของสาวๆ มากมาย ทว่าชายหนุ่มกลับเป็นพวกบ้างาน ทำให้ยังไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตนเสียที่ จนกระทั่งคุณปู่ที่เลี้ยงดูเขามาต้องยื่นมือเข้ามาจัดการให้เขาไปนัดบอด
- จินยองซอ** เพื่อนสนิทของชินฮารี ลูกสาวคนเดียวของประธานบริษัทของจิน เป็นเพราะเธออายุยี่สิบเจ็ดแล้วแต่ยังไม่คิดจะคบหาใครอย่างจริงจัง พ่อของเธอจึงพยายามให้เธอไปนัดบอด แต่จินยองซอก็ก่หาทางเอาตัวรอดจากการนัดบอดได้ทุกครั้ง ด้วยความที่อยากช่วยเหลือเพื่อนเรื่องเงิน เธอจึงจ้างชินฮารีให้ไปนัดบอดครั้งล่าสุดแทน
- ซาของฮุน** เขาเป็นเด็กกำพร้าที่คังมันกินรับมาเลี้ยงจึงเติบโตมากับคังแทมู เมื่อโตขึ้นภายหลังจึงมาเป็นเลขานุการของคังแทมู
- คังมันกิน** ประธานใหญ่แห่งบริษัทของอุโน คุณปู่ของคังแทมู ผู้มีงานหลักคือดูซีรีส์และก่อกวนหลานชาย (รวมถึงเลขานุการของหลานชายด้วย) งานรองคือจับคู่นัดบอดให้กับคังแทมู

บทนำ

อาร์มภบท ครั้งแรก

ใจเย็นไว้ก่อน

"เมื่อกี้คุณบอกว่าอะไรนะคะ"

"แต่งงานกันเถอะครับ"

ไม่ได้ฟังผิดไป แต่ก็ต้องใจเย็นไว้ก่อน

"คะ คือว่า..."

คือว่า คือว่า

"คะ? คุณพูดว่าอะไรนะคะ"

"ผมบอกว่าเราแต่งงานกันเถอะครับ"

"คะ? แต่ง แต่ง..."

เอื๊อก ฮารีกลืนน้ำลายเหนียวลงคอ

"คือว่า...คุณพูดว่าอะไรนะคะ"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ มีฮารีที่กำลังถือโทรศัพท์เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ

"นี่ผม...ต้องพูด...อีกกี่ครั้งกันครับ"

เขาถามออกมาซ้ำๆ โดยแบ่งวรรคประโยคสามครั้ง ราวกับกำลังอดกลั้น
อะไรบางอย่างเอาไว้อย่างถึงที่สุด

"อ้าว ก็มันเป็นเรื่องน่าตกใจมากเลยนี่คะ เรื่องแต่งงานนั่นแหละ ฮ่าๆ"

เธอพยายามหัวเราะออกมาอย่างเป็นกันเองเพื่อให้บรรยากาศคลี่คลาย ทว่าปลายสายกลับมีเพียงความเงียบงันเท่านั้น อีกทั้งยังรู้สึกเหมือนเขากำลังจ้องมองและสั่งว่าอย่าหัวเราะ เธอจำต้องหยุดหัวเราะและพูดออกมาอย่างชัดเจนยัดคำ

"ฉันตกใจที่จู่ๆ ก็ถูกขอแต่งงานทางโทรศัพท์นะคะ ฉันไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องที่ต้องคุยกันทางโทรศัพท์แบบนี้ มันเป็นการขอแต่งงานนะคะ เพราะฉะนั้น..."

"งั้นเรามาเจอกันแล้วค่อยคุยกันนะคะ"

"คะ แบบนั้นก็ดี...คะ? เจอกันเหอะคะ ไม่คะ ไม่! ไม่เป็นไรคะ ฉันคิดว่าคุยทางโทรศัพท์ได้สบายมากเลย ฉันขอปฏิเสธคำขอแต่งงานนั้นนะคะ เพราะฉันไม่คิดจะแต่งงานคะ"

ขณะที่กำลังเม้มริมฝีปากพร้อมกับคิดว่าตัวเองพูดแรงไปหรือเปล่านั้นก็ได้ยินเสียงของเขาดังขึ้นมา ดูเหมือนว่าในเสียงนั้นไม่มีความมุ่งมั่นจากการถูกปฏิเสธหรอกอยู่เลย

"ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณถึงมานัดบอดล่ะครับ"

"คะ? เอ่อ เรื่องนั้น..."

จะเล่าสถานการณ์อันซับซ้อนทั้งหมดให้ฟังได้อย่างไรกัน ฮารีอยากใช้นิ้วจิ้มตาทั้งสองข้างของยองซอเพื่อนรักที่ส่งสายตาวิงวอนมาให้ในตอนนั้นเหลือเกิน

"แค่นี้ไปเฉยๆ นะคะ"

"ไป...เฉยๆ?"

ในถ้อยคำนั้นก็ยังมีน้ำเสียงที่บอกว่า 'นี่คุณกำลังล้อผมเล่นหรือ' ซ่อนอยู่ จะว่าไปดูเหมือนตอนนี้เธอฟังและทะเยอทะยานยิ่งกว่าวันนั้นที่ไปนัดบอดเสียอีก แต่คิดถึงสภาพในวันนั้นก็ยิ่งรู้สึกตัวเองเหมือน 'ยายบ้า' เลย แต่ตอนนี้มันน่าอายยิ่งกว่า ถ้าถอยตอนนี้ล่ะก็ คงต้องเจอเรื่องยุ่งๆ เธอจึงหลับตาลงแน่น

"ก็...ใครๆ ก็คิดอย่างนั้นกันได้นี้คะ การไปนัดบอดไม่ได้หมายความว่า

อยากแต่งงานเสมอไป..."

เมื่อคิดว่าข้อแก้ตัวฟังดูเงาเกินไป เธอจึงพูดเสียงแผ่วลงในช่วงท้ายและปิดปากสนิท เกิดความเงียบบนอีกครั้ง แต่ดูเหมือนหูของเธอกำลังได้ยินเสียงของเขาพูดขึ้นว่าถ้าไม่ได้ไปนัดบอดเพราะอยากแต่งงาน แล้วจะไปทำไมละยายชื้อบื้อ

ฮารีรู้สึกทรมานใจ จึงเอ่ยปากพูดอีกครั้ง

"เอ่อ ทำไมคุณถึงอยากแต่งงานกับฉัน...คุณไม่ได้ตกหลุมรักฉันตั้งแต่แรกพบไม่ใช่หรือคะ...ทั้งที่...ทั้งที่ฉันเอาแต่พูดพาล่าม..."

พูดจาเหลวไหลเพื่อเจ้อถึงขนาดนั้น ส่วนคุณก็ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ เธอแต้หนึ่งมองราวกับเบื่อหน้าอย่างนั้น แล้วทำไม!

"แล้วถ้าผมตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบล่ะ"

อะไรนะคะ มันจะเป็นไปได้ยังไง! แต่ว่าถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ฉันก็รู้สึกเป็นเกียรติมากค่ะ!

ฮารีหน้าแดงขึ้นมา แต่เมื่อเห็นสภาพความเป็นจริงของตัวเองในกระจกที่สวมกางเกงโคแจจิง* ของแม่อยู่ เธอก็รีบส่ายหน้าทันที

"ยะ...อย่าพูดเล่นแบบนั้นสิคะ"

"มาเจอกันแล้วค่อยคุยกันดีกว่าครับ วันนี้หนึ่งทุ่มเจอกันที่ที่เรานัดเจอกันเมื่อวาน..."

"ไม่ค่ะ ไม่! ฉันคงไปเจอคุณวันนี้ไม่ได้หรอกค่ะ"

"ถ้าเป็นวันธรรมดาผมไม่สะดวก นั่นเป็นช่วงสุดสัปดาห์..."

"ไม่ค่ะ คุณคงจะงานยุ่งน่าดู ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นหรอกค่ะ ฉันจะไม่แต่งงานค่ะ! ฉันแต่งไม่ได้! ที่จริงแล้วฉันชอบผู้หญิงค่ะ ฉันเกลียดผู้ชายที่สุดพูดจริงนะค่ะ ฉันรักผู้หญิงค่ะ งั้นแค่นี้ละค่ะ!"

ฮารีวางสายอย่างไร้ความปราณี

ไม่ชอบผู้ชายเนี่ยนะ ฉันบ้าไปแล้วหรือ ฉันออกจะบ้าผู้ชายขนาดนั้น

* โคแจจิง คือกางเกงตัวในของกระโปรงฮันบก หรือกางเกงรัดข้อเท้า

"แถมในวันนัดบอดยังพูดปาวๆ ว่าเป็นเสื่อผู้ชายอีก"

เมื่อนึกถึงคำพูดที่ตัวเองพูดในตอนนั้น เธอก็อยากเตะผ้าห่มแล้วลุกพรวดขึ้นมาทั้งที่ยังนอนอยู่เลยทีเดียว

"เฮ้อ เขาต้องคิดว่าฉันบ้าจริงๆ แน่เลย ฉันไม่ใช่คนแบบนั้นสักหน่อย ไม่สิ ยังไงมันก็ไม่สำคัญอยู่แล้ว เพราะคุณคนนี่เขาก็ดูไม่ปกติเหมือนกัน!"

นัดบอดไม่ถึงชั่วโมง แล้วนี่ก็เพิ่งผ่านมาแค่วันเดียว แต่กลับมากล่าวตลกหลมรักและอยากแต่งงานด้วยเนี่ยนะ

นี่มันจิตป่วยสุดตึงชัดๆ! แต่งงาน แต่งงานเนี่ยนะ

จู่ๆ ฮารีก็ลู่ไปไล่จับผมเผ้าให้เรียวร้อย ทั้งที่สวมกางเกงโคแจ๋งจ้อยู่แท้ๆ แต่เธอก็หม่นตัวดูตัวเองในกระจกทางโน้นที่ทางนี้ที่กลางยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจอยู่ครู่หนึ่ง

"เฮ้อ คังแทมู นายช่างตาถึงชะจริงเชียว"

ฮารีที่เคยยิ้มอย่างภูมิอกภูมิใจกลับกำผมของตัวเองเอาไว้แน่นราวกับเพิ่งเข้าใจความเป็นจริง เธอหอบออกมาและตะโกนเหมือนตัวเองถึงขีดจำกัดแล้ว

"กรี๊ด! ฉันจะทำไงดีละเนี่ย"

ฉันไปนัดบอดกับประธานบริษัทของตัวเองได้ยังไง!

บทที่ 1

ชายหนุ่มแห่งพรหมลิขิต

ว่ากันว่าเรื่องร้ายมักธำธอมเข้ามาในชีวิตพร้อมกันเสมอ ดูเหมือนวันนั้นก็เป็นแบบนั้น นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่เรื่องร้ายได้ธำธอมเข้ามา

"รู้จักกันไว้สิ นี่แฟนฉันเอง จางฮเยจี ส่วนนี่เพื่อนฉัน ชินฮารี"

แฟนกับเพื่อน ขณะที่กำลังประเมินว่าสองคำนี้มันห่างไกลกันมากแค่ไหนนั้น ฮเยจีที่กำลังจับมือมินอูอยู่ก็เอ่ยปากทักทาย

"สวัสดีค่ะ ฉันชื่อจางฮเยจี ได้ยินเรื่องของคุณจากพี่มินอูเยอะเลยล่ะ"

ได้ยินเรื่องอะไรบ้างนะ

เนื่องจากมัวแต่นึกสงสัย ฮารีจึงทักทายเข้าไปเล็กน้อย

"อ้อ สวัสดีค่ะ ฉันชื่อชินฮารีค่ะ"

ฮารีทักทายกลับไปและยื่นประหม่าอยู่อย่างนั้น เมื่อได้ยินว่าเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนานจะเลี้ยงอาหารเที่ยง ตอนนั้นเธอรู้สึกใจสั้นไปหมด แต่ก็พยายามสงบจิตสงบใจเอาไว้ อุตส่าห์ลุกขึ้นมาแต่งหน้าทั้งที่ไม่ค่อยได้แต่ง และหยิบเบรตสมาใส่ทั้งที่ไม่ค่อยได้ใส่เลยแท้ๆ แต่เพื่อนกลับพาแฟนมาแนะนำให้รู้จักเสียนี้

"หิวแล้วใช่ไหม กินข้าวกันเถอะ สั่งอะไรดี"

มินอูถามด้วยสายตาอ่อนโยน ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่ได้ถามฮารี แต่ถามฮเยจีแฟนเขา

"พี่อยากกินอะไรคะ ฉันอยากกินพาสต้ากับพิซซ่า"

"เหรออ งั้นเราสั่งตามนั้นเลยนะ"

"สั่งทั้งหมดเลยก็ได้เหรออคะ"

"ทำไมจะไม่ได้อ่ะ เราแบ่งกันกินสองคนก็ได้นี่นา"

ทั้งสองมองหน้าและส่งสายตาคอขันให้กันราวกับลืมนึกไปว่ามีฮารีอยู่ตรงนี้ด้วย แต่แล้วมินอูกี้หันมามองเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้

"ฮารี แล้วเธอล่ะ"

เมื่อสบตากัน ฮารีก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาในใจ หากต้องนั่งเผชิญหน้ากับแฟนของเพื่อนที่ตัวเองแอบชอบและกินอาหารด้วยกันแบบไม่รู้สึกละอะไร ควรแสดงสีหน้าแบบไหนดีนะ ฮารีไม่มั่นใจว่าตัวเองจะทำเรื่องโง่งงอย่าง การนั่งกินอาหารพร้อมกับยิ้มอย่างไม่รู้สึกรู้สาแบบนี้ได้ แต่ถึงอย่างนั้น เธอก็ไม่อาจเปิดเผยความรู้สึกให้ตัวเองดูโง่งไปมากกว่านี้ได้

ถ้านี้เป็นความฝันก็คงจะดี ขณะที่กำลังภาวนาขอให้เรื่องทั้งหมดนี้เป็นแค่ความฝันและกำลังนั่งลงด้วยความลังเลอยู่นั่นเอง เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น ฮารีสบโอกาสจึงรีบรับสายและลุกพรวดขึ้นจากที่นั่งทันที

"ฮัลโหล ค่ะ หัวหน้า! โทรมาวันหยุดแบบนี้มีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ อะไรนะคะ อ้าว ถ้างั้นฉันคงต้องรีบไปหาข้อมูลตอนนี้เลยใช่ไหมคะ รับทราบค่ะ!"

เมื่อหันไปสบตากับมินอูกี้ที่มองมาด้วยความสงสัย ฮารีก็ยิ้มเหมือนมีเรื่องลำบากใจ

"ทำไงดีล่ะ หัวหน้าแผนกที่บริษัทโทรมา ดูเหมือนมีเรื่องให้ฉันรีบตรวจสอบให้นะ"

"วันนี้วันเสาร์นะ"

"คนทำงานบริษัทมีวันหยุดกับเขาที่ไหนล่ะ"

"แต่กินข้าวก่อนแล้วค่อยไปก็ได้นี่"

เสียงเรียกเข้าดังขึ้นอีกครั้ง แบบนี้สินะที่เขาเรียกว่าฟ้าดินเป็นใจ ฮารียิ้มให้ฮัยเย็อย่างสบายอกสบายใจ

"ฉันต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะคะ เพิ่งได้เจอกันแท้ๆ แต่ฉันต้องไปก่อนแบบนี้ ไว้เจอกันคราวหน้านะคะ ฮัลโหล"

ฮารีแสร้งทำเป็นรับสายและออกมาข้างนอกทั้งที่ยังไม่ได้ฟังคำบอกกล่าวจากฮเยจี

คงไม่ได้ดูแปลกๆ หรือก๊วเซ่ใหม่ อย่างเช่นดูเหมือนเจ็บปวดเพราะอกหักจากรักข้างเดียว หรือลนลานทำอะไรไม่ถูกจนดูขี้บื้อ

ฮารียืนฟังผนังอาคารพลางหลับตาลง เธอรู้สึกอ่อนนุ่มในหัวใจจนน้ำตาพานจะรินไหลออกมา

"ฮัลโหล ฮัลโหล พี่พูดเรื่องอะไรเนี่ย หัวหน้าอะไร แล้วทำไมจู่ๆ ถึงวางสายไปล่ะ"

ไต้ยีนเสียงฮามินน้องชายดังมาจากปลายสาย เธอจึงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ และยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหู

"อ้อ ว่าไงฮามิน โทรมาทำไมเหรออ"

แม้จะรู้สึกขอบคุณมากที่น้องชายโทรมาในเวลานี้พอดี แต่เธอกลับมีลังสังหรณ์ว่าการที่น้องชายโทรมาหาคงไม่ใช่เรื่องที่น่ายินดีสักเท่าไร

"พี่เห็นข่าวหรือยัง"

"ข่าวอะไร"

"ใช้หวัตนก"

ใช้หวัตนกนั่นเหรออ

ฮารีหลับตาลงอีกครั้ง ฟาดินเป็นใจกับผีนะลิ เหมือนโทรมาบอกว่าให้ไปตายเสียมากกว่า

"ยอดชายตกมากใหม่"

"อย่าให้พูดเลย ไม่มีคนโทรมาสั่งเลยสักคน"

"แล้วพ่อแม่ทำยังไงกันล่ะ"

"พ่อแม่แต่สูบบุหรี่ ส่วนแม่ก็เอาแต่นั่งร้องไห้อยู่นะลิ"

ฮารีได้แต่ถอนหายใจ เพราะนั่นเป็นร้านขายไก่ทอดที่จួយผู้เป็นพ่อ

ถูกเพื่อนโกงเงินเกษียณไปจนต้องใช้เงินกู้จากบริษัทของฮารีมาช่วยสมทบ จึงทำให้เปิดร้านขึ้นมาได้ ตอนนี้เริ่มมีคนพูดถึงโก๋ซุบแบ่งทอดก้นปากต่อปาก จนคิดว่าธุรกิจกำลังจะไปได้ดีอยู่แล้วแท้ๆ แต่กลับมีเรื่องใช้หัวदनกระบาดขึ้นมา ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าตอนนี้ลุงคงจะกำลังโทษตัวเองว่าทำอะไรไม่ได้เรื่องไปเสียทุกอย่าง

"ปลอมไปว่าเวลาทำธุรกิจก็มีทั้งช่วงที่ไปได้ดีและไปได้ไม่ดีเหมือนกัน"

"รู้แล้ว ผมกำลังปลอมอยู่ แต่พี่..."

เธอพอจะรู้ว่าคำพูดหลังจากนั้นคืออะไร

"พออย่าว่าไม่ให้บอกพี่นะ...แต่ตอนนี้ใกล้ถึงกำหนดวันจ่ายค่าเช่าร้านแล้วนะสิ"

เมื่อเห็นว่าน้องชายถึงกับต้องพูดเรื่องที่ไม่เคยเอ่ยปากพูดเลยสักครั้งแบบนี้ เธอก็รู้สึกได้ว่าครั้งนี้คงจะหนักหนาสาหัสมากจริง ๆ

"ไม่ต้องกังวลเรื่องนั้นหรอก เดี่ยวฉันจะเตรียมให้เอง"

ฮารีพูดให้ฮามีมน้องชายที่ช่วยงานพ่อแม่คลายความกังวล จากนั้นก็กวาดวงสายทั้งน้ำตา หัวใจของเธอที่เพิ่งจะร้อนรุ่มเพราะเรื่องมินอูเปลี่ยนเป็นร้อนรุ่มเพราะเรื่องเงินแทน จะไปหางานพาร์ทไทม์ที่ไหนดีนะ เนื่องจากเงินเดือนต้องถูกหักเงินเดือนและดอกเบี้ยเงินกู้ออกไป เธอจึงคิดถึงเรื่อง 'ทูจ๊อบส์'* มาสักพักแล้ว

แต่ก่อนอื่น...

ฮารีโทรหาของซอเพื่อนของเธอ

"ฉันเองนะ เพื่อนที่สวยที่สุดในโลกของเธอ ซินฮารี เลี้ยงเหล่าฉันหน่อยสิ"

คงต้องดีมีสักหน่อย

"ไหนดูซิ..."

ของซอแบ่มือและเริ่มพับนิ้วลงทีละนิ้ว

* ทูจ๊อบส์ มาจากคำว่า two jobs หมายถึงการทำงานสองอาชีพ

"อึมินู พ่อหนุ่มคนที่เธอแอบชอบชวนไปกินมื้อเที่ยง แต่กลับพาแฟนมาแนะนำให้รู้จักโดยไม่บอกไม่กล่าว และร้านไก่ทอดของพ่อแม่ที่กำลังจะไปได้ดี แต่ธุรกิจต้องมาสะดุดเพราะใช้วัตถุดิบ เธอเลยต้องช่วยจ่ายค่าเช่าให้ใช้ใหม่"

"อึ้ม แถมเงินกู้ที่บริษัทก็กองโตอย่างกับภูเขา"

ฮารีพูดอย่างเศร้าสร้อยและพับนิ้วของยองซอกอีกหนึ่งนิ้ว

"ฉันจะเริ่มทำงานพาร์ทไทม์แล้ว ที่นี้คงต้องใช้ชีวิตทำงานแบบหามรุ่งหามค่ำโดยไม่มีวันหยุดเสาร์อาทิตย์"

เมื่อฮารีพับนิ้วลงอีกหนึ่งนิ้ว ยองซอกก็หรีตามอง

"เธออย่าเอาเรื่องน่าห่อเหี่ยวใจมารวมกันแบบนี้ได้ไหม เรื่องมันยังไม่ได้เกิดขึ้นเลยนี่นา"

"ก็มันเป็นความจริงที่กำลังจะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้ล่ะสิ"

"แต่อย่างน้อยก็ยังมีเพื่อนมาเลี้ยงเหล้าให้เธอฟรีๆ แบบนี้ไม่ใช่หรอ"

ยองซอกยกนิ้วก้อยขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นว่ายังมีหนึ่งในห้านิ้วที่ยังคงเหลืออยู่ ฮารีจึงยิ้มออกมาเล็กน้อย

"แต่ฉันยังไม่ได้ดื่มสักแก้วเลยนะ"

"ต้องรอให้กับแก่ลมมาก่อนแล้วค่อยดื่มสิ"

"ดื่มระหว่างรอกับแก่ลมก็ได้นี่นา"

ยองซอกหรีตามองฮารีอีกครั้ง

"ถ้าเธอดื่มทั้งที่ไม่มีกับแก่ลมตอนกลางวันแสดๆ จนเมาและทะเลาะขึ้นมาแล้วมันจะลำบากใคร"

"เพื่อนมีเรื่องห่อเหี่ยวใจเกินสามเรื่องขนาดนี้ก็ต้องเมาและทะเลาะบ้างแหละน่า แค่นี้ทำให้ฉันไม่ได้หรือไง"

"เรื่องค่าเหล้านะฉันช่วยได้ แต่เรื่องอื่นยังงี้ก็ไม่ได้ ถ้าเธออ้วกมาโดนเสื้อฉันจะทำยังไง"

ยองซอกจับบริเวณไหล่ของเสื้อและขยับไปมา ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันเป็นแบรนด์เนม

ของซอเป็นลูกสาวคนเดียวของประธานบริษัทของจีน การที่ทั้งสองสนิทสนมกันมาตลอดตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายมาจนถึงอายุยี่สิบเจ็ดปี โดยที่ไม่เคยทะเลาะกันแม้แต่ครั้งเดียวก็เรื่องหนึ่ง แต่การที่เพื่อนเศรษฐีคนนี้ไม่เคยทิ้งฮารีผู้ที่เกิดมาในครอบครัวธรรมดา ก็นับว่าเป็นเรื่องแปลกประหลาดที่สุดในชีวิตของฮารี อย่างไรก็ตามการมีเพื่อนรวยก็ถือเป็นเรื่องน่ายินดี เพราะมันทำให้เธอได้ดื่มเหล้าฟรีแบบนี้

"เธอมีเงินเยอะ แค่เสื้อซื้อใหม่ก็ได้นี้หา ได้โปรดให้ฉันดื่มเหล้าก่อนเถอะนะ"

"ไม่ได้ วันนี้ฉันต้องไปนัดบอด"

"อะไรกัน เธอมีนัดแล้วเหรอ ก็โง่งล่ะ แล้วทำไมไม่บอก"

"นัดช่วงค่ำ แล้วอีกอย่างฉันก็ไม่ได้อยากไปด้วย เลยไม่อยากจะไปจนถึงมันนะสิ"

"ทำไมล่ะ"

"ทำไมนะเหรอ ก็เพราะฉันยังไม่อยากแต่งงานนะสิ"

"งั้นเธอก็แกล้งทำเป็นเสียสติสิ เธอเล่นบทนั้นเก่งไม่ใช่เหรอ อันที่จริงเธอก็เป็นแบบนี้อยู่นิดๆ นะ"

ของซอจ้องเขม็ง เมื่อเห็นฮารียิ้มแป้น เธอก็ถอนหายใจออกมาราวกับยอมแพ้

"ฉันขี้เกียจทำแบบนั้นแล้ว แกล้งเสียสติแค่ครึ่งสองครึ่งก็น่าจะพอแล้วนี่นา"

"อย่าบอกนะว่าเธอเคยแกล้งเสียสติจริงๆ นะ"

"อืม ตอนนี้นั้นเก่งแล้วด้วยนะ สวัสดิ์ค๊ะ ฉันชื่อของกุ* คะ ฉันไม่รู้จักหรอกค๊ะ แต่อายุประมาณคุณน่าจะรู้จักใช่ไหมหะคะว่าของกุคืออะไร ตีรีรีหรือ"

ของซอกางแขนออกมาตีปีกพับๆ จนฮารีถึงกับอ้าปากค้าง

"ให้ตายสิ แต่ละคนอายุเท่าไรกันเนี่ย"

* ของกุ เป็นชื่อตัวละครที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาจากซีรีส์เรื่อง 'Yeo Ro' ที่ออกอากาศทางช่อง KBS1 เมื่อปี ค.ศ. 1972

"หลากหลายรุ่นหลากหลายวัยเลยละ ตอนนี่ฉันไม่ฟังประวัติส่วนตัวก่อนไปเจอด้วยซ้ำเลยไม่ค่อยรู้หรอก เพราะยังงั้นพอไปถึงบู๊ก็ต้องแกล้งทำเป็นเสียดสีแล้วรีบออกมาก่อนอยู่ดี"

"แล้วพ่อเธอไม่ว่าเธอ"

"อืม พ่อยังขยันหาคุณัดบอดมาให้ฉันไม่ขาดเลยนะ เหมือนจะบอกให้คอยดูว่าสุดท้ายใครจะชนะ"

จะว่าไปสีหน้าของของซอกก็ดูเบื่อหน่ายมากจนฮารีถึงกับลืมเรื่องของตัวเองและมองเพื่อนด้วยความเห็นใจ แม้จะดูมีความสุขอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ว่าใครก็มีปัญหาของตัวเองกันทั้งนั้น เธอตระหนักถึงเรื่องนี้เมื่อได้เห็นชีวิตของของซอก

"ไม่ไปไม่ได้หรอก"

"ทำแบบนั้นไม่ได้หรอก ฉันไม่อยากแพ้อ่ะนะ แล้วอีกอย่างถ้าเกิดจู่ๆ พ่อยกเลิกบัตรเครดิต ฉันก็แย่นะสิ"

นั่นก็จริง ถึงของซอกจะมีงานทำ แต่ถ้าจะรักษาชีวิตอันแสนสำราญเอาไว้ล่ะก็ ยังไงก็จำเป็นต้องมีบัตรเครดิตของพ่อ ถ้าอย่างนั้นก็ถือโอกาสนี้หาผู้ชายดีๆ ไปเลยก็ไม่เลวนะ

"คุณัดบอดของเธอสวยๆ กันทั้งนั้นไม่ใช่เธอ งั้นก็แต่งงานไปเลยสิ"

"ทำแบบนั้นไม่ได้หรอก ฉันกำลังตามหาพรหมลิขิตของฉันอยู่ ความรักของฉันต้องมีความซาบซึ้งจริงใจ"

"ฉันก็เหมือนกัน"

"อ๊วย เธอก็ด้วยเหรอ"

"อืม ฉันก็กำลังตามหาพรหมลิขิตของฉันอยู่เหมือนกัน ส่วนคนรักของฉันนั้นต้องเป็นมหาเศรษฐีเท่านั้น ถ้าหน้าตาดีจนทำให้ฉันกลายเป็นปลาหมึก* ไปได้เลยก็ยิ่งดี"

แม้ไม่รู้ว่าจะมีผู้ชายแบบนั้นอยู่ในโลกหรือเปล่านั้นก็ตาม ฮารียิ้มอย่างขมขื่นระหว่างนั้นกับแกล้มก็มาพอดี เมื่อกระทะไต้ย่างร้อนๆ ถูกยกมาเสิร์ฟ

* ปลาหมึก หมายถึงคนหน้าตาไม่ดี

ฮารีก็รีบถ่มมือทั้งสองข้างและเปิดขวดโซจู* ทันที

"เออล่ะ เธอแก้วหนึ่ง ฉันแก้วหนึ่ง"

ต่างฝ่ายต่างรินโซจูให้กันแล้วชูแก้วขึ้น

"เออล่ะ ดื่มเพื่อผู้ชายที่เป็นพรหมลิขิตของเราทั้งคู่ ชน!"

ฮารีและยองซอชนแก้วกัน

"ถ้าเมื่อการแก่งทำตัวเป็นคนเสียสติ ั้งลองเปลี่ยนเป็นสไลด์เฟม ฟาทัล** ดูบ้างสิ แบบเซ็กซี่ขั้นสุดไปเลย ใครจะไปรู้ล่ะ ผู้ชายที่เป็นพรหมลิขิตของเธอ อาจปรากฏตัวขึ้นแล้วตกหลุมรักเธอตั้งแต่แรกเห็นเลยก็ได้เน"

"เฟม ฟาทัลหรือ"

"ฉันเป็นผู้หญิงที่ชอบจับพวกผู้ชายกินคะ ฮีม"

ฮารีจูบอากาศเสียงดังจับพรางทำตาปริบ ขยิบตาวิ้งให้ยองซอ แล้วนำแก้วโซจูมาจ่อใกล้ปาก

"เดี๋ยวก่อน!"

ยองซอจับข้อมือฮารีเอาไว้

"ทำอะไรของเธอเนี่ย โซจูหกหมดแล้วนะ"

"ฉันมีความคิดดีๆ แล้ว"

ยองซอทำตาเป็นประกาย ขณะที่ฮารีขมวดคิ้ว

"ทำไมต้องมามีความคิดดีๆ อะไรเอาตอนนี้ด้วยล่ะ"

"ก็ฉันเพิ่งคิดออกตอนนี้นี่นา"

"อะไรล่ะ"

ฮารีเสียใจที่แผลอกามออกไป เพราะรู้สึกว่ารอยยิ้มของยองซอดูมีเสน่ห์เหลือม ยังไงชอบกล

"เธอบอกว่าอยากหางานพาร์ทไทม์ใช่ไหม"

* โซจู เป็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยอดนิยมของเกาหลี กลั่นจากข้าว มันเทศ หรือมันฝรั่งหมัก ไม่มีสี รสชาติขมออกหวาน

** เฟม ฟาทัล เป็นคำจากภาษาฝรั่งเศส หมายถึงสาวสวยสังหารที่ใช้เสน่ห์หรือแรงมาสร้างอันตรายได้โดยไม่มีใครคาดคิด

"อืม ทำไม...ไม่นะ 'ไม่!'"

ฮารีรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ไม่ดีจึงปฏิเสธอย่างเด็ดขาดและพยายามจะตีมือไขว้
อีกครั้ง แต่ของชอกกลับจับข้อมือเธอแน่นขึ้น

"ยังไงเธอก็อารมณ์บูตอยู่นี่นา รักข้างเดียวที่เธอรักนักรักหนาก็โดน
ยายผู้หญิงคนอื่นแย่งไปแล้ว"

"แล้วมันเกี่ยวกับเรื่องงานพาร์ตไทม์ตรงไหนยะ"

"ถือโอกาสเปลี่ยนบรรยากาศแล้วลองไปเจอผู้ชายคนอื่นดูสักทีดีไหมละ"

"ใคร..."

อย่าบอกนะ

"ใช่ คุณนัดบอดฉันไง"

"นี่! จะบ้าเหรอ"

"ทำไมล่ะ ก็เธอต้องการเงินไม่ใช่เหรอ"

"..."

"เป็นสไตลิ่งเฟม ฟาท์ไลง ฉันทชอบจับผู้ชายกินคะ ให้ฉันลองกินคุณดูบ้าง
ไหมคะ เธอแค่นี้ไปทำแบบนี้ก็พอแล้ว"

ของชอกทำสีหน้าเลียนแบบเหมือนที่ฮารีทำเมื่อกี้ เมื่อฮารีส่ายหน้า
อย่างแรง ของชอกก็ขมวดคิ้วขึ้นมา

"เธอจะยึดติดกับนายมิโนคนนั้นไปจนถึงเมื่อไร ลองฟังให้สุดสักวันหนึ่ง
เถอะน่า ดีจะตาย"

ทันทีที่ได้ยินชื่อมิโน ฮารีก็รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังถูกทิ่มแทง ของชอ
คงเห็นว่าคำพูดนี้พอจะใช้ได้ผล จึงรีบย่ำให้มันใจ

"อย่างน้อยก็น่าจะพอจ่ายหนี้เงินกู้บริษัทที่กองพะเนินเป็นภูเขาได้สักนิด
ไม่ใช่เหรอ"

ยาย...สารเลว บังอาจเอาความเจ็บปวดของฉันมาหลอกใช้ฉันเหรอ

เอือก ฮารียกแก้วดื่มรวดเดียวก่อนที่จะวางแก้วลงเสียงดังปัง เข้มมอง
ของชอและพูดออกมา

"เธอจะให้เท่าไร"

ซองฮุนกำลังยื่นกระวานกระวยใจ แต่ชายที่อยู่ตรงหน้ากลับนิ่งเฉย โดยขยับเพียงปากกาในมือเท่านั้น นี่ไม่ใช่กิจกรรมประจำเดือนสักหน่อย ไม่ลืมนี่เป็นกิจกรรมประจำเดือนนั่นแหละถูกแล้ว เพราะในวันที่ประธานใหญ่คงมันกินมาที่ห้องทำงานของแทมก็มักปรากฏภาพแบบนี้ให้เห็นอยู่เสมอ

"ท่านประธานครับ"

ซองฮุนเอ่ยปากอย่างระมัดระวัง ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่มีการโต้ตอบใดๆ

"อะแฮ่ม เอ่อ ท่านประธานครับ"

ในตอนนั้นแทมเหลือบตาขึ้น แต่ก็ยังไม่หยุดทำสิ่งที่กำลังทำอยู่ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขาจะตอบว่าอะไร

"ท่านประธานใหญ่มาครับ"

"จิ้นเหรอ"

ใช่แล้ว จิ้นเหรอ

"ท่านประธานใหญ่มานะครับ"

"จิ้นเหรอ"

แทมตอบว่า 'จิ้นเหรอ' และยังคงทำงานต่อไป เขานิ่งแบบนี้มาห้านาทีแล้ว คังแทมเป็นคนบ้างานอย่างมาก ส่วนประธานใหญ่คงมันกิน...ก็คือปู่ของคังแทมที่ดูเหมือนว่างานอดิเรกคือการรบกวนการทำงานของหลานชาย ซึ่งแน่นอนว่างานอดิเรกนั้นก็รบกวนซองฮุนด้วยเช่นกัน

"ท่านประธานครับ..."

"ไอ้หมอนี่! นี่แกจะให้ฉันรอที่ชั่วโมงกันฮะ"

ประตูถูกเปิดออกเสียงดังปัง แม้เพิ่งจะผ่านไปเพียงห้านาที แต่ความมอดทนของประธานใหญ่คังก็หมดลงเสียแล้ว แทมจึงเงยหน้าขึ้น

"มาถึงแล้วเหรอครับ"

"ไอ้เด็กอวดดี แกไม่แยแสฉันเลยใช่ไหม"

"ผมจะทำอย่างนั้นได้อย่างไรครับ"

"ก็เห็นเข้ามาบอกตั้งหลายหนที่แล้วว่าฉันมา แล้วทำไมถึงไม่เปิดประตูล่ะ"

"ผมไม่รู้ว่ามาถึงแล้วนี่ครับ"

เมื่อได้ยินคำพูดที่เมินเฉยของแทมู ประธานใหญ่คงก็หันไปห้องของฮุนตาเซมิ่ง

"ไอ้เจ้าสูงแต่ตัวนั้นก็น่าจะบอกไม่ใช่หรือว่าฉันมาแล้ว"

"ผมไม่ได้ยินครับ"

"ท่านประธาน?"

ของฮุนมองด้วยความรู้สึกไม่ยุติธรรม แต่แทมูกลับยกไหล่ให้เท่านั้น ในขณะที่ประธานใหญ่คงทำหน้านิ่งด้วยขมวด

"หัวหน้าขา ไม่ได้บอกหรือว่าฉันมานะ"

"ผมบอกแล้ว..."

"มันไม่สำคัญหรือครับ ยังไงก็เข้ามาแล้วนี่นา"

ของฮุนมองแทมูเหมือนจะถามว่าทำไมจะไม่สำคัญ แต่เขาสร้างทำเป็นไม่เห็นและหันไปมองประธานใหญ่คง

"มาถึงนี่มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ"

"ฉันมาในที่ที่ไม่ควรมาหรือไง"

"ที่นี่ไม่ใช่ที่ที่คุณไม่ควรจะมาครับ"

ไม่มีทางที่ประธานใหญ่คงจะไม่รู้ว่าแทมูกำลังพูดเป็นนัยแบบอ้อมๆ ว่าที่นี่คือบริษัท ไม่ใช่ศูนย์กิจกรรมของผู้สูงอายุ

"ตำแหน่งของฉันคือประธานใหญ่ นะ"

"เป็นประธานใหญ่แค่ในตำแหน่ง แต่ไม่ได้เป็นประธานใหญ่จริงๆ นี่ครับ"

"ดูพูดเข้าลี พูดอย่างนี้แล้วยังจะบอกว่าแกล้งแสร้งฉันอยู่หรือ ฉันเป็นคนปลุกปั้นบริษัทนี้ขึ้นมาะ ฉันเป็นผู้ก่อตั้งของฮุนนะ"

"ถ้ามีอำนาจมากขนาดนั้นก็ช่วยทำอะไรสักอย่างกับผู้อำนวยการอันเหนื่อยสิครับ"

ผู้อำนวยการอันซอลลยู่ผู้ที่อ้างว่าตัวเองเป็นผู้ร่วมก่อตั้งอันดับหนึ่งของบริษัทตั้งแต่แรกเริ่ม แต่กลับไม่สนใจทำงานและมัวแต่ต่อสู้แย่งชิงตำแหน่งอยู่ทุกวี่ทุกวัน คังซองจงผู้เป็นพ่อของคังแทมูบริหารบริษัทอย่างยากลำบากเพราะผู้อำนวยการอัน ซึ่งนั่นอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่คังซองจงส่งต่องานทุกอย่างให้คังแทมูและจากไป ทว่าแม่จะเกิดปัญหานั้น ประธานใหญ่คังกลับทำเพียงจับตามองผู้อำนวยการอันเท่านั้น

"จัดการเองไม่ได้ก็เลยมาขอให้ฉันใช้อำนาจนั้นเหอ แก่ต้องจัดการเองให้ได้สิ ถึงจะเรียกว่ามีความเป็นผู้นำ"

ตาเต๋มาจอมเจ้าเล่ห์

"ถ้าไม่ช่วยก็เลิกสนใจเรื่องของบริษัทสิครับ"

"ว่าไงนะ ฉันมีหุ้นอยู่ในบริษัทนี้ตั้งเท่าไร"

"บริษัทนี้ไม่ใช่บริษัทใหญ่ถึงขนาดที่จะเอาเรื่องหุ้นมาพูดนะครับ"

ที่นี่ไม่ใช่บริษัทขนาดใหญ่ เป็นแค่บริษัทขนาดกลางที่พอจะเริ่มตั้งตัวได้เท่านั้น จะพูดเรื่องหุ้นทำไมกัน แทมูอดสูดสำห้ไม่ถอดตำแหน่งประธานใหญ่ออกเพราะคิดว่าเป็นมารยาทที่ควรมีต่อผู้ก่อตั้งบริษัท แต่ประธานใหญ่คังก็มักมาบ่นและจู้จี้พนักงานอยู่เรื่อย

"โอ้โฮ เจ้าหลานคนนี้ช่างอวดดีจริงๆ ฉันอดสูดสำห้มาหาทั้งที่ ไม่คิดจะเชิญฉันนั่งหน่อยเหอ"

"ก็นั่งเองแล้วนี่ครับ"

"ฮึ่ม!"

ประธานใหญ่คังนั่งลงบนโซฟาพลาซิม่าราวกับการเชิญนั่งและการไม่เชิญนั่งมันต่างกันมาก จากนั้นก็หันไปจ้องหัวหน้าซา

"ขอซาให้ฉันสักแก้วสิ"

"รับซาอะไรดี..."

"หัวหน้าซาไม่ใช่พนักงานร้านชานะครับ"

แทมูพูดกับประธานใหญ่คังด้วยน้ำเสียงหนักแน่น หากมองในมุมของ

ซองฮุนก็ยอมประทับใจในส่วนนี้ แต่ซองฮุนรู้ว่าแทมูไม่ได้พูดเพื่อเขา
อย่างแน่นอน ที่แทมูพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวว่าตัวเองจะถูกรบกวนการทำงาน
ในขณะที่ประธานใหญ่คังนั่งดื่มชามากกว่า

"ฉันอายุปุ่นี่แล้ว จะให้ฉันชงชาดื่มเองในห้องทำงานของแกหรือไง"

"ไปนั่งดื่มที่ร้านอินฮยเอที่คุณปู่ชอบสิครับ"

"ฉันไม่ชอบที่นั่น เจ้าของร้านไม่ได้เรื่อง"

"ทำไมล่ะครับ เธอบอกว่าชอบคนอื่นเหรอครับ"

"ใครบอก!"

ตะโกนเสียงดังขนาดนี้แปลว่ายอมรับ ส่วนสีหน้าที่ดูเสียดสีแบบนี่คือ
หลักฐาน

"ผมจะไปเตรียมชามาให้ นะครับ"

ซองฮุนพูดอย่างรู้จังหวะ

"ไม่ต้องแล้ว ขึ้นใช้งานนายหนัก ฉันต้องฟังเจ้านั่นบนแน่ๆ เรื่องของ
ปู่ตัวเองเอาไว้ทีหลัง ใจดีแต่กับคนของตัวเอง"

ประธานใหญ่คังมองแทมูด้วยสายตาไม่พอใจ

นั่นไม่ใช่เหตุผลที่แสดงถึงน้ำใจเลยนะครับท่าน

ซองฮุนได้แต่เบ้าปาก

"ไปนัดบอดซะ"

จู่ๆ ประธานใหญ่คังก็พูดเข้าประเด็น แทมูขมวดคิ้วไม่พอใจครู่หนึ่ง
ก่อนจะก้มลงไปอ่านเอกสารเหมือนกับนั่นเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องคิด

"ผมงานยุ่งครับ"

"ยังไม่เห็นถามเลยว่าเมื่อไร งานยุ่งอะไรกัน"

"เมื่อไรเหรอครับ"

"ตอนนี้"

ตอนนี้เนี่ยนะ

แทมูอยากโวยวายกลับไปเหลือเกินว่าล้อเล่นกันอยู่หรือไง แต่สำหรับ

ประธานใหญ่คงแล้ว พุดไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะมันคงจะไม่ใช่เรื่องล้อเล่น เขาจึงเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งพลงมองประธานใหญ่คงที่กำลังยิ้มอย่างเบิกบานใจ

"คุณปู่न्दในช่วงเวลาที่ผมยุ่งมากๆ เลยนะครับ"

"นั่นแหละ ถ้าเสาร์อาทิตย์ยังงานยุ่ง แล้วเป็นเมื่อไรดีล่ะ ให้เปลี่ยนเป็นวันธรรมดาดีไหม"

แม้จะไม่มีกรออ่อนขอให้ แต่ถ้าเป็นเรื่องเปลี่ยนแปลงเวลาก็พอยอมได้บ้าง ประธานใหญ่คงยิ้มละไม มีคำพูดที่ว่าเมื่อก่อนเคยยิ้มให้ แต่อยู่ๆ ก็พุ่งตัวเข้ามาแทงเสียวอย่างนั้น ภาพของประธานใหญ่คงกำลังแสดงถึงคำพูดนั้นได้ดี

"คุณปู่ก็ทราบดีไม่ใช่เหรอครับว่าทุกครั้งที่นัดบอด ผมมักถูกปฏิเสธ"

"แกถูกปฏิเสธหรือแกเป็นคนปฏิเสธกันแน่"

"แต่สุดท้ายแล้วผลที่ออกมามันก็เหมือนกันอยู่ดีไม่ใช่เหรอครับ"

"อายุสี่สิบเจ็ด ชื่อเงินของขอ"

ประธานใหญ่คงพุดต่อโดยไม่สนใจแกมู

"แกเองก็รู้จักบริษัทของเงินสี่ไหม เมื่อก่อนฉันเคยช่วยประธานใหญ่เงินเอาไว้เยอะ และประธานใหญ่เงินก็มีลูกสาวคนเดียว"

บริษัทของเงินเป็นบริษัทที่ทำธุรกิจปลัศจรรย์ที่แข็งแกร่งและเติบโตอย่างต่อเนื่องโดยขยายตลาดไปยังแฟรนไชส์ที่เกี่ยวข้อง แกมูเองก็เคยคุยเรื่องธุรกิจกับประธานใหญ่เงินโดยที่มีประธานใหญ่คงคอยประสานงานให้

"เป็นบริษัทที่ประสบความสำเร็จก่อนบริษัทอื่นที่อยู่ในอุตสาหกรรมเดียวกัน แกเองก็มีสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ มันจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัทของเราหลายคนนะ และเขาก็รวยมากด้วย ไปคุยให้ดีๆ ละ"

"จะให้ผมแต่งงานหรือจะให้ผมไปคุยธุรกิจกันแน่ครับ"

"อะไรก็ได้ แคได้แต่งงานก็พอ"

"ผมไม่ยอมแต่งงานด้วยวิธีแบบนั้นครับ"

"ฉันจะแต่งงานด้วยวิธีแบบไหนล่ะ จะรอไปตองตาตองใจใครก่อนแล้วถึงจะแต่งงานนั้นหรือ ฉันว่าทั้งแกและฉันชาตินี้คงไม่ทันแล้วละ"

ประธานใหญ่คงกระเดาะลิ้น

"การที่แกจะได้แต่งงานกับผู้หญิงที่แกร็กและการที่ฉันจะได้เห็นภาพนั้น
ชาตินี้คงไม่ทันแล้ว"

"แต่การแต่งงานด้วยเหตุผลทางธุรกิจแบบนี้..."

"ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ฉันได้ยืนยันว่าแม่หนูนั้นทั้งหน้าตาดีแล้วก็สุขภาพ
เรียบบร่อย น่าจะถูกใจแกระ เพราะฉะนั้นตอนนี่แกรีบ..."

"ผมไม่ไปครับ"

สงครามประสาทก่อตัวขึ้นท่ามกลางความเงิบ ของฮุนได้แต่ยืนหรือทำตามอง
คนทั้งสอง แล้วประธานใหญ่คงก็ทำลายความเงิบด้วยการกระแอมออกมา

"หิวหน้าชา"

"ครับ ท่านประธานใหญ่"

ของฮุนประสานมือทั้งสองข้างอย่างสำรวม

"ลงไปที่ร้านซูปรกระดูกัว้วคุณยายข้างล่างนี้ แล้วซื้อซูปรกระดูกัว้ว
มาหนึ่งชาม ฉันไม่เต็มชามแล้ว จะกินข้าวก่อนแล้วค่อยกลับ อ้อ อย่าลืม
เปิดช่องซีรี่ย์เอาไว้ให้ด้วยละ"

ซีรี่ย์สั้นเหรอ

แทมูขมวดคิ้ว ประธานใหญ่คงจะต้องดูซีรี่ย์สั้นๆ เน่าเรื่องโปรดตั้งแต่
ตอนที่หนึ่งอย่างแน่นอน ถ้าแค่โทรมาก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่การที่ประธานใหญ่คง
มาถึงที่นี่ก็หมายความว่าไม่มีทางยอมอ่อนข้อให้จนกว่าจะได้ตามที่ต้องการ
และนั่นก็หมายความว่าประธานใหญ่คงจะรบกวนการทำงานของเขาต่อไป
เรื่อยๆ แถมยังมีซีรี่ย์และซูปรกระดูกัว้วอีกต่างหาก นั่นคือสิ่งที่แย่ที่สุด
เป็นอันดับสอง ส่วนอันดับหนึ่งคือการตกปลา

แทมูไม่ยอมพ่ายแพ้ในครั้งนี้ แต่เขาก็ไม่ใช่คนตื้อดิ่งที่จะเอาชนะตาแก่
อย่างงี่เง่าทำเดียว ดังนั้นแทนที่ปล่อยให้เสียเวลาไปแบบนี้ รีบไปนัดบอดแล้ว
รีบกลับมาเสียยังจะดีกว่า

แทมูลุกขึ้นจากที่นั่ง

"ที่ไหนครับ"

"ไม่ไกลหรอก"

ประธานใหญ่ตั้งยิ้มอย่างพึงพอใจและลุกขึ้นจากที่นั่งเช่นกัน

"นี่...นี่มันไม่เกินไปหน่อยหรือ"

แม้จะพูดอย่างนั้น แต่ฮารีก็ไม่ได้บอกให้เอาออกไป

"ต้องใส่ขนาดนี้สิ ถึงจะเล่นบทบาทเฟม ฟาท์ลได้"

ไม่รู้ว่าฮารีคิดไปเองหรือเปล่า พอไม่ต้องเป็นคนทำเอง ยองซอสนุกมาก ตั้งหน้าตั้งตาขุดพองน้ำใส่เข้าไปในเสื้อชั้นในของฮารี แม้ฮารีคิดว่าแค่นี้ก็น่าจะพอแล้ว แต่ยองซอก็ยังใส่เพิ่มอีกชั้น แล้วก็อีกชั้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ยองซอ หน้าอกฉันดูขาดแคลนขนาดนั้นเลยหรือ

"แต่งหน้าเข้มขนาดนี้ แถมยังยึดไอ้นี้เข้าไปอีก..."

ฮารีมองหน้าตัวเองในกระจก ผมสีดำของเธอถูกรวบขึ้น เปลือกตาสีดำเข้ม ริมฝีปากสีแดงจัด เป็นการแต่งหน้าที่เข้มมากจริง ๆ

"แต่งหน้าเข้มขนาดนี้จะไม่มีหน้าอกได้ยังไง มันก็ไม่สมดุลกันนะสิ"

ยองซอพูดพลางใช้มือจัดทรงให้พองน้ำเข้ากับหน้าอก ฮารีจ้องยองซอเขม็ง

"นี่ หน้าอกฉันไม่ได้มีน้อยขนาดนั้นนะยะ"

"รู้แล้วนา"

เมื่อได้ยินคำตอบที่ไม่จริงใจ ฮารีก็คว้าข้อมือของยองซอเอาไว้

"นี่ ฉันคัพซีนะจะบอกให้"

"รู้แล้วนา รู้แล้ว ถ้าโกยสุดๆ ก็คงได้นั้นแหละ เอาล่ะๆ"

ยองซอจับไหล่ฮารีให้หมุนตัวเหมือนกำลังบอกให้ลองดูกระจก ฮารียัดหลังตรงและมองไปที่กระจกในห้องน้ำ ตรงส่วนหน้าอกของเดรสพองโตเหมือนกำลังจะระเบิดออก เธอมีส่วนเว้าส่วนโค้งในแบบที่เคยฝันอยากจะมี รู้สึกเหมือนตัวเองอกผายไหล่ผึ่งขึ้นมาเล็กน้อยอย่างไรชอบกล

ฮารียกไหล่ขึ้นและยื่นปากออกมาทำท่าจู้บ

"เป็นไง"

"โอ้ เซ็กซีเหมือนกันนะเนี่ย"

ถึงจะดูมากเกินไปสักหน่อย แต่ฮารีก็ไม่ถึงกับไม่ชอบ แต่ได้เห็นตัวเอง แต่งตาแบบสโมกก็อายอย่างที่ยากลองแต่งดูสักครั้ง แถมยังอยู่ในเตรสสั้น อดหน้าอกโตจนแทบจะระเบิดแบบนี้ ก็ทำให้เธอรู้สึกเนื้อเต้นเหมือนตัวเอง กำลังจะทำเรื่องนอก luân นอกทาง

"เป็นการแปลงโฉมที่สมบูรณ์แบบจริงๆ ใครจะไปรู้ว่าเป็นชินฮารี"

"นั่นสิ ขนาดพ่อแม่ฉันก็คงจำไม่ได้เลยมั้ง ฮามินก็ด้วย"

"ใช่ ตอนนี่เธอไม่ใช่ชินฮารีแล้ว แต่เป็นจินยองซอ ถ้าแนะนำตัวผิดล่ะก็ บัทรเครดิตของฉัน..."

"รู้แล้วนะ รู้แล้ว"

"ขอแค่ไม่พูดชื่อผิดก็พอ จะปลดปล่อยพรสวรรค์ที่ซ่อนอยู่ในตัวเธอ ออกมาให้หมดเลยก็ได้ เอาให้เหมือนเพลย์เกิร์ลเลยนะ ว่าไง"

เมื่อเห็นใบหน้าที่มีความสุขของยองซอ จากที่ยิ้มอยู่ในตอนแรก ฮารี ก็เริ่มแสดงสีหน้ากังวลออกมา

"แต่เธอจะไม่ใช่ในใจจริงๆ เหรอ ถ้าฉันพูดอะไรแปลกๆ ออกไป"

"อะไรแปลกๆ นั่นละ ฉันพูดมาตั้งนานแล้ว พอรู้ว่าที่ฉันพูดเพื่อจ้อและ พูดพาล่ามแบบนั้นเป็นเพราะฉันไม่ชอบใจ พวกเขา ก็เลยรู้สึกเสียศักดิ์ศรีและ พูดเหมือนตัวเองเป็นฝ่ายปฏิเสธฉัน คนพวกนั้นคิดถึงแต่ความมีหน้ามีตาของตัวเอง แค่อีกฝ่ายแสดงออกว่าไม่ถูกใจตัวเองเพียงนิดเดียวก็เป็นเดือดเป็นแค้น แล้วก็พูดในทำนองว่าตัวเองจะไม่ยอมให้ฉันเป็นฝ่ายปฏิเสธ ทั้งที่ไม่ชอบฉัน ตั้งแต่แรกแล้ว"

ยองซอหัวเราะและจับแก้มฮารี

"เพราะฉะนั้นเธอก็ไม่ต้องกังวลนะ พูดพาล่ามจัดเต็มได้เลย"

"โอเค ว่าแต่ผู้ชายคนนี้ทำงานอะไรหรอ"

"ไม่รู้สิ ได้ยินว่าเป็นประธานบริษัทอะไรสักอย่าง"

"อายุล่ะ"

"ขนาดชื่อฉันยังไม่รู้เลย นามสกุลก็ไม่รู้ ไม่รู้อะไรสักอย่าง"

"ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคุณบอดเลยเนี่ยนะ"

"นี่ ต้องนัดบอดสักครึ่งสองครึ่งก่อนสิ ถึงจะจำเรื่องพวกนั้นได้หมด"

"แต่ถึงยังไงก็ต้องรู้หน่อยสิว่าอีกฝ่ายเป็นใครถึงจะไปดูตัวได้ ถ้าคลาดกัน
ล่ะ..."

"ผู้ชายคนนั้นน่าจะรู้จักชื่อฉันนะ"

เมื่อฮารีหรีตามองเพื่อนผู้ไร้ความรับผิดชอบ ของซอกกีบิบไหล่ของฮารี
อย่างแรง

"น้องรักของข้า เจ้ากลัวอะไรรี ในเมื่อข้าบอกแล้วว่าไม่เป็นไร"

"ข้ากลัวทุกอย่างที่เจ้าสั่งให้ทำ"

"เจ้าต้องการเงินมิใช่รี"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ..."

"คำตอบแทนจะไม่ทำให้เจ้าผิดหวังแน่นอน"

หลังจากนั้นครู่หนึ่งฮารีก็พยักหน้าพร้อมปฏิบัติการด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

"ข้าจะทำให้เต็มที่!"

ระหว่างทางไปสถานที่นัดพบ แทมูกำลังเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างรถ
ครั้งนี้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่ถูกประธานใหญ่ด้ยรบกวนการทำงานแบบนี้
มันบ่อยมากจนนับครั้งไม่ถ้วน เขาจำได้ว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น
เมื่อไม่นานมานี้และสาเหตุก็เป็นเพราะเรื่องแต่งงาน

แต่งงาน แต่งงาน มันสำคัญอะไรขนาดนั้นถึงได้มารบกวนคนที่กำลังตั้งใจ
ทำงานแบบนี้ เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงต้องเสียเวลาอันมีค่าในการทำงาน
ให้กับสิ่งไร้ประโยชน์ที่เขาไม่ชอบเลยด้วยซ้ำ ไม่คิดเลยว่าการพุดถึงเรื่องแต่งงาน
บ่อยขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในช่วงนี้จะรบกวนการทำงานมากขนาดนี้

เขาไม่แต่งงานเพราะคิดว่าถ้าแต่งงานคงจะถูกแย่งเวลาทำงานไปอย่างแน่นอน แต่ถ้าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไป การไม่แต่งงานอาจแย่งเวลาทำงานไปทั้งหมดเลยก็ได้

ช่วงนี้เขากำลังเตรียมพุดคุยธุรกิจสำคัญกับบริษัทญี่ปุ่น จึงลองคำนวณดูว่าถ้าครั้งนั้นนัดขอแบบขอไปทีเหมือนทุกครั้ง แล้วต่อไปจะเกิดเหตุการณ์ที่ประธานใหญ่คงมาหาจนเขาต้องทิ้งงานเพื่อรีบลุกออกไปอีกกี่ครั้ง ไม่ว่าจะคำนวณเท่าไรก็นับไม่ถ้วน อัตราความเป็นไปได้ก็คือร้อยเปอร์เซ็นต์ต่อไปประธานใหญ่คงจะแะะมาหาเขาบ่อยขึ้นเรื่อยๆ และทุกครั้งก็คงยกเหตุผลต่างๆ นานาขึ้นมาอ้างจนทำให้เขาต้องลุกขึ้นจากที่นั่งทั้งที่ยังทำงานอยู่อย่างแน่นอน

ตอนนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่ใครจะไปรู้ว่าต่อไปอาจเป็นวันธรรมดา ก็ได้ ประธานใหญ่คงสนุกกับการแกล้งเขามาตั้งแต่ตอนที่เขายังเป็นเด็ก ดังนั้นถ้าเขาบอกว่าไม่ชอบ ประธานใหญ่คงก็จะยังทำเรื่องนี้อย่างสนุกสนานมากขึ้นไปอีก

วันที่ที่จินตนาการถึงภาพที่ประธานใหญ่คงเพลิดเพลินกับการรบกวนเขา หัวใจก็เดือดพล่านขึ้นมา แต่เขาเป็นคนที่มึนสยไม่แสดงออกถึงความรู้สึกภายในใจ ดังนั้นในสายตาของคนอื่นๆ จึงอาจเห็นว่าเขาแค่กำลังนั่งมองทีวีทัศน์บนท้องถนนอย่างเงี้ยวๆ เท่านั้น

แถมหรือที่ตามองถนนที่ผ่านตาไปอย่างรวดเร็ว จะปล่อยให้เสียเวลาไปกับเรื่องแบบนี้ไม่ได้ ถ้าอย่างนั้น...

ใช่แล้ว ใช่แล้ว ใช่แล้ว

"ใช่แล้ว"

"...ครับ?"

ของฮุนที่กำลังขับรถเหลือบมองแถมผ่านกระจกมองหลัง ทั้งสองจึงสบตากันในกระจก

"เมื่อก็พูดว่าอะไรนะครับ"

"หัวหน้าซา"

"ครับ ท่านประธาน"

"นัดบอดคราวนี้ ผมจะแต่งงาน"

"ว่าไงนะครับ"

ของฮุนเบิกตากว้าง คังแทมู ผู้ชายที่พูดคำไหนออกมาแล้ว ถึงตาย ก็ต้องทำตามคำนั้นให้ได้ เมื่อครุ่นนี้เขาบอกว่าอะไรนะ

"ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นัดบอดคราวนี้ ผมจะแต่งงาน ต่อให้ผู้หญิงคนนั้น จะเป็นผู้หญิงแบบไหนก็ตาม"

ไม่ว่าอย่างไรก็จะแต่งงาน เจตนากรรมอันแรงกล้าพุ่งออกมาจากแววตา ของแทมู

ของฮุนกำพวงมาลัยแน่น ทำไมการรู้สึกถึงกลางร้ายจึงต้องตกเป็นภาระ ของคนรอบข้างเสมอ

ฮาริตันหน้าอกของตัวเอง ถ้าจะพูดให้ถูกคือตัน 'ฟองน้ำ' ที่เอาแต่ล้น ขึ้นมาเรื่อยๆ ให้กลับเข้าที่ เธอเพิ่งจะทำอย่างนั้นซ้ำๆ แค่มิ่กครั้งเท่านั้น แต่ รู้ตัวอีกทีก็มาถึงร้านกาแฟของโรงแรมแล้ว เมื่อหายใจเข้าลึกๆ และมองไปรอบๆ ผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่คนเดียวก็ปรากฏแก่สายตาของเธอ ผู้ชายที่ใส่สูทแล้ว ซ่างดูเหมาะเจาะเสียเหลือเกิน ผู้ชายที่มีออราเปล่งประกาย แม้เขากำลังนั่งอยู่ ก็รู้สึกได้ว่าเขาต้องมีช่วงเวลาที่ยาวยาวนาน

อย่าบอกนะว่าเป็นผู้ชายคนนั้น

เขาทั้งหนุ่มและหล่อ แตกต่างจากที่เธอจินตนาการเอาไว้อย่างสิ้นเชิง

เธอคิดว่าเขาจะเป็นผู้ชายวัยกลางคนที่แต่งงานเพื่อเงินเท่านั้น

นี่ฉันต้องไปพูดเพื่อเจอต่อหน้าผู้ชายแบบนั้นนะเธอ ฉันทำไม่ได้ ยังไงฉันก็ทำไม่ได้

แต่การหาเงินมันไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างไม่โดนมิหนอุปภิเสททางอ้อมไปแล้ว และเธอก็ต้องการเงิน เมื่อก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งด้วยความตั้งใจที่ว่า ไซ้แล้ว

ลองทำอะไรบ้าง บอจ ดูสักครั้งก็แล้วกัน เธอก็สัมผัสได้ถึงสายตาของผู้คนที่จับจ้องมา เมื่อมีผู้หญิงใส่กระโปรงสั้น ทาลิปสติกสีแดงแวไรด์ ทาตาดำปึ่อย่างกับหมึแพนด้า 'ตาซ้า' เดินหน้าอกกล้าหน้าขนาดนั้น จะไม่ให้สะดุดตาได้อย่างไร

ถ้าเป็นฉัน ฉันจะหนีไป

เมื่อเหลือบตามองตัวเองที่สะท้อนอยู่ในกระจกแวนหนึ่ง ฮารีก็หน้าแดงขึ้นมาเพราะความขายหน้า เธอรู้สึกเหมือนไม่จำเป็นต้องพูดเรื่องเพื่อเจ้อแล้ว แต่ผู้ชายคนั้นดบอดเห็นเธอบีบ ก็น่าจะหนีบ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงไม่ต้องพูดอะไรไร้สาระแล้วสิ

ขอให้หายเหมือนปกอกกล้วยเข้าปากด้วยเถอะ

กึกกักรองเท้าส้นสูงส่งเสียงดังลั่น ฮารีเดินเข้าไปใกล้ผู้ชายคนนั้นและพูดด้วยน้ำเสียงเข็ชี่สุดชีวิต

"ฉันชื่อจินยงชอคะ"

เขาเงยหน้าขึ้นมอง ทันทีที่สบตากัน ฮารีรู้สึกแปลบขึ้นมาเหมือนมีอะไรบางอย่างโถมเข้ามาในร่างกายและผ่านไปออกไปราวกับถูกฟ้าผ่า แต่นั่นก็เป็นช่วงเวลาที่ยั้้นมากและยากที่จะสังเกตได้ เธอจึงคิดว่าตัวเองแค่เสียความม่่ใจไปเท่านั้น

อะไรเนี่ย เป็นเพราะสายตาคมกริบนั้นหรือเปล่านะ

เมื่อฮารีหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง เขาก็ยกมือขึ้นและผายมือให้เธอนั่งลงฝั่งตรงข้าม ในตอนนั้นเธอก็เตือนตัวเองขึ้นมาว่ากำลังสวมหน้ากากที่แม่แต่พ่อแม่อีกย้งจำไม่ได้ ก่อนที่จะนั่งลงฝั่งตรงข้ามกับเขา

"ฉันมาสายไปหน่อยใช่ไหมคะ"

ฮารีนั่งไขว่ห้าง กอดดอกและยิ้มอย่างสบายอกสบายใจ

เขามองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า ส่วนเธอก็นั่งยึดไหล่ตัวตรงและจ้องมองเขาเช่นกัน ผมถูกจัดแต่งอย่างเป็นระเบียบด้วยน้ำมันแต่งผม ดวงตาเรียวยาว ผิวขาว จมูกโด่ง นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอได้เห็นใบหน้าอันสมบูรณ์แบบ

ขนาดนี้ใกล้ๆ แบบตัวเป็นๆ

ฮารีรู้สึกใจเต้นไม่เป็นจังหวะ อารมณ์เหมือนได้เจอดาราดาวจริง ว่าแต่เป็นเพราะรูปโฉมที่ขนาดนายแบบยังต้องชิตซ้ายหรือเปล่านะ ถึงทำให้เธอรู้สึกคุ้นหน้าแบบนี้ เธอเอียงศีรษะเล็กน้อย หลังจากหรีตามองอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ยปากซำๆ ราวกับเสรีจล้นการสแกนเรียบร้อยแล้ว

ดีละ ถ้าอยากหนีก็หนีไปเลย เร็วสิ พุดมาสิว่าเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีนัด เร็วสิ เร็วเข้า!

"คุณมาสายมากเลยนะครับ"

"เอ่อ ค่ะ ขอโทษ..."

สายตาที่จ้องมองมาของเขาทำให้ฮารีเสียความมั่นใจอีกครั้ง เธอเกือบจะขอโทษกลับไปอย่างมารยาทงามเสียแล้ว เป็นเพราะคำทักทายที่ต่างไปจากที่คาดไว้หรือเปล่านะ หรือเป็นเพราะสายตาคมกริบคู่หนึ่งนั้นกันแน่ จะว่าไปแล้ว เธอรู้สึกเหมือนเคยเห็นสายตาแบบนี้ที่ไหนมาก่อน

อย่าคิดนอกเรื่อง เธอต้องตั้งสติให้คืนะฮารี คนอย่างเธอจะไปเคยเห็นผู้ชายแบบนี้ในโลกของเธอได้ยังไง ห้ามไปหลงกลนะ เธอต้องหาค่าพาร์ตีใหม่ให้ได้สิ

ฮารีฉีกยิ้มกว้างอีกครั้ง

"ถ้าคุณคิดจะคบผู้หญิงอย่างฉันล่ะก็"

ฮารียื่นจมูกข้างหนึ่งเล็กน้อย

"คุณต้องเข้าใจเรื่องพวกนี้หน่อยนะคะ อย่างที่คุณเห็น พอดีฉันค่อนข้างยุ่งนะคะ ก็พวกผู้ชายไม่ปล่อยให้ฉันว่างเลยนะสิ"

อ๊ย ขนลุก!

คนที่อยากหนีไปในตอนนี่คือฮารีมากกว่า ขณะที่อีกฝ่ายเพียงแค่จ้องมองมาโดยที่สีหน้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วยซ้ำ แต่เธอกลับเป็นฝ่ายขนลุกเสียเอง เธอคิดว่าถ้าขึ้นยังพุดแบบนี้ต่อไปคงจะรับตัวเองไม่ได้แน่ จึงพุดออกมาด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจว่าต้องทำให้เขาหนีไปให้เร็วที่สุดให้ได้

"เมื่อก็ฉันก็เพิ่งไปพบผู้ชายอีกคนมานะคะ ขอโทษด้วยนะคะ เพิ่งเจอกันครั้งแรกแท้ๆ แต่ก็ดูจะเปิดเผยมากไปสักนิด แต่นี้เป็นตัวตนที่แท้จริงของฉันนะคะ ยังไงก็น่าจะดีกว่าแสร้งทำเป็นไร้เดียงสาซะใหม่ล่ะคะ"

ฮารีแอนด์นอกอวบอ้วนยิ้มออกมา ทว่าสีหน้าของเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

อะไร อะไรกันเนี่ย เป็นหินผาหรืออะไรกัน

หรือว่าเขาจะเบื่อแล้ว แต่นี่ยังไม่ได้เริ่มเลยนะ ถ้ามาเบื่อกันทั้งที่เธอยังนั่งอยู่ตรงหน้าแบบนี้ล่ะก็ มันคงเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีที่เธอยอมรับไม่ได้

"คุณไม่ค่อยชอบเพลย์เกิร์ลหรอกคะ"

ฮารีก็มลงไปยังหน้าเล็กน้อย เผยให้เห็นเนินอกทั้งสองข้างที่โกยขึ้นมาอย่างสุดชีวิตพลางพูดออกมา

"ถ้าไม่ใช่ออย่างนั้น เราเลิกทำเรื่องน่าเบื่อแบบนี้แล้วมาเล่นอะไรสนุกๆ อย่างอื่นกันดีไหมคะ"

เธอยิ้มอย่างสบายอกสบายใจและพูดต่อ

"ถ้าพูดถึงการแต่งงาน อย่างน้อยมันก็คือการที่เราต้องแบ่งชีวิตให้กัน ซึ่งมันจะเป็นอย่างนั้นทั้งชีวิต แล้วก็เชื่อว่าเราจะเที่ยวไปแต่งงานกับใครก็ได้นี่คะ การแต่งงานกันทั้งที่กระแสน้ำไฟไม่ได้สื่อถึงกันและมองแต่เงื่อนไข้อ่างเดียว มันดูไม่โรแมนติกเอาเสียเลย เราเลิกทำอะไรแบบนี้แล้วทำอย่างอื่นกันดีกว่าค่ะ ฉันนะเบื่อการนัดบอดแบบนี้จนแทบบ้าแล้ว"

ฮารีขยับตาอย่างสบายอกสบายใจพลางย้ากกับตัวเองเรื่อยๆ ว่า 'ฉันใส่หน้ากากอยู่'

"ถ้าคุณคนเดียวเขาไม่อยู่ จะเรียกเพื่อนมาเป็นสองต่อหนึ่งก็ได้นะคะ หรือจะเป็นสามต่อหนึ่งเลย..."

สามต่อหนึ่งมันเกินไปไหมนะ แค่สองต่อหนึ่งก็บ้าแล้ว แล้วสองต่อหนึ่งจะต้องทำอะไรกันล่ะ

แต่บางทีเวลาที่รู้สึกไม่สบายใจ ก็ได้พูดอะไรบ้าง บอๆ ออกไปก็ทำให้

รู้สึกบันเทิงใจขึ้นมาแล้ว และเมื่อได้พูดไปเรื่อยๆ ฮารีก็ยิ่งรู้สึกสนุกกับการพูดจาไร้สาระมากขึ้น

"คุณจะไม่ผิดหวังแน่นอนค่ะ เพราะฉันจัดการได้ทั้งหมดไม่ว่าจะสองคนหรือสามคน รวมถึงคุณด้วย เป็นไงคะ"

ฮารีพูดคำว่า 'จัดการ' ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาที่สุดแสนจะเชือกซี่ ขณะที่ฝ่ายชายเอาแต่นั่งมองเธอเงิบๆ

ดีแล้ว คุณนับอดรักสนุกขนาดนี้ ใครจะไปชอบ ถ้าเป็นคู่ดวงแค่นั้นเดี๋ยวก็ไม่แน่ แต่ถ้าให้เป็นผู้แต่งงานล่ะก็ ยังไงก็ไม่มีใครรับได้หรอก

"ถ้าคุณอยากล่ะก็ เราขึ้นไปสนุกกันข้างบนดีไหมคะ ที่นี่เป็นโรงแรมนี่หว่าฉันจะทำให้คุณรู้สึกดีสุดๆ ไปเลย พวกผู้ชายเห็นฉันเมื่อไรเป็นต้องตามกันแฉ...ฮี้ถึงไม่ต้องพูดต่อ คุณก็คงพอจะทราบใช่ไหมคะ ฉันว่าคุณเองก็น่าจะชอบใช้แรงเหมือนกัน ถึงฉันจะยุ่งนิดหน่อย แต่ถ้าใช้เวลาสักประมาณชั่วโมงหนึ่งก็เพียงพอจัดเวลาได้นะคะ"

พอพูดจบ เธอก็หัวเราะออกมา แต่ฝ่ายชายกลับไม่พูดอะไรเลย

โอ๊ย อยากมุดดินหนีซะมด

ฮารีทำทุกอย่างตรงข้ามกับสิ่งที่ใจคิด เธอยิ้มและกะพริบตาอย่างเต็มที่จนรอยยิ้มเริ่มจะค้างและแก้มเริ่มจะชา เขาถึงเอ่ยปากพูดออกมา

"คังแทมูครับ"

"...คะ?"

"ดูเหมือนคุณจะยังไม่รู้จักชื่อผมนะครับ"

เขาพูดออกมาราวกับว่ารู้สึกติดใจกับคำที่ฮารีเรียกเขาว่า 'คุณ' จากบรรดาคำพูดมากมายเหล่านั้น เธอเบ้าปากในใจ แต่ภายนอกก็ยังยิ้มอย่างสบายอกสบายใจต่อไป

"อ้อ ค่ะ คุณคังแทมู คุณชื่อคังแทมูนี่เอง"

คังแทมู คังแทมู คังแทมู...

ฮารีทวนชื่อของเขาซ้ำๆ อยู่ที่ปาก ใจความรู้สึกเหมือนจะเคยได้ยินชื่อนี้

อยู่บ่อยๆ จากที่เห็นสักแห่งนี้มันอย่างไรกันนะ เธอหันไปสบตาเขาที่กำลัง
จ้องมองมาและลดความวิตกกังวลของตัวเองด้วยรอยยิ้ม

"ขอโทษด้วยนะคะ พอดีฉันนัดบอดมากไปหน่อย เลยจำชื่อไม่ค่อยได้
นะคะ"

ยิ่งพูดก็ยิ่งดูไม่มีมารยาทเอาเสียเลย แล้วอย่างไรละ มันไม่ใช่มารยาท
ของซินฮารีสักหน่อย เป็นมารยาทของจีนยงซอต่างหาก อย่างไรก็ตามเสียของซอ
ก็ไม่รู้ชื่อของเขาจริงๆ นี่นา ทั้งยังบอกแล้วด้วยว่าไม่เป็นไร เพราะฉะนั้นก็ต้อง
พยายามแสดงให้ดูไม่มีมารยาทยิ่งขึ้นไปอีก

"ฉันชื่อจีนยงซอค่ะ"

"ผมทราบแล้วครับ"

เขาตอบกลับมาด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

ทำไมฉันถึงรู้สึกงุ่นงายใจขึ้นมาล่ะ ฉันนะเบื่อได้ แต่นายจะเบื่อไม่ได้สิ

"ฉันเป็นคนว่างงานค่ะ"

ฮารีตั้งใจพูดให้เขาหัวเราะ แต่สีหน้าของเขากลับดูเบื่อหน่ายเหมือนเดิม
ไม่เปลี่ยนแปลง

"ที่จริงแล้วฉันทำงานบริษัทค่ะ แล้วคุณคงแถมล่ะค่ะ ทำงานอะไร..."

"ผมทำงานที่บริษัทของออนครับ"

"อ้อ บริษัทของออน ฉันรู้จักที่นั่นดีเลยล่ะ ที่นั่น..."

เป็นบริษัทของตัวเอง บริษัทฉัน? ใช่ นั่นมันบริษัทของฉันนี่!

"มีปัญหอะไรหรือเปล่าครับ"

แถมเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งเมื่อเห็นฮารีเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

เขาชื่อคังแทมูทำงานอยู่บริษัทฉันนั่นแหละ เขาคือใครกันนะ ใครกัน
อย่าบอกนะว่า...

"ท่านประธาน!"

เมื่อฮารีลุกพรุดขึ้นจากที่นั่ง แคมูก็เงยหน้ามองด้วยความประหลาดใจ
ก่อนที่จะสายตาก็จะไปจับจ้องอยู่ที่ซาอันเปลือยเปล่าของเธอเนื่องจากกระโปรง

ที่ร่นขึ้น ฮารีจึงรีบดึงกระโปรงและนั่งลงอย่างรวดเร็ว แล้วเขาก็พูดด้วย
ท่าที่นิ่งเฉยเหมือนตัวเองไม่ได้มองอะไรเลยสักนิด

"ครับ ผมเป็นประธานของที่นั่น"

นี่ฉัน... มานัดบอดกับประธานบริษัทหรือเนี่ย ฉันมานัดบอดกับ
ประธานบริษัทของตัวเอง!

หน้าผากของเธอเริ่มเต็มไปด้วยเหงื่อ

ใช่แล้ว มิน่าล่ะ

เพราะอย่างนี้ถึงได้สงสัยว่าทำไมถึงรู้สึกคุ้นหน้า ถ้าให้พูดถึงหน้าตาของ
ท่านประธานล่ะก็ ที่จริงแล้วก็เคยเห็นตอนที่เขาเดินผ่านพร้อมกับพวกผู้บริหาร
แล้วเธอก็คุยกับพนักงานคนอื่นๆ ว่า 'คนนั้นคือท่านประธานหรือ โอ้ พระเจ้า
ช่างไม่ยุติธรรมเลย ทำไมบ้านถึงได้รวย ตัวสูงขนาดนั้น แถมยังหล่ออีกต่างหาก'
แต่เธอก็แค่เห็นเขาเดินผ่านไปเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามถ้าได้เห็นใบหน้า
ครั้งหนึ่งแล้วล่ะก็ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องจำได้อยู่แล้ว แต่อาจจะยากไปสักหน่อย
ที่จะนึกคิดได้อย่างรวดเร็วว่าเป็นคนคนเดียวกัน

เคยได้ยินแต่คนอื่นพูดถึง แต่แบบนี้มันสุดยอดจริงๆ!

พอได้เห็นใกล้ๆ นี่เป็นรูปโฉมที่เกินกว่าฮารีจะรับมือไหว แต่เธอไม่มีเวลา
มาหลงใหลในรูปโฉมเอาตอนนี้ เธอจำเป็นต้องใจเย็นลงให้มากกว่านี้

ไหนลองคิดดูซิ ท่านประธานเป็นคนแบบไหนกันนะ อ้อ ใช่เลย เขาเป็น
โรคย้ำคิดย้ำทำ ถ้าพูดออกมาจากปากว่าต้องทำอะไรครั้งหนึ่งแล้ว ไม่ว่าจะยังไง
ก็ต้องทำให้ได้ จนถูกพวกพนักงานเรียกว่าโรคจิต และเขาเกลียดการที่
พนักงานทำอะไรด้วยกันเป็นการส่วนตัว สั่งห้ามพนักงานในบริษัทคบกัน
จนถูกกล่าวขานว่าเป็นคนหัวโบราณที่สุดในยุคนี้ แถมยังเกลียดการโกหก
มากที่สุด ได้ยินมาว่าถ้าได้รู้ว่าสาเหตุของการเข้างานสายเป็นเรื่องโกหก เขา
ก็จะสั่งไล่ออกทันที จนถูกขนานนามว่าไอ้คนเลือดเย็น

เมื่อลองคิดดูแล้ว ฮารีก็รู้สึกว่ตอนนี้ตัวเองกำลังทำสิ่งที่เขาไม่ชอบไปแล้ว
ประมาณสามอย่าง

ฉัน... จะโดนไล่ออกไม่ได้

มือฮารีเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ ถ้ารู้ว่าประธานบริษัทจะออกมาจับบอด อย่างน้อยเธอก็คงไม่พูดเรื่องสามต่อหนึ่งออกไป ไม่สิ เธอก็คงจะไม่มา ตั้งแต่แรก! แต่มันเป็นการเสียใจในภายหลังที่สายเกินไปเสียแล้ว

ใจเย็นก่อนนะ ใจเย็นก่อน ฉันเป็นแค่พนักงานคนหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่ๆ ตอนนี้ฉันไม่ได้เป็นพนักงานคนนั้นด้วยซ้ำ นอกจากท่านประธานจะไม่รู้จักหน้าตาของฉันแล้ว ฉันยังแต่งหน้ามาซะเข้มเหมือนไปโดนระเบิดมาอีกต่างหาก เพราะฉะนั้นต้องเจอกันอีก ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่มีทางจำฉันได้แน่นอน ใช่แล้ว นอกจากนี้ฉันยังไม่เคยเผชิญหน้ากับท่านประธานอย่างจริงจังเลยสักครั้งนี่นา

ถ้าอย่างนั้นตอนนี้จึงมีทางเดียวเท่านั้น นั่นคือทำอะไรบ้าง บอจ ให้มากกว่านี้ จะได้แยกย้ายกันให้เร็วที่สุด

"ฉันบอกไปหรือยังนะคะว่าทำไมถึงมาสาย"

"ครับ คุณบอกว่าไปเจอผู้ชายคนอื่นก็เลยมาสายครับ"

พูดเรื่องแบบนี้ราวกับเป็นเรื่องธรรมดาเลยนะ

"ดูเหมือนคุณจะไม่รู้สึกแย่อะไรเลยนะคะ ทั้งที่ฉันบอกว่าไปเจอผู้ชายคนอื่นมา"

"ถ้าคุณถามถึงส่วนที่บอกว่าไปเจอผู้ชายคนอื่นมา ก็ใช่ครับ"

อะไรกัน นี่มันมนุษย์ประเภทไหนกันเนี่ย

เมื่อเห็นฮารีมองด้วยสายตาประหลาดใจ แทมมูก็เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

"มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ"

น่าจะมีปัญหาเยอะเลยละ

แต่ปัญหาใหญ่ที่สุดก็คือเรื่องผู้หญิงที่เขากำลังนัดบอดอยู่เป็นพนักงานหญิง ในบริษัทของเขาเอง

ใช่แล้ว คนทั้งบริษัทรู้กันหมดแล้วว่าท่านประธานเป็นคนแปลกๆ แต่ปัญหาก็คือฉันนี่แหละ

ฮารีพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับปล่อยวางทุกอย่างแล้ว

"ที่จริงแล้วสาเหตุที่ฉันมาสายก็เพราะมัวแต่นอน มัวแต่นอนอยู่กับผู้ชายคนอื่นอยู่น่ะค่ะ"

คิ้วของเขาเลิกขึ้นสูงอีกครั้ง

ใช่แล้วค่ะ ท่านประธาน! คุณนัดบอดของท่านประธานบ้าไปแล้วค่ะ เพราะฉะนั้นคุณช่วยเลิกสนใจมารยาทแล้วรีบวิ่งหนีออกไปจากสถานที่นัดบอดแห่งนี้เถิดค่ะ

"ฉันเป็นผู้หญิงแบบนั้นค่ะ ทุกคนคิดว่าฉันตั้งใจเรียนเหมือนลูกคุณหนูผู้สูงส่ง แต่ที่จริงแล้วนอกจากฉันจะสวยแต่รูปแล้ว ฉันยังเป็นคนไร้การศึกษาที่ตั้งกำแพงกับเรื่องการเรียน แล้วก็คิดแต่เรื่องมีเซ็กซ์กับผู้ชาย ฉันไม่พอกับผู้ชายเพียงคนเดียวหรอกนะคะ คงเป็นเพราะยังไม่เจอผู้ชายที่ทำให้ฉันพอใจได้น่ะค่ะ"

เพื่อที่จะออกไปจากที่นี่ให้ได้ ฮารีจึงเริ่ม 'พูดพาล่ามจัดเต็ม' อย่างแท้จริง

"ตอนนี้ฉันก็ยังคงคิดถึงแต่เรื่องนี้น่ะอยู่เลย ไอ้ ฉันอยากทำ ฉันอยากนอน ฉันอยากกินจังเลย"

ฮือ อยากจะร้องไห้

เมื่อแทบไม่พูดอะไรออกมาเลย ฮารีจึงได้แต่เหลือบตาขึ้นมองเล็กน้อย หลังจากจ้องมองเธออยู่สักพัก เขาก็ค่อยๆ เริ่มพูดออกมา

ใช่ค่ะ ท่านประธาน ดีค่ะ พูดออกมาเลยดีกว่า ยายนี่มันบ้ามาจากไหนกัน แล้วที่นี้ก็หนีไปได้แล้วค่ะ ได้โปรด ได้...!

"มีโทรศัพท์มือถือหรือเปล่าครับ"

เขาพูดเรื่องอื่นออกมาราวกับจะบอกว่าเขาไม่จำเป็นต้องเข้าใจสถานการณ์ของเธอ

"...ค่ะ?"

"โทรศัพท์มือถือ"

"ทะ...โทรศัพท์มือถือเธอคะ"

เมื่อฮารีถามซ้ำหลายครั้ง เขาก็ขมวดคิ้วและมีสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ในแบบที่ไม่เคยแสดงให้เห็นมาก่อน ในขณะที่นั้นเธอรู้สึกเหมือนเจ้านายกำลังดูเอกสารของเธอด้วยความไม่พอใจเป็นอย่างมาก จึงรีบส่งโทรศัพท์มือถือให้เขาอย่างรวดเร็วด้วยท่าทางสุดเบื่ะ เขาตั้งใจกดอะไรบางอย่าง แล้วเหลือบมองโทรศัพท์มือถือของตัวเอง

คุณไม่รีบหนี แถมยังทำอะไรที่...

ฮารีมองสิ่งที่เขากำลังทำด้วยสายตาเลื่อนลอย จากนั้นเขาก็ยื่นโทรศัพท์คืนให้เธอ

"ผมได้เบอร์โทรมาผิดจริงๆ ด้วยครับ"

หึ่ม?

"เมื่อครู่ที่ผมเห็นว่าคุณจินของซอสวยมากแล้วก็เลยลองโทรไป แต่เขาบอกว่าโทรผิดนะครับ"

"อ้อ นั่นมันเบอร์ของซอ..."

เขาคงจะโทรไปที่เบอร์ของของซอ แล้วพอยของซอรับสายก็คงตอบปฏิเสธอย่างแน่นอน อย่าบอกนะว่าเมื่อก็...

"คุณเมมเบอร์ฉันเหรอคะ"

ในสถานการณ์แบบนี้เนี่ยะ ฮารีขมวดคิ้วไม่เข้าใจ นี่เธอตาผาดไปหรือเปล่า เพราะเธอรู้สึกเหมือนจะเห็นมุมปากข้างหนึ่งของเขายกขึ้นเล็กน้อย

"วันนี้ผมเองก็ยุ่งเหมือนกันครับ"

เมื่อเขาหย่อนโทรศัพท์มือถือลงไปใ้ในกระเป๋าด้านหลังในเสื้อสูทและลุกขึ้นจากที่นั่ง ฮารีก็ลุกพรวดขึ้นโดยอัตโนมัติเหมือนเป็นลูกน้องที่ติดตามเจ้านาย

"ไว้ผมจะโทรไปนะครับ"

"...คะ?"

"ผมจะโทรไปครับ"

"ทะ...โทรมาเหรอคะ"

แทมหูรี้ตามองฮารี

"คุณจินของซอ"

"...คะ?"

"ผมต้องพูดอีกกี่ครั้งกันครับ"

พูดครั้งเดียว ฟังไม่เข้าใจหรือไง เขาไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่เธอรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเย็นซาพูดแบบนั้น แกรมเป็นโนเฮอร์ชั้นเจ้านายอีกด้วย

"อ้อ ไม่ต้องแล้วค่ะ ฉันเข้าใจแล้วค่ะ คุณบอกว่าจะโทรมา..."

"ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้ไปส่ง ถ้าคุณรอที่นี้สักครู่ เลขาฯ ของผมจะพาคุณไปส่งเองครับ"

เขาก็มหันหลังเล็กน้อยแล้วหันหลังเดินจากไป ฮารีมองตามแผ่นหลังของเขาพลากรุ่นคิดด้วยสติอันละเอียดอ่อน

ตอนนี้ท่านประธาน...คงกำลัง...หนีไปนั่นแหละ

เขาคงไม่คิดจะโทรมาจริงๆ หรือก...

ถ้ามัน...ถ้ามัน

พอเขาได้ฟังเรื่องเพื่อเจ้อ คงรู้สึกอายนี่จะหนีไปเฉยๆ ก็เลย...

ใช่แล้ว มันต้องใช่...

"ทำไมกลับมาเฉยๆ ละ"

แทมูถามซอฮุนผู้เป็นหัวหน้าเลขานุการที่กำลังเดินตามเขาเข้ามาในห้องทำงาน เพราะเขาสั่งให้พาคู้นบอดไปส่ง แล้วเขาจะนั่งแท็กซี่กลับมาเอง แต่ซอฮุนกลับเดินเข้าห้องตามเขามาทันที

"คุณเงินของซอปฏิเสธไม่ให้ผมไปส่งนะครับ"

แทมูดูเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า เขาถอดเสื้อสูทนำไปแขวน แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ ซอฮุนคิดว่าเขาจะพูดอะไรอย่างอื่นเพิ่มเติม แต่เขากลับเริ่มทำงานต่อทันที

ซอฮุนจ้องเขม็งไปที่เขา ใครจะไปรู้ว่าชายคนนี้เป็นเพียงกลับจากการนัดบอด เพราะเขาดูเหมือนแค่ออกไปจัดการงานจนเสร็จและรีบกลับมาทำงานอื่นต่อเท่านั้น เขาเป็นเสียอย่างนี้ คนถึงได้ล้อกันว่าเขาไม่ใช่มนุษย์

ทุกคนในบริษัทนี้รู้ดีว่าเขาชอบทำงาน รู้ว่าเขาทำงานเก่ง แล้วก็รู้ดีด้วยว่าเขาคิดแต่เรื่องงานเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงรู้ว่าบริษัทกำลังดำเนินกิจการไปได้ด้วยดี แต่ของฮุนคิดว่าวันนี้จะแตกต่างไปเสียอีก อย่างน้อยของฮุนก็คิดว่าหลังจากการนัดบอดครั้งนี้ เขจะมีท่าทีเปลี่ยนไปเพราะสิ่งที่เขาพูดก่อนที่จะไปนัดบอด

"มีอะไรหรือเปล่า"

แทมหยุดทำงานครู่หนึ่งและเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นว่าของฮุนมีท่าทีลังเล เขาก็เบนสายตาไปที่เอกสารเหมือนเดิม

"ถ้าไม่มีอะไรก็เลิกงานได้แล้ว"

"คุณจินยองขอเป็นยังไงบ้างครับ"

แทมเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นสายตาที่เหมือนกำลังถามว่าทำไมถึงถามในสิ่งที่ไม่เคยถาม ของฮุนจึงถามอีกครั้ง

"จะแต่งงานกับคุณคนนั้นจริงๆ เหรอครับ"

ของฮุนเองก็ไม่อยากถามคำถามแบบนี้กับผู้ชายที่พูดคำไหนก็ต้องเป็นคำนั้นเหมือนกัน แต่เขาไม่มีทางเลือก เพราะลักษณะท่าทางของผู้หญิงชื่อจินยองขอที่เขาเห็นทำให้เขาอึ้งไปจนพูดอะไรไม่ออก

"ผมบอกแล้วไม่ใช่เหรอ"

เขาเปิดฝาปากกาหมึกซึม

"ว่านัดบอดครั้งนี้ผมจะแต่งงาน"

เขาพูดเหมือนกำลังพูดเรื่องของคนอื่นและเริ่มขีดเส้นในเอกสารตรงส่วนที่มีปัญหา การกระทำเช่นนี้หมายความว่าฉันจะทำงานแล้ว เพราะฉะนั้นอย่ามาทำให้ฉันต้องเสียเวลา

ของฮุนรู้ดีว่าการที่แทมนั่งทำงานอยู่ดีๆ แล้วจู่ๆ ประชานใหญ่ดังก็มาหาจนต้องออกไปนัดบอดอย่างไม่เต็มใจ มันทำให้แทมรู้สึกอึดอัดใจมากแค่ไหน ถ้าคนที่ไม่วู้มาได้ยินเข้าคงจะนึกว่านั่นเป็นคำพูดที่พูดออกมาเฉยๆ เพราะไม่อยากไปนัดบอดอีก แต่ไม่ว่าแทมจะไม่อยากไปนัดบอดหรือจะอารมณ์เสีย

ที่การไปนัดบอดทำให้การทำงานของเขาดองขาดตอน (บางทีอาจจะทั้งสองอย่าง) ก็ล้วนไม่ใช่สิ่งสำคัญ เพราะสิ่งสำคัญคือในเมื่อเขาพูดอย่างนั้นออกมาแล้ว เขาจะต้องทำแบบนั้นอย่างแน่นอน

ซึ่งหมายความว่าแทมจะแต่งงานกับเงินของเธอ

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พอได้เจอผู้หญิงคนนั้นแล้ว คิดว่าจะเปลี่ยนใจซะอีก ของสุนนี่ถึงเงินของซอที่ได้เจอเมื่อกี้ เธอเป็นผู้หญิงที่ความเชื่อก็คือครอบครองทุกส่วนของร่างกายอย่างเกินพอดีและดูเหมือนจะลอลอยอย่างไรชอบกลแน่นอนว่าใบหน้าสวยมากก็จริง แต่ก็แต่งหน้าเข้มมากจนแทบไม่รู้เลยว่านั่นคือใบหน้าของเธอจริงๆ หรือเปล่า เรื่องเสื้อผ้าก็ด้วย เธอสวมชุดที่ต่อให้ใส่ไปในต์คลับก็ยิ่งรู้สึกว่ายเกินพอดีไปมาก ไม่มีส่วนไหนที่ไม่เกินพอดีเลย แม้แต่ตอนที่เขาบอกว่าจะไปส่ง เธอก็ตอบปฏิเสธกลับมาว่าไม่เป็นไรและยังดูเหมือนจะลอลอยเกินพอดี ถ้าให้ประเมินโดยรวม สภาพของเธอเหมือนเพิ่งไปดื่มที่ไนต์คลับจนถึงเช้ามีดแล้วยังไม่ได้กลับบ้าน แต่ตรงมานัดบอดเลยทั้งที่ยังไม่สร้างมาอะไรอย่างนั้น

จะแต่งงานกับผู้หญิงแบบนั้นเนี่ยนะ

ฮึบ ซองสุนสุดหายใจเข้าลึกๆ แต่เมื่อครุ่นคิดอีกที เขาก็สุดหายใจเข้าลึกๆ อีกครั้ง

"ผมว่าคุณเงินของซอ... เธอดูค่อนข้างรักสนุกนะครับ..."

ซองสุนพูดออกมาอย่างระมัดระวัง เพราะคิดว่าเธอคือผู้หญิงที่อาจจะกลายเป็นภรรยาของแทมก็ได้

"ค่อนข้างรักสนุกเหรอ"

"เอ่อ คือว่า... การมองคนแต่ภายนอกมันก็ยังงี้ อยู่ แต่มีบางอย่างที่ทำให้รู้สึกได้ว่าเธอค่อนข้างรักสนุก..."

"คุณผิดแล้ว ไม่ใช่แค่ค่อนข้าง แต่มากเกินไป"

"อะไรนะครับ ไม่ใช่แค่ค่อนข้าง แต่มากเกินไปเหรอครับ"

"เธอบอกว่างั้นนะ คุณพอจะหาเวลาจากตารางงานวันจันทร์ของผม

ลักลอบนาฬิกาได้ไหม บอกให้ผู้อำนวยความสะดวกอันเข้ามาหาหน่อย แผนงานและทะเบียนงานนี้ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขานุ่มมือได้ยังไง"

ตอนนี้ผมไม่อยากจะเชื่อคำพูดของท่านประธานเลยจริงๆ เมื่อกี้คุณพูดถึงภรรยาของคนอื่นอยู่หรือครับ

แทมพูตออกมาว่าผู้หญิงที่กำลังจะกลายเป็นภรรยาไม่ได้แค่ค่อนข้างรักสนุก แต่รักสนุกมาก แล้วก็นั่งแก้เอกสารต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ท่านประธานครับ ท่านรู้ใช่ไหมครับว่าการแต่งงานของท่านจะส่งผลต่อบริษัทของเราอย่างไรบ้าง"

บริษัทของอุคนที่ก่อตั้งโดยประธานใหญ่คงมันก็ต้องสะดุดไปชั่วขณะเนื่องจากคังจงผู้เป็นลูกชายไม่มีความสามารถ แต่หลังจากที่คังแทมพูผู้เป็นหลานชายเข้ามาดำเนินธุรกิจต่อเพียงไม่กี่ปี บริษัทก็เติบโตขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ เขาทำงานเก่งก็เป็นเหตุผลหนึ่ง แต่ความซื่อสัตย์และทำที่ที่ตรงไปตรงมาของคังแทมพูคือสิ่งที่เปลี่ยนภาพลักษณ์ของบริษัทไปอย่างสิ้นเชิง แต่ถ้าได้ผู้หญิงแบบนั้นมาเป็นภรรยา...

เมื่อนึกถึงภาพของผู้หญิงที่ซื้อเงินของชอซังแตงตาแบบสโมกก็อายขึ้นมาของฮุนก็รีบส่ายหน้า

"ถึงอย่างนั้นก็ยังคงแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นอีกหรือครับ"

"หัวหน้าขา"

"ครับ"

"หัวหน้าขาเองก็ได้ยินแล้วนี่ ที่ท่านประธานใหญ่อธิบายถึงครอบครัวแล้วก็ตัวผู้หญิงคนนั้นนะ"

เรื่องอื่นอาจจะไม่ค่อยแน่ใจ แต่ตรงที่บอกว่าเป็นคนสุขภาพเรียบร้อยเป็นสิ่งของฮุนจำได้ฝังใจ คำว่าสุขภาพเรียบร้อยในรสนิยมของท่านประธานใหญ่เป็นอย่างนั้นจริงหรือ

"ไม่คิดว่าท่านประธานใหญ่จะเลือกคนที่ใช่ให้ผมอย่างดีที่สุดหรือ"

ของฮุนรู้สึกได้ถึงการพลิกแพลงคำพูดในน้ำเสียงนั้น แทมพูอารมณ์เสียมาก

จริงๆ ด้วยที่ประธานใหญ่คงมารบกวการทำงานของเขาแบบนั้น นี่เป็นการต่อต้านอย่างหนึ่ง เมื่อถูกรบกวการทำงานก็ตั้งใจจะแต่งงานกับใครก็ได้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย!

"แต่ยังงเรื่องแต่งงานก็เป็นเรื่องที่ต้องคิดอย่างละเอียดรอบคอบมากกว่านี้ไม่ใช่หรือครับ"

ซองฮุนสงบปากสงบคำไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นสายตาทึมแดงของแทมู สายตานั้นกำลังบอกว่าอย่าพยายามเปลี่ยนคำพูดที่ออกจากปากของเขา

"ผมหมายถึง ยังไงท่านก็แต่งงานทั้งที่คุณเงินของซอไม่รู้ตัวไม่ได้นี่ครับ ผมอยากให้ท่านลองคุยเรื่องการแต่งงานกับทางนั้นดูก่อน แล้วค่อยตัดสินใจอีกทีน่าจะดีกว่านะครับ ในเมื่อเป็นคนรักสนุก เธอก็อาจจะไม่คิดเรื่องแต่งงานก็ได้ นะครับ"

ในเมื่อเป็นคำพูดที่ออกมาจากปากของแทมูแล้ว ซองฮุนจึงไม่อาจ โน้มหน้าใจเขาได้ แต่การแต่งงานไม่ใช่เรื่องที่ทำเองได้คนเดียว แทมูพยักหน้ารับราวกับเข้าใจอะไรบางอย่างแล้ว จากนั้นก็ค่อยๆ เอ่ยปากพูด

ครับ ท่านประธาน บอกมาได้เลยครับว่าเรื่องแต่งงานจะเปลี่ยนเป็นการนัดบอดครั้งถัดไป จะข้ามผู้หญิงคนนั้นไปก่อน...

"เข้าใจแล้ว"

เฮ้อ โลงออกไปที่ ประธานคงแทมูก็เปลี่ยนคำพูดได้เหมือนกัน...

"ฉันจะโทรหาผู้หญิงคนนั้น"

"โทรไปทำไม..."

"ขอแต่งงานไง"

...การเปลี่ยนใจเขาคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้สินะ

บทที่ 2

หญิงสาวแห่งพหุสมบัติ

แม้เรื่องที่ยกมาเปรียบเทียบนี้อาจจะฟังดูอย่างไรอยู่ แต่เวลาเดินเข้าห้องน้ำกับเวลาเดินออกจากห้องน้ำมันต่างกันมาก สถานการณ์ตอนเลิกงานในวันศุกร์กับตอนไปทำงานอีกครั้งในวันจันทร์ มันก็เป็นอะไรที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงเช่นกัน

นั่นเป็นเพราะคุณัดบอดโรจิตที่ฮารีรับทำเป็นงานพาร์ทไทม์มาขอเธอ แต่งงานทั้งที่เพิ่งนัดบอดกันไปได้แค่วันเดียว แถมยังขอแต่งงานทางโทรศัพท์อีกต่างหาก แต่ปัญหาก็คือ

เขาเป็นประธานบริษัทของฉันนะสิ!

แต่สิ่ก้ทุกขใจมากพออยู่แล้ว ทุกครั้งที่นึกถึงมัน ฮารีก็ยิ่งรู้สึกเป็นทุกข์มาก จนต้องกุมศีรษะเอาไว้แน่น ขนาดนอนอยู่ยังรู้สึกเหมือนกุมศีรษะอยู่เลย ไม่สิ เหมือนจะไม่ได้นอนเลยมากกว่า ที่จริงแล้วเธอรู้สึกเหมือนจำอะไรไม่ได้เลยสักนิด

หลังวางสายจากเขา ฮารีไม่รู้เลยว่าวันนั้นทั้งวันตัวเองทำอะไรไปบ้าง เธอควรจะทำเรื่องราวชวนอึ้งนี้ให้ของซอฟัง แต่แม้กระทั่งตัวเธอก็ยังไม่เข้าใจ จึงได้แต่ผัดไปก่อน และตอนนี้เธอมีเพียงความคิดเดียวเท่านั้น

คงแทบต้องเป็นคนจิตวิปริตแน่นอน

ขนาดเธอพูดเพื่อเจ้าและพูดเรื่องไร้สาระขนาดนั้น เขายังมาขอแต่งงาน

เหมือนไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ได้ข้อสรุปเดี๋ยวกว่า
คังแทมูเป็นคนจิตวิปริต

เมื่อสรุปได้อย่างนั้น สิ่งที่เขากังวลจึงมีอยู่เรื่องเดียวคือถ้าเจอกันที่บริษัท
จะทำอย่างไร

*โดตงานดีใหม่ นะ โดตงานไปเลย โดตงานของบริษัทหมอนี้ให้มัน
รู้แล้วรู้รอดไปเลยดีไหม*

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่เกินกว่าที่เธอจะจัดการได้ เพราะเธอนัดบอดกับ
ประธานบริษัทและพูดเรื่องไร้สาระอย่างเต็มที่ แต่หลังจากนั้นแค่วันเดียวก็ถูก
ขอแต่งงานอย่างไม่น่าเชื่อ แล้วเธอก็ยังปฏิเสธด้วยคำพูดเพื่อใจอีกต่างหาก

เมื่อวันหยุดสุดสัปดาห์ผ่านไป ขณะที่ฮารีกำลังเตรียมตัวไปทำงาน
เสียงเหล่านี้ดังก้องอยู่ในใจไม่หยุด *โดตใหม่ โดตใหม่ โดตใหม่* เธอต้องคอย
ยับยั้งหัวใจที่กำลังเดินเป็นจังหวะตึกตอกราวกับเสียงเข็มนาฬิกาที่ของนาฬิกาอยู่
ครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดเธอก็เตรียมตัวไปทำงานเสร็จจนได้

นี่เป็นการเตรียมตัวที่ท่ามาตลอดเป็นปกติ แต่ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
มันจะแตกต่างไปจากเดิม ฮารีแต่งหน้าให้บางที่สุด เธอต้องพยายามไม่ให้ตัวเอง
ไปเตะสายตาของคังแทมูประธานบริษัทที่ไม่รู้ว่าจะพบเจอกันที่ไหนเมื่อไร แต่
ความจริงแล้วยังไม่เคยเจอกันเลยสักครั้ง เมื่อคิดถึงเรื่องเหลวไหลที่ตัวเอง
พูดกับเขา เธอก็ได้แต่คิดว่าอยากจะหนีไปให้พ้นๆ อย่างไรก็ตามเธอไม่สามารถ
ลาออกจากบริษัทได้อย่างเด็ดขาด

เธอมีหนี้สิน ไม่ว่าจะใครก็มีหนี้สินกันได้ แต่หนี้ก้อนนี้แตกต่างไปเล็กน้อย
เนื่องจากมันเป็นเงินกู้ของบริษัท จึงต้องชำระคืนทั้งหมดทันทีที่ลาออก ซึ่ง
แน่นอนว่าเธอไม่มีเงินที่จะทำแบบนั้นได้ จึงต้องไปทำงานไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ก็ตาม ด้วยเหตุนี้เธอจึงต้องคอยยับยั้งหัวใจของตัวเองที่มีเสียงดังขึ้นมาว่า
'โดตใหม่' อยู่ทุกวินาที

"ใช่แล้ว ยังไงก็ไม่เจอกันหรอก นี่คือเรื่องจริง"

ตั้งแต่เข้าทำงานที่บริษัท เธอเคยเห็นเขาครั้งหนึ่งขณะที่เดินอยู่กับ

พนักงานคนอื่นๆ แต่ก็ยังไม่เคยเจอกันแบบซึ่งหน้าเลยสักครั้ง อันที่จริงก็ไม่มีเหตุให้เจอกันเลยด้วยซ้ำ เพราะห้องประธานอยู่ที่ชั้นสิบสอง ส่วนแผนกวางแผนและการเงินที่สิบสองซึ่งเป็นแผนกของเธออยู่ที่ชั้นแปด และปกติเขามักจะไปไหนมาไหนพร้อมพวกผู้บริหารบริษัท เรื่องอัตราความถี่...เธอเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เธอมักจะไปไหนมาไหนกับพนักงานคนอื่นๆ เฉพาะแค่ช่วงพักกลางวันเท่านั้น

"เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวลไปหรอก ไม่ต้องกังวลเลย ผู้ชายที่ตั้งแต่ว่าเข้าทำงานมาเป็นปี ก็ยังไม่เคยเจอกันสักครั้ง ไม่มีทางที่จะมาเจอกันตรงนี่..."

จะ...เจอ กัน ตรง นี่...!

ดวงตาของฮารีพลันเบิกกว้าง

"ทำอะไรครับ"

ตั้งแต่ตอนอยู่บนรถเมล์ ไม่สิ ตั้งแต่ก่อนขึ้นรถเมล์ ไม่สิ ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นจนกระทั่งลงจากรถเมล์แล้วเดินมาถึงหน้าบริษัท เธอคิดมาตลอดว่าไม่มีทางเจอเขาแน่นอน เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวล เธอปลอบใจตัวเองแบบนั้น ทว่า...

คังแทมกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเธอ ซึ่งมันไม่ใช่ที่ประตูหน้า ไม่ใช่ลิโอบบี้ ไม่ใช่โถงทางเดิน แต่ดันมาเจอกันตรงหน้าลิฟต์ หัวใจของเธอตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้วเริ่มเต้นอย่างบ้าคลั่ง

ไม่เคยเจอกันสักครั้ง แล้วทำไมถึงดันมาเจอกันหลังจากวันที่ถูกขอแต่งงานได้ล่ะเนี่ย หรือท่านประธานจำฉันได้ก็เลยตามฉันมา เขาเป็นถึงประธานบริษัทก็อาจสืบประวัติผู้หญิงเองชวยที่ปฏิเสธเขาหรือเปล่านั้นแล้วฉันจะทำยังไงดีล่ะ ถ้าถูกไล่ออกเพราะโกหกจะทำยังไง

ขณะที่ใบหน้าของฮารีกำลังซีดเผือดและหายใจลำบากขึ้นเรื่อยๆ แทมมูก็มองเธออย่างแปลกใจแล้วเลิกคิ้ว

"ไม่ทราบว่ะ..."

ไม่ทราบว่ะ ไม่ทราบว่ะอะไร จำฉันได้หรือ อะไรเนี่ย ที่ผ่านมาไม่รู้จัก

หน้าตาฉัน แต่พอเห็นหน้าก็เลยจำฉันได้งั้นหรือ แล้วที่นี้ฉันต้องทำยังไงต่อไปล่ะ ฉันจะโดนไล่ออกจริงๆ หรือ

"ไม่ขึ้นหรือครับ"

"...คะ?"

คิ้วของเขาจะกระตุกเล็กน้อย ตอนนี้เธอกำลังทำให้ฉันต้องพูดสองครั้งนะ ดูเหมือนคิ้วของเขากำลังพูดแบบนั้น ไม่สิ เขาพูดออกมาแล้ว และกำลังจ้องมองเธอด้วยสายตาไม่พอใจอย่างมาก

"คุณจะไม่ขึ้นลิฟต์หรือครับ"

"ชะ... ขึ้นค่ะ"

ฮารีรีบขึ้นลิฟต์อย่างลนลาน

ยายชื้อบ้อเฮ้ย ต้องบอกว่าไม่ขึ้นสิ

เธอรู้สึกเสียใจแต่มันก็สายเกินไปแล้ว ทั้งหมดที่เธอทำได้ตอนนี้คือเดินเข้าไปที่มุมนลิฟต์และยืนแนบชิดติดกับผนังให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยปิดหน้าเอาไว้ ซึ่งแน่นอนว่ายิ่งทำให้สะตูดตตามากขึ้น แต่ดูเหมือนคนที่ไม่สนใจสิ่งรอบข้างอย่างเขาจะไม่ทันสังเกต เพราะเมื่อเขาเดินเข้ามาในลิฟต์ก็กดปุ่มชั้นสิบสองแล้วมองตรงไปข้างหน้า เมื่อประตูลิฟต์ปิดลง เธอก็แอบชำเลื่องมองเขาด้วยหางตา

ตอนนั้นบอด เธอได้เห็นเฉพาะตอนที่เขานั่งเท่านั้น แต่เมื่อได้มองจากด้านหลังแบบนี้ก็ยิ่งเห็นว่ารูปลักษณะของเขาดีงามยิ่งกว่าเดิมเข้าไปอีก ใหญ่ กว้าง ตัวก็สูง หน้าก็เล็ก แล้วยังจัดทรงผมอย่างเป็นระเบียบจนท้อปโมเดล ยังต้องชิดซ้าย

เฮ้อ ผู้ชายแบบนี้มาขอฉันแต่งงานเหียนะ

ต่อให้อยู่ในความฝันก็ยังรับคำขอแต่งงานนั้นไม่ได้เลย ถ้าเขาไม่ใช่คนจิตวิปริตล่ะก็ ซึ่งแน่นอนว่าต่อให้ไม่ใช่ เธอก็แต่งงานกับเขาไม่ได้อยู่ดี แต่จะว่าไปผู้ชายที่ถูกปฏิเสธกลับมีท่าทีสบายใจมาก ในขณะที่ใครบางคนไม่ได้กลับได้นอนจนต้องมาทำงานในสภาพหม่นหมองแบบนี้

หลังจากชำเลื่องมองและเปรียบเทียบภาพสะท้อนของตัวเองกับเขาในลิปต์ ได้ลึกลับ ฮารีก็หลับตาปี ทำไมต้องมาเจอกันที่หน้าลิปต์ด้วยนะ แถมยังเจอกัน สองต่อสองอีกต่างหาก เธออึดอัดจนรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก

แต่ยังไงเขาก็จำฉันไม่ได้นี่นา ใจเย็นไว้ ใจเย็น

เมื่อฮารีถอนหายใจออกมากด้วยความโล่งอกอย่างไม่รู้ตัว เขาก็หันมา มองเธอ และทันทีที่สบตากัน เธอก็สะดุ้งอย่างเห็นได้ชัด

"อะ...อากาศดีมากเลยนะคะ!"

ฮารีทักทายออกมาเสียงดังอย่างไม่เป็นธรรมชาติขั้นสุด เธอกล้ากลินน้ำตา และพยายามยิ้มอย่างหน้าตาเฉย เขาเบนสายตาไปทางอื่นอย่างเฉยเมย โดยไม่ได้ตอบอะไร จากนั้นก็หรีตามองเธออีกครั้ง

"มีอะไรจะพูดกับผมหรือเปล่าครับ"

"...คะ?"

หัวใจของฮารีหยุดเต้นอีกครั้ง

มีอะไรจะพูดขึ้นหรือ หรือเขาจับได้แล้วว่าฉันเป็นคู่นัดบอดทำทางแปลกๆ ที่บ้าผู้ชายแต่ก็ชอบผู้หญิงด้วยคนนั่น...

"ดูเหมือนคุณกำลังจะขึ้นไปห้องประธานด้วยกันกับผมนะครับ"

เขาชี้ไปที่ปุ่มกด ชั้นสิบสองเป็นชั้นที่มีห้องประธาน ห้องเลขานุการ ห้องประชุม และห้องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับทำงานของประธานทั้งหมด นอกจากปุ่มเลขสิบสองแล้วก็ไม่มีปุ่มใดถูกกดเอาไว้เลย

เขามองนาฬิกาข้อมือ

"คุยที่นี่ก็ได้ครับ พอดีผมยุ่งนิดหน่อย"

กดปุ่มชั้นที่จะลงลิ ยายชื้อบื้อ! แน่นนอนว่าเขาไม่ได้พูดอย่างนั้น แต่เธอรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงพูดนั้น

"เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้มีเรื่องจะคุยค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้นเลยค่ะ"

พอฮารีกดปุ่มชั้นแปดอย่างลนลาน เขาก็หรีตามองปุ่มกดและมองเธอ สลับกันไปมา ก่อนจะหันไปมองข้างหน้าราวกับไม่ได้สนใจอะไรอีก

ทันทีที่ลิฟต์มาถึงชั้นแปดและประตูเปิดออก ฮารีก็รีบพุ่งตัวออกจากลิฟต์ และเดินเข้าไปในห้องทำงานอย่างรวดเร็ว ถึงแม้ว่าเขาจะขึ้นลิฟต์ไปที่ห้องทำงานแล้ว แต่เธอก็ยังคงเดินไปรอบๆ ห้องทำงานด้วยความกระวนกระวายใจอยู่พักใหญ่

ทำไมถึงบังเอิญเจอกันได้นะ แต่ก็เห็นแล้วว่าเข่าฉันไม่ได้เลยสักนิด
งั้นมันก็จบแล้วใช่ไหม มันจบแล้ว เธอปฏิเสธคำขอแต่งงานไปแล้ว และเขาก็จำเธอไม่ได้ ช่วงเวลาแห่งความสงบสุขได้กลับมาแล้ว トラบใดที่ไม่ได้ทำผิดพลาดครั้งใหญ่ เธอก็จะได้หวนกลับไปสู่ช่วงเวลาในอดีตที่ไม่ต้องโดนไล่ออก เพราะเรื่องนัดบอด

โลกช่างสงบสุขเหลือเกิน แน่หนอนว่าหมายถึงโลกของชินฮารี

แต่ในโลกของท่านประธานที่อยู่ชั้นเหนือ เหนือ เหนือ เหนือขึ้นไปบนนั้น ความสงบสุขได้ถูกทำลายลงแล้ว...

'ไม่ค่ะ คุณคงจะงานยุ่งน่าดู ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นหรอกค่ะ ฉันจะไม่แต่งงานค่ะ! ฉันแต่งไม่ได้! ที่จริงแล้วฉันชอบผู้หญิงค่ะ ฉันเกลียดผู้ชายที่สุด พูดจริงนะค่ะ ฉันรักผู้หญิงค่ะ งั้นแค่นี้ค่ะ!'

แล้วโทรศัพท์ขอแต่งงานก็ถูกตัดสายทิ้งอย่างไร้ความปราณี และตั้งแต่นั้นช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ที่ผ่านมาจนถึงวันธรรมดาในตอนนี้ แน่หนอนว่าเธอไม่ได้คิดถึงเรื่องการปฏิเสธคำขอแต่งงานอันน่าเหลือไหวนั้นอยู่ตลอดเวลา แต่เขายังคงคิดถึงเรื่องนั้นขึ้นมาบ้าง

เขาไม่ใช่คนประเภทที่ดึงดันกับเรื่องไร้ประโยชน์ ด้วยความที่เขาเป็นคนที่ไม่เคยการเสียเวลาเวลาที่สูญในโลกลงั้นนั่นมันไม่ใช่เรื่องที่มีประโยชน์ต่อตัวเอง เขาก็จะไม่สนใจมันเลย ทว่ามีสิ่งที่เขาตั้งเอาไว้เหนือสิ่งนั้นขึ้นไปอีก นั่นก็คือคติประจำใจอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความอยากเอาชนะ ถ้าเป็นสิ่งที่เขาตัดสินใจจะลงมือทำแล้วละก็ ไม่ว่าอย่างไรก็จะต้องทำมันให้สำเร็จให้ได้ นั่นเป็นอาการอย่างหนึ่งของโรคย้ำคิดย้ำทำของเขา และเรื่องที่เขาออกตัวว่าจะทำนั้นไม่เคยเป็นเรื่องไร้ประโยชน์หรือเป็นเรื่องเสียเวลาเลยแม้แต่ครั้งเดียว เขาจึง

ไม่จำเป็นต้องแก้ไขอาการที่เขาเป็นอยู่

"หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้..."

นี่เป็นการโทรครั้งที่สี่แล้ว เขาโทรหาคนคนเดียวจนถึงสี่ครั้ง เขาไม่เคยโทรหาใครแล้วต้องฟังเสียงรอสายเกินสองครั้งมาก่อน ตอนแรกยังไม่เข้าใจ แต่ในที่สุดก็พอจะรู้แล้วว่าตอนนี้ผู้หญิงคนนี้นับล็อกเบอร์เขา

...บล็อกเบอร์ฉันเหรอ

แม้จะได้ข้อสรุปแล้ว แต่เขาก็ยังคงเหม่อลอย ตั้งแต่เกิดมานี่เป็นครั้งแรกที่เขาแสดงสีหน้าแบบนี้ แล้วของฮุนก็บังเอิญเกาะประตูและเดินเข้ามาเห็นพอดีของฮุนจึงกะพริบตาปริบๆ

"มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ"

"...เปล่า"

แทมมูมองหน้าของฮุนและสายหน้าเล็กน้อย ของฮุนชี้โทรศัพท์มือถือที่อยู่ในมือของแทมมู

"คุยกับทางญี่ปุ่นได้ไม่ลงตัวเหรอครับ"

เนื่องจากทุกการกระทำของแทมมูไม่เคยเป็นเรื่องส่วนตัวของเขามาก่อนของฮุนจึงถามเกี่ยวกับเรื่องงาน แทมมูค่อยๆ วางโทรศัพท์มือถือลงช้าๆ ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ ของฮุนจึงมองเขาด้วยความแปลกใจ

"หรือว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นเหรอครับ"

"เปล่า..."

มันไม่ใช่เรื่องใหญ่ขนาดนั้น เขาแค่ขอแต่งงานทางโทรศัพท์และถูกปฏิเสธกลับมาอย่างรวดเร็ว แทมมูยังโดนบล็อกเบอร์เท่านั้นเอง ก็แค่คุณนับอดคนหนึ่งทีบอกว่าทั้งบ้าผู้ชายแล้วก็ชอบผู้หญิง และบอกว่าไม่ชอบเขา!

ถ้าไม่คิดจะแต่งงาน แล้วมานับอดทำไม

แทมมูเลิกคิดขึ้นข้างหนึ่ง อันที่จริงเขาพอจะรู้ว่าทำไมเธอถึงมานับอดทางนั้นเองก็จริงจะถูกพ่อแม่บีบบังคับเหมือนกัน แต่นั่นหมายความว่าเธอเองก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องแต่งงานกับคุณนับอดสักวัน เพราะครอบครัว

แบบนี้คงจะพยายามให้เธอแต่งงานกับใครสักคนที่อยู่ในระดับเดียวกันมากที่สุด

ถ้าได้แต่งงานกับฉันก็น่าจะดีไม่ใช่หรือ เพราะยังงั้นฉันก็เอาแต่ทำงานจนไม่มีเวลาไปใส่ใจว่าเธอจะไปเจอใคร สำหรับผู้หญิงรักสนุกแบบนั้น จะมีอะไรดีไปกว่าเงื่อนไขการแต่งงานที่ดีขนาดนี้อีกละ

ตอนที่ได้คุยโทรศัพท์กัน ดูเหมือนเธอยังไม่ทันคิดถึงส่วนนี้ เธอเป็นผู้หญิงรักสนุกมาก ถ้าบอกไปว่าเธอยังคงใช้ชีวิตแบบนี่ต่อไปได้เรื่อยๆ หลังแต่งงาน เธออาจจะเปลี่ยนความคิดก็ได้ ซึ่งแน่นอนว่าถ้าจะบอกเธออย่างนั้นก็ต้องเจอเธอตัวเป็นๆ

ต่อให้บล็อกเบอร์ แต่ก็ยังมีอีกหลายวิธีที่จะติดต่อเธอได้ อาจหาข้อมูลบริษัทของเธอและไปหาที่นั่น หรืออาจใช้เบอร์อื่นโทรไป แต่การที่เขาโทรหาคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานถึงสี่ครั้งในเวลางานถือเป็นการกระทำที่ไม่ควรเกิดขึ้น เขาไม่อยากเสียเวลาของตัวเองอีกต่อไป เขาต้องทำให้เธอเป็นฝ่ายโทรกลับมาให้ได้ ซึ่งวิธีการนั้นก็ง่ายมาก

"หัวหน้าซา"

"ครับ ท่านประธาน"

"โทรหาท่านประธานใหญ่หน่อย"

"เรื่องอะไรหรือครับ"

"จะเรื่องอะไรละ"

แทมูเล็กคิ้วขึ้นและยิ้มอย่างใจเย็น การที่ผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายรู้จักกันมันดีแบบนี้เอง

"จะบอกให้กำหนดวันแต่งงานนะสิ"

หลังพายุกัดโหมกระหน่ำเข้ามาและผ่านพ้นไปเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย ฮารีก็จมอยู่ในความเศร้าอีกครั้ง เธอยังคงไม่ลืมเรื่องที่มีนอูพาแฟนมาแนะนำให้รู้จัก

ฮารีพบกับมินอูตอนที่เธอเป็นนักศึกษาหมาวิทยาลัยปีหนึ่ง การปรากฏตัวของมินอูเป็นประเด็นร้อนในหมู่นักศึกษาหญิงเป็นอย่างมาก เพราะการที่จะได้เห็นผู้ชายที่ทั้งสูงและหน้าตาดีก็เหมือนกับการงมเข็มในมหาสมุทร ถ้าเรื่องมีเพียงแค่นั้น ฮารีคงจะคิดว่าก็แค่มีผู้ชายหน้าตาดีอยู่คณะเดียวกัน แล้วก็คงจะจบลงแค่นั้น แต่เมื่อมีโอกาสได้นำเสนองานกลุ่มด้วยกัน เธอก็ได้รู้ว่ามินอูเป็นคนนิสัยดีมาก

แต่ปัญหาก็คือไม่ใช่แค่ฮารีคนเดียวที่รู้ เมื่อมีข่าวลือออกไปว่ามินอูมีดีทั้งหน้าตาและนิสัย เขาก็กลายเป็นหนุ่มในฝันของบรรดานักศึกษาหญิงคณะเดียวกัน และฮารีก็กลายเป็นหนึ่งในนักศึกษาหญิงเหล่านั้นที่อยากได้มินอูมาครอบครอง

ฮารีเป็นคนสติสน่ารัก จึงเป็นที่รักในกลุ่มเพื่อนๆ แต่เพราะค่อนข้างขี้อาย จึงไม่ค่อยกล้าพูดคุยกับผู้ชายที่ตัวเองชอบ

มินอูเป็นฝ่ายเข้าหาเธอก่อนเพราะมีการประชุมกลุ่มด้วยกัน ความอ่อนโยนของเขาทำให้เธอเข้าใจผิดคิดไปเองว่าเขาชอบเธอ จึงปมเพาะรักแรกของหัวใจขึ้นมา แต่ขณะที่หัวใจกำลังพองโตด้วยความคาดหวัง เธอก็ได้รู้ว่าเขากำลังคบกับดาวเด่นของคณะอื่น เธอซ็อกมากและได้รู้จักกับการอกหักเป็นครั้งแรก แต่หัวใจของคนเราใช้ว่าจะตัดใจกันได้ง่ายขนาดนั้น

ฮารีไม่สามารถตัดความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับมินอูได้ จึงซ่อนหัวใจเอาไว้และเป็นเพื่อนกับเขาด้วยความเต็มใจ ซึ่งนั่นก็ผ่านมาเจ็ดปีแล้ว

ฉันอุตส่าห์เช็กชื่อแทนให้ รอนายกลับมาจากเกณฑ์ทหาร แถมยังให้คำปรึกษาเรื่องหางาน แต่นายกลับพาผู้หญิงคนอื่นมาแนะนำฉันแหม

แน่นอนว่ามินอูคงจะไม่รู้เรื่องอะไรเลย ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่น่าเศร้ายิ่งกว่าฮารีคาบเส้นรามยอง* ไว้ในปาก รวากับกำลังคาบความเศร้าเอาไว้และได้แต่ร้องไห้อยู่นั้น

ว่ากันว่าความโศกเศร้ามักระเบิดขึ้นมาตอนกินข้าว หลังพบแทมู

* รามยอง คืออะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของเกาหลี

โนลิฟต์ เธอก็ไหลลื่นไปพักหนึ่งจนทำงานไม่ทัน ทำให้ต้องมานั่งกินมือเที่ยง
ในร้านสะดวกซื้อ เรียกได้ว่าเป็นการกินทั้งน้ำตาของจริง

ฉันขาดตกบกพร่องกว่ายายฮเยจีตรงไหน

ฮารีนึกถึงใบหน้าของฮเยจีขึ้นมา ก่อนอื่นเลยเธอจำได้ว่าอายุน้อยกว่าเธอ
ห้าปี ใบหน้าเล็กเท่ากำปั้น และน้ำเสียงเต็มไปด้วยความน่ารักน่าเอ็นดู แค
ประมาณนี้ก็แพ้อย่างราบคาบแล้ว คงจะดีกว่าถ้าเธอไม่คิดต่อไปว่าผิวพรรณ
ก็ยิ่งขาวผ่องเป็นของใโย หุ่นก็มีทรวดทรงองค์เอวอย่างกับคนต่างชาติ

"แต่ยังใง่หุ่นแบบฉันก็ถูกประธานบริษัทขอแต่งงานมาแล้วนะ!"

ประธานคังแทมูเพียบพร้อมไปหมดทุกอย่าง ทั้งความเช่กชี้ ความแท้
และความหล่อ ขนาดที่ผู้ชายหน้าตาดีอย่างมินอูยังต้องร้องให้ฟุ่มพายในทันที
ที่ได้เห็น

ฉันถูกเขาขอแต่งงานมาแล้วนะ เพราะฉะนั้นฉันต้องมันใจสิ! มันใจ...!

"ฉันจะไปเอาความมันใจมาจากไหนกันล่ะ! นายจิตวิปริตนั้นคงไม่ได้
ขอแต่งงานเพราะรูปร่างหน้าตาของฉันหรอก"

แล้วทำไมถึงได้ขอฉันแต่งงานล่ะ นายจิตวิปริต

ฮารียากถามเขาให้ชัดเจนดูสักครั้ง แต่คงไม่มีโอกาสนั้นแล้ว เมื่อ
คำพูดไร้สาระที่เธอพูดเอาไว้ทั้งหมดค่อยๆ ผุดขึ้นมาในความคิด เธอก็ได้แต่
ขนลุกอยู่อย่างนั้น

อย่าคิดถึงมันดีกว่า เรื่องนี้มันจบไปแล้วนี่นา

เธอสะบัดมือทั้งสองข้างครู่หนึ่งราวกับกำลังทำกายบริหาร จากนั้นก็
ใช้ทั้งสองมือจับถ้วยรามยอนเอาไว้อย่างทะนุถนอม

ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ฉันจะกลับมาได้อีกครั้ง วันที่นายอิมินอูจะรู้สึกเสียใจใน
ภายหลัง แล้วก็พูดออกมาว่าฉันไม่เห็นเสน่ห์ของเธอเอง ที่ฉันทำแบบนั้น
เพราะที่ผ่านมามีไม่เคยเห็นมันมาก่อน ตั้งแต่นี้ไปฉันจะรักเธอคนเดียว วันนั้น
ก็คือวันพรุ่งนี้นั่นเอง

ฮาริคิดแบบนั้นกลางยกถ้วยรามยอนขึ้นมาชดน้ำซุ่ปจนหมด จากนั้นก็

วางถ้วยลงอย่างสบายใจ เธอกินคิมบับสามเหลี่ยม* อีกสองชิ้นและฮอตบาร์** อีกชิ้นจนหมดเกลี้ยง แล้วแบกท้องอืดๆ กลับมาที่บริษัท

ไม่รู้ว่าอึดเกินไปจนหนึ่งนอนใจไปหรือเปล่า ขณะที่กดปุ่มลิฟต์โดยไม่ทันคิดอะไรและกำลังยืนรออยู่นั้น จู่ๆ ก็รู้สึกได้ถึงพลังงานอันเย็นยะเยือกขึ้นมาอย่างฉับพลัน เมื่อค่อยๆ เหลือบตาไปด้านข้างเล็กน้อยก็เห็นว่าเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ในชุดสูท

อย่าบอกนะว่าเจอกันอีกแล้ว

เมื่อดูให้ดีอีกครั้งด้วยความประหม่า เธอก็เห็นว่าไม่ใช่แทมู

บริษัทเราก็มีคนหน้าตาดีเยอะเหมือนกันแฮะ

ขณะที่มองชองฮุนด้วยความรู้สึกโล่งอกและเพลิดเพลินอยู่นั้น เธอก็ต้องขนลุกวาบขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงที่พูดมาจากด้านหลัง

"ไม่ขึ้นหรือครับ"

หึ! พอหันหลังไปมองก็เห็นว่าแทมูยืนอยู่ตรงนั้น หัวใจของฮารีหล่นลงไปอยู่ที่ตาดูมทันที ทุกครั้งที่เห็นเขา เธอรู้สึกได้ว่าคงไม่มีใครเอาชนะความเช็กชิ้นนี้ได้เลย แต่แล้วจะทำอย่างไรได้ละ ในเมื่อมันเป็นความเช็กชู้ที่เธอไม่ควรมอง

ทำไมถึงเจอผู้ชายคนนี้อีกได้นะ ก่อนไปนัดบอดก็ยังไม่เคยเจอกันเลย แม้แต่ครั้งเดียวเนี่ย แต่ทำไมถึงได้บังเอิญมาเจอผู้ชายคนนี้ตั้งสองครั้ง

ฮารีไม่เข้าใจจริงๆ

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

ขณะที่เธอกำลังมองแทมูอย่างใจลอยอยู่นั้น ชองฮุนก็ถามแทรกขึ้นมา ผู้ชายที่กดปุ่มอยู่ข้างๆ เธอคือชองฮุนเลขชา ของแทมูนั่นเอง

"อ้อ... ค่ะ ฉันไม่ใช่ใครค่ะ"

"จะไม่ขึ้นลิฟต์..."

"ชะ... ขึ้นค่ะ ฉันจะขึ้นค่ะ"

ฮารีรีบขึ้นลิฟต์อย่างลนลานก่อนที่แทมูจะถามอะไรไปมากกว่านี้

* คิมบับ หมายถึงข้าวห่อสาหร่าย คิมบับสามเหลี่ยม จึงหมายถึงข้าวปั้นห่อสาหร่ายรูปสามเหลี่ยม

** ฮอตบาร์ คือลูกชั้นปลาแผ่นทอด

"สวัสดิ์ครับ ท่านประธาน"

เมื่อแทมูขึ้นลิฟต์ กลุ่มคนที่ขึ้นลิฟต์มาจากชั้นใต้ดินก็ทักทายอย่าง นอบน้อม ฮารีจึงอยู่ในสภาพที่เหมือนได้รับคำทักทายจากพวกเขาไปด้วย อย่างไม่ได้ตั้งใจ

ฮือ ฉันยังไม่เคยได้ทักทายเขาเลยนี่นา คราวที่แล้วก็ไม่ได้ทักทาย คราวนี้ก็ยังไม่ได้ทักทายอีก ถ้าเขาคิดว่าฉันเป็นพนักงานอวดดีจะทำยังไง

ฮารีเริ่มใจฟ่องเรื่อยๆ เพราะเมื่อลองคิดดูก็เหมือนว่านอกจากจะไม่ได้ ทักทายแล้ว เธอยังพูดขัดเขาอีกต่างหาก ถ้าเขาเป็นแค่ท่านประธาน เธอ ก็อาจจะบอกไปว่าไม่รู้ว่าเขาคือท่านประธานก็ได้ แต่เธอกังวลว่าตัวเองจะไป สะดุดตาเขาเข้า แม้เรื่องจะจบไปแล้วก็จริง แต่ถ้าไปสะดุดตาเขาเข้าล่ะก็ คงไม่ใช่เรื่องดีแน่

ฮารีพยายามจะถอยไปข้างหลัง แต่ก็เข้าไปหลบมุมไม่ได้ เนื่องจากครั้งนี้ คนเยอะมากไม่เหมือนคราวก่อน เธอจึงต้องมายืนข้างๆ เขาแทน และ เมื่อประตุลิฟต์ปิดลง แทมูก็ชำเลืองมองเธอ ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง เธอ รีบหันหน้าไปทางอื่นอย่างรวดเร็ว แต่เขากลับคอยชำเลืองมองเธออยู่เรื่อยๆ

ทำไมถึงมองอยู่ได้นะ หรือจำอะไรได้ ตอนนั้นก็คิดว่าจำไม่ได้แล้วนี่นา ตั้งแต่วินาทีที่ฮารีรู้สึกว่าเขาชำเลืองมาที่เธอ หัวใจของเธอก็เริ่มเต้นรัว ไปได้แต่หวังว่าเวลานี้จะผ่านไปเร็วๆ แต่เขายังคงมองเธออยู่เรื่อย แม้จะเป็น ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ฮารีรู้สึกเหมือนมันยาวนานเป็นพันปี

หลังจากชำเลืองมองอยู่พักหนึ่ง คราวนี้เขาถึงกับหันหน้ามาและมองเธอ อย่างโจ่งแจ้ง เธอกะพริบตาซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนในที่สุดก็สบตากัน เขาหรีตามอง อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นราวกับรู้อะไรบางอย่าง

อะไร อะไรกันเนี่ย เขาต้องรู้แล้วแน่เลย ทำยังไงดี ฉันจะทำยังไงดี รู้ได้ยังไงนะ หรือผู้ชายคนนี้จะรู้เรื่องเทคนิคการแปลงโฉมของผู้หญิงนั้นหรือ!

เมื่อเห็นเธอกระสับกระส่าย เขาก็ค่อยๆ ขยับปาก

ท่านประธานคะ คือว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะไปนัดบอดเลยนะคะ แต่เพราะ

ฉันโดนหักอกค่ะ ไม่ใช่สิ เพราะมันเป็นงานพาร์ทไทม์ ฉันก็เลย ฉันก็เลย...!

"ชั้นแปดใช่ไหมครับ"

"...คะ?"

เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยราวกับถามว่าหูของเธอมีปัญหาหรือไง เมื่อฮารีพยักหน้าอย่างเต็มที่เพื่อความอยู่รอดตามสัญญา เธอก็กดปุ่มชั้นแปด เขาจำเธอได้ก็จริง แต่โชคคดียี่จำได้แค่ว่าเป็นพนักงานที่เจอกันในลิฟต์เมื่อคราวก่อนเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ความจำดีไปไหมเนีย

แต่จำได้แล้วอย่างไรละ แค่จำเรื่องนัดบอดไม่ได้ก็พอ ขณะที่เธอกำลังพ่นลมหายใจที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลออกมาอย่างโล่งอกนั้น ของซอกก็โทรเข้ามา เธอรีบรับสายเพื่อเป็นการหลบสายตาไปในตัว

"ฮัล..."

"ซินฮารี!"

ฮารีขมวดคิ้วเพราะเสียงแหลมปรืดของซองซอกที่แทบจะทำให้แก้วหูแตกได้ในทันที

"อืม จินยอง..."

เกือบจะพูดออกไปว่าจินยองซองแล้วเชียว ฮารีก็ลื่นน้ำลายเหนียวลงคอเพื่อเรียกสติตัวเอง

"...อืมๆ มีอะไรเธอ"

"มีอะไรฉันเธอ ถามแบบนั้นได้ยังไง เธอไปทำอะไรไว้ล่ะ"

"หืม? ทำอะไรไว้ฉันเธอ ทำไม เกิดเรื่องอะไร..."

"ก็พ่อฉันโทรมาหาค่ะสิ บอกว่าทางบ้านนั้นโทรมา"

"บ้านนั้นเธอ บ้านไหน"

"ก็บ้านของผู้ชายที่นัดบอดวันนั้นนี่สิ! เขาบอกว่าชอบฉันมาก อยากคุยเรื่องแต่งงาน ไม่สิ เขาบอกว่าจะแต่งงาน"

เฮือก! หมายความว่ายังไงเนีย

"เธอไปทำอะไรไว้ยะ ชินฮารี เธอเล่นบทเฟม ฟาท์ลสมบทบาทจริงใหม่
เนี่ย"

ก็สวยสังหารอยู่นะ เพียงแต่เขาไม่ได้โดนสังหารเท่านั้นเอง

"นี่ฉันกำลังจะต้องแต่งงานเพราะเธอนะรู้ไหม! กับผู้ชายที่ไม่รู้จัก
แม้แต่หน้าตาด้วยซ้ำ!"

หน้าตานั่นนะ ฉันรู้จัก รู้จักดีเลยละ

แทมมุขมวดคิ้วและจ้องมองฮารีเขม็งราวกับได้ยินเสียงที่พูดด้วย
อารมณ์หงุดหงิดซึ่งตั้งมาจากปลายสาย

หิมะกำลังตกอยู่หรือเปล่านั้น โลกช่างขาวโพลนไปหมด นอกจากขาวแล้ว
ยังขุ่นมัวด้วย ฮารีกำลังจะเสียดิไปแล้ว

"คุณฮารี มัวทำอะไรอยู่ ไม่กลับบ้านหรือ"

ถ้าไม่มีใครพูดคำว่ากลับบ้าน เธอก็คงจะนั่งหม่นหมองอยู่อย่างนั้นต่อไป
ถึงแม้จะเสียดิไปแล้ว แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เธอไม่ได้เสียไปกับสติด้วย นั่นก็คือ
'เล็กรูปเด็งบีบ' ฮารีลุกพรุดและออกมาจากห้องทำงานทันที

นี่มันเรื่องอะไรกัน ไม่มีเวลาให้เสียใจกับเรื่องที่โดนหักอกเลยนี่นา

แต่ไม่น่าใช่เรื่องที่จะต้องขอบคุณ เพราะหนทางข้างหน้ายังมีติดอยู่เลย

หลังจากรับสายของซอ ฮารีก็อยู่ในสภาพที่ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เธอ
คิดว่าถ้าปฏิเสธคำขอแต่งงานและบล็อกเบอร์โทรศัพท์ เรื่องก็น่าจะจบลงแล้ว
แต่มันคงใช้ไม่ได้กับผู้ชายคนนี้นี่สินะ เขาเหมือนคนที่ไม่ว่าการปฏิเสธคืออะไร

"อย่าบอกนะว่าฉันเป็นคนแรกที่ปฏิเสธเขา"

ก็นะ ถ้าดูจากหน้าตาของเขาก็ดูเหมือนไม่เคยถูกใครปฏิเสธจริงๆ
นั่นแหละ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ในยุคสมัยที่มีอะไรให้ทำตั้งมากมายขนาดนี้
ทำไมถึงได้ตื้อตึงอะไรไร้สาระแบบนี้

"งั้นลองไปอ้อนวอนบอกว่าชอบเขาคูตีใหม่นะ"

ถ้าไปบอกว่าฉันขอบคุณมากเลยละ แล้วก็จับเขาไว้ไม่ปล่อย ก็น่าจะ

โดนปฏิเสธร้อยเปอร์เซ็นต์แน่ๆ แต่ตอนนี้เธอไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะไปทำเรื่องบ้าง แบบนั้น เธอทำไม่ได้แล้ว

"โอ้ย เพราะเงินของซอแท้งๆ ฉันก็ดันไปรีบปากยายนี้ว่าจะช่วย!"

จะว่าไปแล้ว ยองซอยังไม่ให้ค่าจ้างงานพาร์ทไทม์เลย ไม่เอาแล้วก็ได้ ทางที่ดีขอไม่เจอยองซอเลยดีกว่า ซึ่งดีไหมนะ ไม่สิ อดส่ำห่าเงินมาได้ อย่างยากลำบาก จะทิ้งไปเฉยๆ ไม่ได้

นั่นเป็นเงินที่หามาได้ แม้อาจจะไม่บริสุทธิ์นัก แต่ก็เงินที่ได้มาจากการขาย 'หน้า' เธอต้องไปหาของซอเพื่อรับเงิน แต่ต่อให้เธอไม่ไปหา ของซอ ก็ต้องมาหาเธออยู่ดี ซึ่งเท่ากับอย่างไรก็ต้องเจอกัน

เนื่องจากเจอแทมมูมาแล้วถึงสองครั้ง ฮารีจึงมองไปรอบๆ อยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะขึ้นลิฟต์

"จะเดินในบริษัทอย่างสบายใจยังทำไม่ได้เลย"

เพราะอย่างนั้นคนเราถึงไม่ควรทำเรื่องไม่ดีไงล่ะ ฮารีลงมาถึงล็อบบี้ ได้อย่างปลอดภัยและเดินออกจากบริษัทอย่างโล่งใจ แต่จู่ๆ เธอก็ชนลูกซู่เพราะรู้สึกโหวงๆ อย่งไรชอบกล

"อ้าว ลืมเอากระเป๋าไปด้วย"

เรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพราะคังแทมมูคนเดียวเลย! ฮารีผู้เสียสติเพราะแทมมู ต้องสอดส่ายสายตาและแอบเข้าไปในบริษัทอีกครั้ง

"แล้วไง"

ฟู่ ยองซอเป่าที่เล็บแล้วหันมามอง ฮารีจึงทำปากยื่น

"ก็ต้องให้เงินฉันสิ..."

"เงินเหรอ เมื่อกี้เธอพูดว่าเงินเหรอ"

ดวงตาอันงตมทั้งสองข้างของยองซอเบิกกว้าง

"คือว่า... ถ้าสั่งให้ทำงาน... ก็ต้อง... จ่ายเงิน... ไม่ใช่เหรอ..."

ฮารีจ้องมองดวงตากกลมโตของยองซอและพูดต่อไปอย่างยากเย็น

"ไม่ใช่ว่าฉันไม่ได้ทำงานสักหน่อย..."

"ไม่ใช่ว่าไม่ทำ แต่เธอทำไม่ได้ ทำได้ไม่ดี!"

ของชอทูปโต๊ะ

"เธอทำได้ไม่ดีนี่นา ทำได้ไม่ดีสุดๆ เธอทำพังไม่เป็นท่า!"

"ไม่ใช่ว่าฉันทำได้ไม่ดีนะ ฉันทำได้ดีสุดๆ เลยต่างหาก รู้ไหมว่าฉันย้ายไป
ก็รอบว่าฉันเป็นเพลย์เกิร์ลนะ ฉันชวนเขาขึ้นห้องในโรงแรมที่อยู่ชั้นบนของ
ร้านกาแฟนั่นด้วยนะ ชวนเขามีอะไรกันแบบสองต่อหนึ่งด้วย ไม่นะ ฉันชวน
แบบสามต่อหนึ่งด้วยซ้ำ บอกด้วยว่าจะทำให้เขารู้สึกดีสุดๆ ไปเลย แล้วก็
บอกด้วยว่าฉันเก่งมาก บอกด้วยว่าฉันคิดแต่เรื่องอย่างว่าทั้งวัน แล้วก็
บอกด้วยว่าก่อนมานัดบอด ฉันเพิ่งไปนอนกับคนอื่นมา แถมบอกไปด้วยนะว่า
ฉันทำเป็นแต่เรื่องเช็ทซ์!"

ของชอกะพริบตาปริบๆ

"บะ...บอกว่าอะไรนะ ทะ...ทำเป็นแต่เรื่องอะไรนะ..."

"เช็ทซ์"

เมื่อฮารีฉีกยิ้ม ปากของของชอกก็อ้าค้างโดยอัตโนมัติ ฮารีจึงยกไหล่

"เห็นไหมล่ะ เด็ดสุดๆ เลยใช่ไหม เห็นแล้วใช่ไหมว่าฉันทำงานที่ได้รับ
มอบหมายอย่างครบถ้วนขนาดไหน ฉันทำให้ผู้ชายตกตะลึงตามที่สัญญาไว้เป๊ะๆ
แล้วนะ อุตส่าห์ทำถึงขนาดนั้นแล้ว แต่เธอจะไม่ให้เงินฉันเหรอ"

"นี่ ชินฮารี"

"ทำไม"

"ชินฮารี!"

"ทำไม"

"ป่นปี๋หมด ป่นปี๋หมดแล้ว! ฉันจะทำยังไงกับภาพลักษณ์ของตัวเอง
ล่ะเนี่ย!"

รู้แล้วว่าป่นปี๋ เพราะงั้นเราอย่าทำอะไรให้เสียพลังงานกันอีกเลยนะ
ทั้งสองมองหน้ากันและกลั๊กลื่นน้ำตาเอาไว้ มาเสียใจเอาตอนนี้แล้วมัน

จะได้อะไรขึ้นมาล่ะ

ทั้งสองเอาหน้าผากชนกัน

"ก่อนอื่น"

ทั้งสองคนพูดขึ้นมาพร้อมกัน

"เอาเงินมาก่อน"

"ไปเจอเขาก่อน"

ทั้งสองทำหน้าที่นิ้วคิ้วขมวด

"ในสถานการณ์แบบนี้ ยังมีหน้ามาบอกให้ไปเจอเขาอีกหรือ"

"ในสถานการณ์แบบนี้ ยังมีหน้ามาขอเงินอีกหรือ"

เมื่อพูดพร้อมกันอีกครั้ง ทั้งสองก็จ้องหน้ากันเขม็ง ฮารีรีบยกมือขึ้น

ปิดปากของซออย่างรวดเร็ว

"ฉันขอพูดก่อน ตั้งใจฟังให้ดีนะ ฉันอุตส่าห์พยายามเค้นและรวบรวมความสงสัยสารที่มีอยู่ทั้งชีวิตออกมา และยอมผินทอนกับความอับอายขายขี้หน้าพูดเรื่องเหลวไหลเพื่อเจอกับผู้ชายคนนั้นอย่างลำบากลำบนขนาดนั้น เธอคงไม่คิดจะกดขี่ใช้แรงงานแล้วเบียดเงินฉันใช่ไหม"

เมื่อของซอพยายามดิ้นให้ปล่อยมือ ฮารีก็พูดออกมาเหมือนเป็นการเตือน

"ฉันจะไม่ปล่อยจนกว่าเธอสัญญาว่าจะให้เงิน"

ของซอจ้องฮารีตาเขม็ง สุดท้ายก็พยักหน้าราวกับกำลังหายใจไม่ออก ฮารียิ้มอย่างผู้ชนะแล้วปล่อยมือออกจากปากของซอ

"ก็ดี เอาเงินมา"

เมื่อฮารียื่นมือออกไป ของซอก็ตีมือนั้นเหมือนกำลังทำโฮไฟฟ์

"จะให้เฉยๆ ได้ไงล่ะ"

"อะไรเนี่ย"

"ก็อะไรล่ะ นี่เธอมีจิตสำนึกหรือเปล่า เธอทำให้ภาพลักษณ์ของฉันและทะเบียนนี้ไม่มีขึ้นดีแบบนั้นจนฉันต้องหอบภาพลักษณ์นั้นไปแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่รู้จักกันแม้แต่หน้าตา แต่เธอจะมาเอาเงินอย่างเดียวนั้นหรือ"

เรื่องนั้นฉันขอโทษ แต่ใครจะไปรู้ล่ะว่าเรื่องมันจะกลายมาเป็นแบบนี้ซะ
ฮารีเบ่ปาก

"แต่ฉันก็แค่ทำตามที่นายจ้างสั่งให้ทำนี่"

"แล้วไง เธอจะปล่อยให้ฉันแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่รู้จักกันแม้แต่หน้าตา
งั้นหรือ"

ยองซอทำหน้าที่แคร์้า ฮารีจึงคว้ามือเธอมาจับไว้แน่น

"อย่ากังวลไปเลย ยองซอ ฉันรับประกันเรื่องหน้าตานะ เขาหล่อเทพสุดๆ
เลยละ คนละครดับกับผู้ชายที่เธอเคยเจอมาทั้งหมดเลย"

"จริงหรือ"

ฮารีพยักหน้า เพียงแต่เขาเป็นคนจิตวิปริตนี่สิ แต่ฮารีไม่กล้าพูดคำนั้น
ออกมา ได้แต่กลืนมันกลับเข้าไปพร้อมกับน้ำลายเหนียวๆ แล้วก็ตั้งใจพูดต่อไป

"ไม่ใช่แค่หน้าตานะ รูปร่างก็ไม่ใช่เล่น เป็นคนที่ใส่ชุดอะไรก็ดูดีไปหมด
ถ้าไปเป็นนายแบบนะ รับรองว่าต้องดังกว่านายแบบมืออาชีพแน่"

"แล้วผู้ชายแบบนี้มาขอเธอแต่งงานเนี่ยนะ"

"เขาบอกว่าตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบ"

แม้จะไม่มีทางรู้ได้ว่าเป็นความจริงหรือเปล่านั้นก็เถอะ

"บ้าไปแล้ว"

อืม ก็เพราะว่าเขาเป็นคนจิตวิปริตนี่สิ

ฮารีพยักหน้าและหรีตตามอง แต่ยองซอกลับจ้องเธอตาเขม็งมากขึ้นกว่าเดิม
"แล้วไง นี่เธอกำลังบอกว่าผู้ชายคนนั้นหน้าตาดีก็เลยจะให้ฉันทนง
แต่งงานกับเขางั้นหรือ"

"แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ"

"จะทำยังไงนะหรือ ก็ต้องไปเจอดูก่อนสิ"

ยองซอจ้องฮารีอย่างใจจดใจจ่อ ฮารีจึงเบิกตากว้าง

"จะให้ฉันไปเจอผู้ชายคนนั้นอีกครั้งนะหรือ"

"ใช่"

"ไม่ได้"

ถ้าไม่ได้เจอเขาที่บริษัทหลังจากที่นัดบอดกันวันนั้นนี่อาจจะตกปากรับคำอย่างกล้าหาญก็ได้ (แน่นอนว่าถึงอย่างไรก็คงจะบอกว่าไม่ไปเจออยู่ดี) แต่หลังจากวันนั้นก็บังเอิญเจอกันที่บริษัทตั้งสองครั้ง แถมยังได้เห็นกับตาด้วยว่าเขาเป็นคนที่มีความจำดีมาก เธอจะไม่มีทางไปเจอผู้ชายคนนั้นเพื่อเป็นการสร้างเบาะแสให้รู้ว่าเป็นเธอโดยไม่จำเป็นแน่

"ยองซอ ฉันไปเจอผู้ชายคนนั้นไม่ได้หรอก ฉันไม่มีทางไปเจอผู้ชายคนนั้นเด็ดขาด ไม่สิ ฉันไปเจอไม่ได้ ถึงตายก็ไปเจอไม่ได้"

"ทำไมถึงไปเจอไม่ได้ล่ะ การไปเจอเขาแล้วบอกปฏิเสธมันง่ายสุดแล้วนะ เจอเถอะนะ ไปเจอเขาเถอะ"

"ไม่ได้ จะให้ไปเจอได้ยังไง ไปเจอไม่ได้ แล้วถ้าผู้ชายคนนั้นเขาชอบฉันมากกว่าเดิมล่ะจะทำยังไง"

ยองซอหรีตตามองด้วยความตกตะลึงจนพูดไม่ออก

"โทษที"

พอลองคิดดูแล้ว มันก็เกินไปหน่อย ฮารีจึงพูดขอโทษออกมา แต่ยองซอก็ก็น่ายมมองฮารีด้วยสายตาแว่วอน

"ไปเจอแล้วพูดความจริง"

"ความจริงอะไร"

"ไปแบบหน้าใสๆ ไรเดียงสาแล้วบอกความจริงว่าทั้งหมดเป็นเรื่องโกหก แล้วก็พูดแก้ให้หน่อยว่าที่จริงแล้วจินยองซอเป็นคนเรียบร้อย ยังไม่เคยมีอะไรกับใครมาก่อน จินยองซอรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม"

แต่ยังไม่เคยมีอะไรกับใครก็น่าเศร้าพออยู่แล้ว ถ้ามีข่าวลือออกไปจะทำยังไง ฮือๆๆๆ

ยองซอบิบน้ำตาพร้อมทำหน้าเศร้า นั่นสินะ ตอนแรกก็น่าจะแกล้งทำเป็นเสียดสีเหมือนที่เคยทำ แต่ทำไมถึงดันมาสั่งให้เพื่อนเล่นบทบาทเฟม ฟาท์ลละ ฮารีเองก็เศร้าเหมือนกันที่ดันไปรับปากว่าจะช่วยเพื่อนจนต้องนัดบอดกับ

ประธานบริษัทตัวเอง นี่มันฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ ชัดๆ

"เงินของซอ ฉันไปเจอไม่ได้จริงๆ ยิ่งถ้าให้ไปเจอแบบหน้าใสๆ ยิ่งไม่ได้เข้าไปใหญ่"

"เธอจะเป็นแบบนี้จริงๆ เหรอ คิดว่าการมีเพื่อนคืออะไร"

"ไม่รู้ ตอนนี้นั้นก็เหมือนกันว่าการมีเพื่อนมันคืออะไร"

"นี่ ชินฮารี!"

ฮารีบีบมือของซอแน่น

"เธอสงสัยฉันเถอะนะ ฉันไปเจอผู้ชายคนนั้นไม่ได้จริงๆ ผู้ชายคนนั้น... ผู้ชายคนนั้น... เป็นประธานบริษัทของฉัน!"

"อะ...อะไรนะ"

"เพราะเธอ ฉันถึงต้องไปนัดบอดกับประธานบริษัทของตัวเอง ถ้าเธอจำชื่อเขาได้ ฉันก็คงไม่ไปนัดบอด คนลือกันไปทั่วว่าประธานบริษัทฉันโรครจิตสุดๆ พนักงานต้อกต้อยไปเล่นตลกกับผู้ชายแบบนั้น ถ้าเขารู้ว่าเป็นฉัน เขาจะปล่อยไว้เฉยๆ เหรอ ฉันโดนเชื่อตแน่"

"อะไรเนี่ย เธอจะให้ฉันแต่งงานกับคนโรครจิตนั่นหรอ"

ท่าไม้เธอถึงได้ยกเรื่องนี้มาเป็นประเด็นล่ะ ฮารีบีบมือของซอแน่นอีกครั้ง

"ระ...เรื่องนั้นฉันขอโทษนะ แต่สถานการณ์ของฉันมันทำอะไรไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว ฉันโดนไล่ออกไม่ได้ เธอก็รู้ไม่ใช่หรอว่าฉันกู้เงินบริษัท ถ้าออกก็ต้องจ่ายคืนทันที ต่อให้ฉันมีเงินจ่ายแล้วออกจากงานจริงๆ แต่ต่อไปฉันจะทำยังไงล่ะ ฉันจะต้องจ่ายค่าเช่าร้านโก่ทอดให้พ่อแม่ด้วยนะ ถ้าเป็นเรื่องอื่นก็ว่าไปอย่าง นี่ฉันไปนัดบอดกับประธานบริษัท แถมยังไปพูดเพื่อเจ้ออีกต่างหาก แต่ไม่ว่ายังไงฉันก็ต้องทำงานที่บริษัทต่อไปอย่างตลอดรอดฝั่งให้ได้ ฉันจะโดนไล่ออกไม่ได้เด็ดขาด"

เมื่อได้ฟังเรื่องราวอันน่ารันทดของฮารี ของซอก็คิ่รุ่นคิดอยู่พักใหญ่ ก่อนจะถอนหายใจออกมา

"ฉันเข้าใจแล้ว"

ของชอหยิบซองออกมาจากกระเป๋าถือ

"นี่ ค่างานพาร์ตไทม์ ขอโทษที่ไม่ได้ให้เธอดังตั้งแต่วันนั้น"

"ไม่เป็นไรหรอก ฉันเองก็ทำงานได้ไม่เรี่ยร้อย..."

ฮารีพูดอย่างกระอักกระอ่วนด้วยความรู้สึกผิด แต่ก็ค่อยๆ ค้ำของเอาไว้ ทันใดนั้นเองมือของชอก็คว้ามือฮารีที่กำลังถือซองอยู่จนฮารีถึงกับสะดุ้งเฮือก ของชอจ้องฮารีราวกับจะยิงเลเซอร์ใส่

"สองเท่า ไม่สิ สามเท่าเลย"

"...อะไร"

"ไปก่อนเรื่องไว้ขนาดนั้น คงไม่ได้หวังสี่เท่าหรือหกไซ้ใหม่"

"พะ...พูดอะไรของเธอเนี่ย"

"ตอนนี้พ่อฉันจัดปาร์ตี้ฉลองใหญ่แล้วนะรู้ไหม เพราะคิดว่าฉันจะได้แต่งงานเสียที เธออาจจะไม่เข้าใจ แต่นี่มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ซีนปล่อยให้แบบนี้ ฉันต้องได้แต่งงานจริงๆ แน่ นี่แหละที่เขาเรียกว่าการแต่งงานด้วยเหตุผลทางธุรกิจแบบที่เห็นกันในซีรีส์เลย แล้วรู้ไหมว่าถ้าฉันปฏิเสธการแต่งงานจะเกิดอะไรขึ้น ที่บ้านฉันคงจะกลายเป็นทะเลเดือด แล้วก็คงไม่ได้มีแต่ฉันที่เดือดร้อนนะ แต่ทั้งแม่ทั้งบริษัทของฉันก็คงโดนไปด้วย ฉันเคยบอกเธอแล้วไงว่าฉันอยากมีความรักแบบที่เป็นพรหมลิขิต เธออยากเห็นเพื่อนต้องไปอยู่กับผู้ชายที่ไม่ได้รักแล้วค่อยๆ เสียใจตายไปนั่นหรือ"

ฮารีส่ายหน้าอย่างรู้สึกผิด ของชอจึงยิ่งกดดันต่อไป

"เพราะฉะนั้นเธอช่วยจัดการให้หน่อยเถอะนะ มีแค่เธอคนเดียวที่จะแก้ปัญหานี้ได้"

"นี่ ฉันก็บอกไปแล้วไงว่าไม่ได้..."

"ก็ได้ ฉันฉันจะไปพูดความจริงให้หมดเลยว่าผู้หญิงที่มานัดบอดกับคุณเป็นพนักงานบริษัทของคุณเอง แล้วเธอก็ปฏิเสธคุณอย่างไร้ความปราณี..."

"นี่! ยายสารเลย!"

"ฉันจะให้สี่เท่าเลย"

ฮีบ ฮารีอุทานออกมาและสูดหายใจเข้าลึกๆ หลังยกมือกุมขมับอยู่ครู่หนึ่ง เธอก็ตัดสินใจครั้งใหญ่และเงยหน้าขึ้น ไซ้แล้ว การที่เรื่องกลายเป็นแบบนี้ ตัวเธอก็มีส่วนที่ต้องรับผิดชอบไม่น้อยเหมือนกัน แม้จะไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร แต่เธอก็ทำให้ผู้ชายคนนั้นหลงเสน่ห์จนตัดสินใจขอแต่งงาน ถ้าเธอต้องรับผิดชอบเรื่องนั้นโดยได้ค่าจ้างงานพาร์ตไทม์ถึงสี่เท่าก็คงไม่มีเหตุผลที่เธอจะปฏิเสธ

"แค่ทำให้ทางนั้นขอยกเลิกการแต่งงานก็พอไซ้ไหม"

"อืม แค่นั้นเลย"

"ก็ได้ ฉันจะจัดการเอง"

เมื่อได้ยินคำพูดของฮารี ของซอกก็ยิ้มกว้าง

"แล้ววิธีล่ะ"

"ง่ายๆ เลย พอเจอกันบีบ ฉันจะเกาหัวแกรกๆ แล้วก็คุยไปกินรังแคไป..."

สี่หน้าของซอพลันบึ้งตึงและเย่นยะเยือก

"ซินฮารี! ฉันเอาเธอตายจริงๆ นะ!"

ฮารีก้าวสี่เท้าที่หนักอึ้งมาจนถึงหน้าร้านกาแฟ เธอคิดว่าเขาอาจจะลุ่มหลงขึ้นมาอีกครั้งทันทีที่ได้เห็นหน้าอภอันอบอัม คราวนี้เธอจึงเอา 'ฟองน้ำ' ออกส่วนการแต่งงานนั้นกลับเข้มยิ่งกว่าเดิม ของซอเองก็พยายามอย่างเต็มที่เพื่อไม่ให้เขาจำฮารีได้

ตาดำปี๋สุดๆ ขนาดฉันยังไม่กล้ามองตัวเองเลย

ไม่ว่าจะมองอย่างไร พอได้เห็นผู้หญิงแบบนี้ก็น่าจะคิดเรื่องแต่งงานได้ยาก นอกจากคำว่าแปลกประหลาดอย่างมากแล้ว ฮารีก็ไม่รู้ว่าจะมีคำไหนที่อธิบายรสนิยมของเขาได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว เธอมองภาพตัวเองที่สะท้อนในกระจกหน้าต่างก่อนจะหลับตาแน่นและลืมตาขึ้นอีกครั้ง จากนั้นก็เดินเข้าไปในร้านกาแฟอย่างยากเย็น เธอมองไม่เห็นเขา ดูเหมือนว่าจะยังมาไม่ถึง

ฮารีนั่งโต๊ะตรงตำแหน่งที่คิดว่าเหมาะสมและรอเขาด้วยความรุ่มรวยใจ จะโน้มหน้าใจเขาอย่างไรดีนะ ตอนนี้อย่างไม่มีแผนอะไรเป็นพิเศษ หนทางข้างหน้าช่างมืดมนเหลือเกิน หรือจะต้องกินรังแคจริงจัง แต่เธอไม่กล้าพอที่จะทำแบบนั้น เธอรู้้อย่างหนึ่งว่าในเวลาที่ย่ำจนหนทาง การพูดความจริงคือสิ่งที่ดีที่สุด เธอคิดว่าถ้าพูดออกไปตามความจริงทั้งหมด ยกเว้นเรื่องที่เขาเป็นประธานบริษัทเธอ แค่นั้นก็น่าจะพอ

"รอนานหรือเปล่าครับ"

ระหว่างที่เธอกำลังสารภาพบาปทั้งปวงอยู่ในใจ เขาก็เดินเข้ามาโดยไม่ให้สัมให้เสียง

ใจเย็นเข้าไว้ ฮินฮารี เธอแค่ทำเหมือนวันนั้นก็พอ เอาละ ทำเหมือนวันนั้นนะ วันนั้นเธอทำอะไรบ้าง บอก ได้เยี่ยมมากเลยนี่ จะบ้าเหรอ จะให้ทำเหมือนวันนั้นเนี่ยนะ ไม่ได้เด็ดขาด! ถ้าถูกจับได้ขึ้นมาจะนำอ้อบยายขายหน้าขนาดไหน

ตัวตนที่ผิดปกติและตัวตนที่ปกติของเธอกำลังเริ่มโต้เถียงกัน แต่ในระหว่างนั้น ลุง ตัวตนที่ 'หลงรักใคร่ง่ายๆ' ซึ่งแฝงอยู่ข้างในตัวเธอก็ปรากฏขึ้น เธอจ้องมองแทมูที่มาพร้อมมอรัอย่างเหม่อลอย

ท่าทางของแทมูที่กำลังยืนอยู่นั้นช่างดูท้ออย่างไร้ที่ติ เธอเคยเจอเขาที่บริษัทหลายครั้งจึงรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว แต่เมื่อได้เผชิญหน้ากันตรงๆ แบบนี้ เธอก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเท่มากกว่าเดิมจริงๆ

ฮารีเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งจนลืมสิ่งที่คิดเอาไว้ทั้งหมด แน่نونว่าเธอลืมแม้กระทั่งการเอ่ยทักทาย เมื่อเห็นว่าเธอเอาแต่จ้องมองโดยไม่พูดอะไร แทมูก็ชี้ไปที่เก้าอี้

"ผมขอนั่งก่อนนะครับ"

เมื่อฮารีพยักหน้า แทมูก็นั่งลงฝั่งตรงข้ามและจ้องมองเธออย่างไม่ว่างตา ดูเหมือนว่าการเพ่งมองใครสักคนเป็นสิ่งที่เขาทำจนเคยชิน แต่ความเคยชินนั้นของเขากลับทำให้ใจเธอเต้นรัว และด้วยเหตุผลต่างๆ มากมาย เช่น การกลัวว่า

จะถูกจับได้ การได้เจอกับชายหนุ่มรูปงาม เป้าหมายที่จะต้องทำให้บรรลุ
ตามวัตถุประสงค์ ทั้งหมดนี้อาจทำให้หัวใจของเธอสงบลงได้เลย

"ดีมากกว่า...ไหมคะ"

ถือเป็นการทำให้ใจให้สงบไปด้วยในตัว ฮารีไม่กล้าแม้แต่จะสบตากับเขา
จึงค่อยๆ เอ่ยปากพูดออกมา

"สิ่งอะไรดีคะ อเมริกาโน มอคค่า หรือจะเป็น..."

"แต่งงาน"

"...คะ?"

เขาขยับตัวเข้าไปใกล้โต๊ะมากขึ้นอีก

"แต่งงานกันเถอะครับ"

ฮารีนึกว่าที่ร้านกาแฟแห่งนี้มีเครื่องดื่มที่ชื่อว่าแต่งงานเสียอีก เพราะ
มันฟังดูเป็นธรรมชาติจนเธอเกือบเผลอสั่งเมนูแต่งงานไปแล้ว

"เมื่อก็คุณพูดว่า..."

"แต่งงานกันเถอะครับ"

ฮารีกะพริบตาปริบๆ เขาทำหน้าบึ้งเล็กน้อยราวกับไม่พอใจที่ต้องพูดถึง
สองครั้ง คงไม่เคยมีพนักงานคนไหนย้อนถามเขาเลยสินะ คงมีแค่เธอคนเดียว
ฮารีอยากถามแบบนั้น แต่ก็ทำไม่ได้ จึงได้แต่ทำหน้าเฉย

"คือว่า...การแต่งงานไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาพูดเล่นกัน..."

"ผมดูเหมือนกำลังพูดเล่นอยู่หรือครับ"

คุณไม่เคยคิดว่าการที่คุณไม่ได้เป็นอย่างนั้นมันยังเป็นปัญหามากกว่าหรือคะ

ฮารีไม่กล้าสบสายตาของเขาก่อนที่จ้องมองมาอย่างไม่วางตา จึงได้แต่
กลอกตาไปทางนั้นที่ทางนี้ที จนในที่สุดก็ได้แต่ก้มมองโต๊ะ ถ้าทำอะไรผิดพลาด
ไป เรื่องคงลงเอยด้วยการส่งให้เพื่อนไปแต่งงานกับประธานบริษัทของตัวเองแน่ๆ
ฮารีพยายามกำหนดลมหายใจอย่างใจเย็น

"ก่อนอื่นเรามาดื่มอะไรกันไปแล้วคุยกันไปดีไหมคะ พอดีฉันคอแห้งมาก
เลยคะ"

มันไม่ใช่แค่แห่งธรรมดา นะ แต่มันแห่งจนกำลังจะไหม้อยู่แล้ว เขาเป็น
ผู้ชายที่ไม่ควรมาเจอจริงๆ เมื่อคิดขึ้นมาว่านอกจากจะเป็นคู่נדบอดแล้ว เขา
ก็ยังเป็นประธานบริษัทอีกด้วย เธอจึงไม่กล้าทำอะไรโดยพลการ

"คุณอยากทานอะไรครับ"

แทมูหยิบกระป๋องสตางค์ออกมาและทำท่าจะลุกขึ้นจากที่นั่ง ฮารีจึง
รีบลุกพรวดขึ้นทันที

"ฉันจะไปซื้อเองค่ะ"

"ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผม..."

"ไม่ค่ะ ไม่เป็นไรค่ะ ได้โปรดให้ฉันเป็นคนไปซื้อเถอะค่ะ"

เธอต้องวางแผนใหม่อีกครั้ง เนื่องจากตอนนี้เธออยู่ในสภาพที่ลึมไปหมด
แล้วว่าแผนเดิมคืออะไรจึงจำเป็นต้องใช้เวลา เมื่อเห็นเธอมองด้วยสายตา
ที่มีความปรารถนาเต็มเปี่ยม เขาก็มองเธอราวกับมองคนประหลาด

คนที่ประหลาดไม่ใช่ฉัน แต่เป็นคนต่างหากละ

ถึงจะรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรม แต่ฮารีก็ยอมออกมา

"ทานอะไรดีคะ เป็นกาแฟหรือเครื่องดื่ม...แต่ไม่เอาแต่งงานนะค่ะ!"

เมื่อเห็นเขาขยับปาก ฮารีก็รีบพูดออกมาอย่างหนักแน่น คิ้วของเขาจึง
เลิกขึ้น

"เอสเพรสโซ"

"อ้อ ค่ะ"

เห็นบ๊อบก็รู้แล้วว่าน่าจะมีอะไรประมาदनั้น คนอะไร อ่ามहितชะมัด
อย่างไรก็ตามอย่างน้อยก็โชคดีที่เขาไม่พูดเรื่องแต่งงานขึ้นมาอีก จากนั้นฮารี
ก็เดินออกไป

"เอสเพรสโซหนึ่ง อเมริกาโนหนึ่งค่ะ ขอเป็นไอซ์อเมริกาโนนะค่ะ
ใส่น้ำแข็งเยาะๆ ขอแบบเต็มแก้วเลยค่ะ"

พนักงานพาร์ทไทม์คิดเงินเสร็จเรียบร้อยและยื่นเครื่องเรียกคิวไว้สายนมาให้

"รบกวนนั่งรอที่โต๊ะ แล้วถ้าเครื่องเรียกคิว..."

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะรออยู่ตรงนี้เลย"

"เดี๋ยวให้เครื่องเรียกคิว..."

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันรอตรงนี้สบายใจกว่าค่ะ!"

พนักงานพาร์ตไทม์พยักหน้ารับพร้อมทำสายตาแปลกๆ จากนั้นก็เริ่มเตรียมเครื่องดื่ม ขณะกำลังรอนั้น ฮารีก็แอบชำเลืองมองเขา เมื่อได้เห็นรูปร่างหน้าตาที่โดดเด่นสะกดสายตาแม้ในระยะไกลแบบนี้ เธอก็เกือบจะหลงเสน่ห์เขาเสียแล้ว

จะหลงรักใคร่ง่ายๆ ได้ยังไง นี่เห็นคนจิตวิปริตแบบนี้แล้วยังหลงรักเขาได้ง่ายๆ ได้อีกหรือ

ต้องคลังไคล์การแต่งงานมากขนาดไหนถึงเป็นอย่างนั้นได้ล่ะ ฮารีมองเขาด้วยสายตาไม่เข้าใจ แต่ดูเหมือนจะมีสายเรียกเข้า เขารับโทรศัพท์พลาจดูที่นาฬิกาข้อมือ

ฮารีหันกลับไปที่เคาน์เตอร์และแม่ริมฝีปากด้วยความประหม่า ลู่ๆ เขาก็พูดเรื่องแต่งงานขึ้นมา เธอถึงได้ทำตัวซื่อแบบนี้ แต่เธอเอาเรื่องซื้อเครื่องตีมาเป็นข้ออ้างในการเปลี่ยนบรรยากาศได้สำเร็จแล้ว เพราะฉะนั้นจะต้องรีบชิงพูดตัดหน้าไปก่อนน่าจะดีกว่า

"ดีล่ะ เห็นปุ๊บก็พูดปั๊บเลยนะ พอฉันเห็นหน้าคุณปุ๊บ ฉันก็จะพูดปั๊บบ้างเหมือนกัน พอวางถาดลงปุ๊บ ฉันก็จะบอกว่าแต่งงานไม่ได้ค่ะ ฉันจะไม่แต่งงานค่ะ ฉันจะไม่มีทางแต่งงานเด็ดขาดค่ะ เรื่องแต่งงานนั้น โนจ"

เมื่อได้เครื่องตีแล้ว ฮารีก็ยกถาดและหันหลังกลับ แต่เธอเกือบจะทำถาดหลุดมือ เพราะเขามายืนอยู่ข้างหลังเธอ เขาจึงช่วยจับถาดที่กำลังเอียงให้ตรงเหมือนเดิม

"ขอโทษด้วยครับพอดีผมมีเรื่องที่ต้องรีบไปตรวจสอบที่บริษัทก็เลยจะขอตัวสักครู่ครับ"

"คะ? แล้วเรื่องแต่งงานล่ะคะ"

เขาขมวดคิ้ว

เปล่านะ ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น

"เดี๋ยวผมจะกลับมาคุยต่อ นะครับ"

"คะ? เปล่า นะคะ ฉันไม่ได้จะชวนแต่งงาน..."

"แค่นี้สิบนาที่ครับ"

หลังจากมองเขาเดินห่างออกไปอย่างเหม่อลอย เธอก็หันหลังกลับมา

"ถ้ายุ่งขนาดนั้นก็อยู่คนเดียวไปสิ จะแต่งงานทำไม..."

ทันใดนั้นถาดที่เธอกำลังถืออยู่ก็ถูกยกออกไป มารู้อีกทีก็เห็นว่า
เขายกถาดไปวางไว้บนโต๊ะแล้ว

ทะ... ท่านประธาน?

"โทรศัพท์"

เขายื่นมือออกมาเหมือนเป็นการบอกว่าให้ส่งโทรศัพท์มือถือให้เขา เธอ
จึงรีบหาโทรศัพท์มือถืออย่างไม่ทันตั้งตัว แต่เมื่อตั้งสติได้ เธอก็มองเขาด้วย
สายตาระแวดระวัง

"ผมจะขอว่าคุณเลิกบล็อกเบอร์ผมหรือยัง"

"คะ?"

"เพราะถ้าคุณหนีไป ผมก็คงลำบาก"

ฉันอยากหนีไปจากตรงนี้

แต่เขากลับไม่ให้เวลาเธอคิดเรื่องนั้นเลย และยังทำให้เธอใจไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัวแบบนี้ อีกอย่างเธอจะหนีไปไม่ได้ เพราะไม่ว่าอย่างไรวันนี้เธอก็ต้องคุย
เรื่องนี้ให้จบ

"ฉันไม่หนีไปไหนหรอกคะ"

หนีไปแล้วจะได้อะไร อย่างไรเสียก็ต้องถูกลากกลับมาเพราะของชอยอยู่ดี
เธอมาเจอแทมูแบบนี้ได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น และครั้งต่อไปเธอทำไม่ได้อีกแล้ว

"เหมือนที่ท่านประธาน ไม่สิ เหมือนที่คุณคงแทมูมีธุระกับฉัน ฉันเองก็
มีธุระกับคุณเหมือนกันคะ แต่ฉันเป็นคนทีรอใครไม่คอยได้เท่าไร ถ้าคุณทำให้ฉัน
ต้องรอนาน ฉันจะถือว่าเราไม่มีอะไรต้องคุยกันอีกนะคะ"

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอตั้งสติได้และพูดอย่างชัดเจนชัดถ้อยชัดคำ เขาจ้องมองเธอไม่วางตา เธอรู้สึกเหมือนเห็นรอยยิ้มจางๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของเขาครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็พยักหน้าและเดินออกไป

เธอตั้งใจเอาไว้ว่าจะรีบพูดรีบกลับ แต่ตอนนี้กลายเป็นว่าเธอต้องมานั่งรอเขาเพื่อที่จะบอกว่าเธอไม่ยอมแต่งงาน

จะชิงพูดก่อนได้ไหมนะ

ฮารีซียัมม เท้าข้างใส่ปากแล้วเคี้ยวกรุบๆ

"แบบนี้มันจริงจังจังๆ ทำงานแบบนี้ได้ยังไง"

แทมมูกลายเป็นงอแงด้วยความรู้สึกอึดอัด

"ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไปจะประชุมที่ห้องของกรรมการยูนนะ ผมไม่ไว้ใจเลย คงต้องตรวจสอบด้วยตัวเองซะแล้ว"

"ครับ"

แทมมูพบว่าเมื่อเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้องแนบอยู่ในหนังสือสัญญาที่จะถูกส่งไปยังบริษัทคู่ค้า โดยในเอกสารนั้นมีส่วนที่เป็นเนื้อหาเรื่องผลการวิเคราะห์บริษัทรวมอยู่ด้วย หมายความว่านั่นอาจกลายเป็นจุดอ่อนของบริษัทได้ เพราะถ้าบริษัทนั้นได้เห็นก่อน อาจทำให้มีการตั้งเงื่อนไขที่ทำให้บริษัทของเขาเสียเปรียบ และเมื่อได้เห็นหัวข้อไฟล์ถูกเปลี่ยนให้เป็นชื่อที่มีความเกี่ยวข้องกับสัญญา เขาก็มองว่าเป็นเรื่องของการจงใจ นี่อาจเป็นฝีมือของฝ่ายที่ไม่พอใจเขา

"ขอโทษด้วยครับที่ไม่ได้ตรวจดูให้ดีกว่า"

ซองฮุนไค้งตัวอย่างนอนน้อม แต่ซองฮุนเองก็มีงานล้นมือเช่นกัน ซึ่งไม่มีทางที่แทมมูจะไม่รู้

"อย่างน้อยตอนนี้ก็เห็นแล้ว ไม่เป็นไรหรอก"

เมื่อแทมมูขึ้นนั่งบนรถ ซองฮุนก็ขึ้นนั่งตรงฝั่งคนขับ

"ว่าแต่จะตรวจดูอีกรอบยังไงหรือครับ ท่านกำลังนัดเจอกับคุณนินยองชอ อยู่ไม่ใช่หรือครับ"

จินยองซอ

แทมูหรีตาลง เธอเป็นฝ่ายติดต่อกลับมาก่อนตามแผนของเธอ เธอคงจะคิดว่าในเมื่อตัวเองปฏิเสธการแต่งงานไปแล้ว เรื่องทุกอย่างก็ควรจะจบลง แต่เมื่อได้ยินคำขอแต่งงานของเธอ เธอก็ถึงกับอึ้งไปจนทำอะไรไม่ถูก แผนการของเขาง่ายมาก เขาพูดถึงเรื่องแต่งงานกับผู้หญิงที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวโดยไม่ให้เวลาเธอสงบสติอารมณ์ เพื่อให้เธอเงงงแล้วรวบรัดแต่งงานเสียเลย

แต่กลับมีปัญหาเกิดขึ้นเสียก่อน ในระหว่างที่เธอไปล้างเครื่องตุ๋มอยู่นั้น เมื่อเขาตรวจสอบอีเมลดูก็พบว่ามิไครบางคนกำลังขัดขวางงานของเขา ซึ่งเป็น การกระทำที่ใช้วิธีแบบเด็กๆ และน่ารังเกียจมาก ถ้าเขาไม่ได้ดูอีเมลก่อนล่ะก็ คงต้องมีปัญหาเกิดขึ้นและกวนใจเขาไปพักใหญ่แน่นอน

"อย่าบอกนะครับว่าในระหว่างที่เจอคุณจินยองซอ ท่านก็ทำงานไปด้วย"

แทมูดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เขาขอเวลาเธอแค่ยี่สิบนาทีเท่านั้น แต่กว่าจะติดต่อกับฝ่ายเทคนิคยกเลิกการส่งหนังสือสัญญาและรอตรวจสอบผลเวลาก็ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงกว่าแล้ว นั่นเป็นเวลามากเกินไปที่จะทำให้คนที่บอกว่ารอใครไม่ได้ของเธอหนีไปได้อย่างสบาย ถ้าเธอหนีไป เขาก็คงต้องล้มเลิกความคิดที่จะแต่งงานกับเธอ เพราะเขาเป็นฝ่ายไม่รักษาสัญญาเอง

"ให้ไปที่บ้านเลยไหมครับ"

ถ้าต้องไปนัดบอดครั้งใหม่ยอมทำให้เขาปวดหัวมากแน่นอน ส่วนการที่พวกผู้บริหารคอยจับตามองเขาไม่ได้มีเฉพาะเรื่องในวันนี้เท่านั้น พวกผู้บริหารพยายามบงการเขาเหมือนที่เคยทำกับพ่อเขามาแล้ว แต่เมื่อเรื่องไม่เป็นไปตามที่ต้องการ พวกเขาจึงใช้วิธีสกปรกแบบนี้ เรื่องที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วก่อนหน้านี้อาจจะเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อใดก็ได้ แม้ในระหว่างที่เขากำลังนัดบอดอยู่ก็อาจเกิดขึ้นได้เหมือนกัน เขาจึงปล่อยให้ตัวเองเสียเวลาไปกับเรื่องแบบนี้ไม่ได้ อีกแล้ว

"กลับไปที่นี่นัดพบอีกรอบ"

"คุณจินยองซอ仍将รออยู่หรือครับ"

เมื่อได้ยินคำถามของซองฮุน แทมมูก็ยิ้มออกมา จะมีเหตุผลอะไรที่ทำให้ผู้หญิงที่ไม่อยากแต่งงานด้วยจนถึงขนาดบล็อกเบอร์เขาต้องมานั่งรอเขาเป็นชั่วโมงหรือเปล่านั้น เขาได้แต่ส่ายหน้า ซองฮุนมัวแต่ขับรถอยู่จึงมองไม่เห็น แต่แล้วซองฮุนก็พูดเพิ่มพ้อออกมา

"แต่ถ้าเป็นพรหมลิขิต เธออาจจะรอท่านอยู่ก็ได้เนอะครับ"

"หัวหน้าซาคิดว่าผมจะเชื่อเรื่องพวกนั้นนั่นแหละ"

"งั้นทำไมถึงกลับไปอีกล่ะครับ"

แทมมูหรีตาลง

'ฉันไม่หนีไปไหนหรอกค่ะ'

จะบอกได้ไหมนะว่าเขาเชื่อมั่นเมื่อได้ยินเสียงที่ซัดถ้อยซัดคำของเธอ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอคงนั่งรอเพื่อบอกเขาว่าจะไม่แต่งงานด้วย

"คุณเคยได้ยินคำว่าเมื่อไหม"

การลองกลับไปยังที่ที่ไม่รู้ว่าเธอจะรออยู่หรือเปล่านั้น น่าจะมีความเป็นไปได้สูงกว่าการไปนัดบอดครั้งใหม่ เผื่อจะมีโอกาสหนึ่งในหมื่นก็ได้

"นั่นแหละครับที่เรียกว่าพรหมลิขิต"

ซองฮุนพึมพำ

ทางตรงหน้าเต็มไปด้วยหมอก ทัศนวิสัยถูกบดบังด้วยความขาวโพลน ขณะที่ฮารีกำลังมองไปรอบๆ อยู่ นั่น ใครบางคนก็เดินเข้ามาหาเธอ

'คุณจินของซอ'

'คะ?'

'คุณจินของซอใช่ไหมครับ'

'ไม่ใช่ค่ะ คุณจำคนผิดแล้วค่ะ'

'หมายความว่ายังไงครับ คุณไม่ใช่คุณจินของซอที่นัดบอดกับผมเหรอครับ ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นใครกันแน่ อย่าบอกนะว่าคุณเป็นพนักงานบริษัทผม คุณคงไม่ใช่ซินฮารี พนักงานแผนกวางแผนและการเงินทีมสองที่มาเล่นตลกกับผม

เพราะเงินแล้วก็จากไปซะใหม่ครับ'

เมื่อได้ฟังคำพูดนั้นก็รู้ได้ว่าเขาคือแทมู สายตาของเขาเปลี่ยนไปอย่างน่ากลัว

'ใช่หรือไม่ใช่ เป็นเธอหรือไม่ใช่เธอ'

'ทะ...ท่านประธานคะ คือว่า ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ ฉันคือเงินของซอเองค่ะ'

'ถ้าอย่างนั้นเราแต่งงานกันเถอะ'

เฮียอก ฮารีรู้สึกเหมือนถูกบีบคอ และเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้ เธอจึงได้แต่พยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ แต่ทันใดนั้นหนทางข้างหน้าก็มีตกลง เธอเริ่มหายใจไม่ออก ในตอนนั้นแทมูแบกเธอขึ้นหลังและเสื้อผ้าของเธอก็กลายเป็นชุดแต่งงานไปเสียแล้ว

'ไม่ได้นะคะ คุณแบกผิดคนแล้ว ไม่ใช่ฉันค่ะ ฉันบอกแล้วไงว่าไม่ใช่ฉัน!'

เธอร้องตะโกนเสียงดังและพยายามขัดขึ้น แต่ก็ไม่มีประโยชน์ เพราะดูเหมือนว่าเธอหุบไปแล้ว

'เดี๋ยวก่อนค่ะ! ปล่อยฉันไปเถอะค่ะ ฉันขอร้อง! บอกแล้วไงคะว่าไม่ใช่ฉัน ช่วยฟังที่ฉันพูดหน่อยได้ไหมคะ คุณคะ?'

'ไม่ได้ครับ ผมจะปล่อยให้เข้าไปกว่านี้ไม่ได้แม้แต่วันเดียว'

'งั้นคุณช่วยปล่อยฉันลงก่อนได้ไหมคะ'

'คงยากครับ เพราะเรามีที่ที่ต้องไปด้วยกัน'

'ต้องไปด้วยกันหรือคะ คุณหมายถึงที่ไหนคะ'

เธอพยายามดิ้นอย่างถึงที่สุด แต่เขาก็ไม่ยอมปล่อยและยังคงแบกเธอเดินต่อไป ว่ากันว่าต่อให้ถูกเสื่อจับไป แต่ถ้าตั้งสติไว้ให้ดีก็จะเอาชีวิตรอดได้ แต่ตอนนี้เธอตั้งสติไม่ได้เลย

'ท่านประธาน! ท่านประธาน!'

เธอรวบรวมแรงเท่าที่มีและร้องตะโกนขึ้นมาอีกครั้ง

'ให้ตายสิ นี่มันอะไรกัน จะพาฉันไปไหน ฉันถามว่าจะไปไหน!'

'จะไปไหนล่ะ ก็ไปบ้านผมนะสิ'

'อะไรนะ'

'ผมกับคุณจะแต่งงานกัน'

'ให้ตายสิ! ไม่ได้นะ! ไม่มีเหตุผลที่ผู้หญิงอย่างฉันจะแต่งงานกับคุณเลยนะคะ ฉันเป็นแค่พนักงาน ส่วนคุณเป็นประธาน เรา...เราสองคน...!'

'เราเป็นพรหมลิขิตของกันและกันครับ'

'...คะ? อะ...อะไรลิขิตนะคะ'

'พรหม...ลิขิต'

'...'

'ภรรยาที่ถูกคัดมาจากความเป็นไปได้หนึ่งในหมื่น'

'อ้อ ว่าไงนะคะ?'

'ใช่ครับ ภรรยา'

'ไม่นะ ฉันไม่ใช่ภรรยา...'

ฮารีพยายามดันสุดชีวิต ระหว่างนั้นใครบางคนกำลังก้มมองเธออยู่เงียบๆ
ยังไม่ไปสินะ

แทมมูยิ้มอย่างพึงพอใจพอลงก้มมองดูเธอ

รอจนหลับไปเลยเธอ

ฮารีนั่งสัปหงกเหมือนศีรชะกำลังจะโผลงที่โต๊ะ เขานึกว่าเธอจะนั่งรออยู่สักพักและกลับไป หรือไม่ก็อาจจะนั่งรออยู่ พอเจอหน้ากันนึบก็รีบตะโกนออกมาบ่นว่าขอยกเลิกการแต่งงาน แต่คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเธอจะนั่งหลับอยู่แบบนี้ เขาไม่เคยคิดถึงธรรมเนียมเรื่องผู้หญิงของตัวเองอย่างจริงจังสักที แต่เมื่อได้เห็นฮารีก็เหมือนจะทำให้เขาเริ่มนึกภาพออกแล้ว

อย่างน้อยก็โชคดีที่เธอเป็นผู้หญิงที่ดูไม่เหมือนใคร

ถ้าฮารีรู้ เธอคงลุกขึ้นมาตะโกนบอกว่าใครกันแน่ที่ไม่เหมือนใคร

แทมมูรู้สึกเบาใจ เขานั่งลงฝั่งตรงข้ามและจ้องมองเธอ

ผมยาวตรงของเธอติดอยู่ที่ริมฝีปากสีแดงและพันกันอย่างกับสาหร่าย
อายเซโดว์สีดำก็เปื้อนลงมาถึงบริเวณใต้ตาเหมือนเป็นรอยพุกข้ำ ทำทางที่เธอ

นั่งสัปหงกโดยการห่อไหล่เล็กๆ และประสานมือทั้งสองข้างไว้ด้วยกันแบบนั้น ถ้ามีใครมาเห็นเข้าคงนึกว่าเธอไปนอนค้างนอกบ้านและมานั่งรอรถไฟใต้ดิน ขบวนแรก แต่ในสายตาของเขา เธอดูเหมือนลูกสุนัขที่น่าสงสารที่สุดในโลก ที่ถูกทอดทิ้งไว้ข้างถนน

เขานั่งกอดอกพลงคิดว่านั่งมองเธอต่ออีกสักหน่อย เธอคงจะกำลังฝันอยู่ เพราะตัวของเธอระตุดจนศีรษะโขกลงบนโต๊ะ ไม่สิ ถ้าจะให้พูดชัดๆ ก็คือ ศีรษะของเธอเกือบจะโขกลงไปที่แก้วกาแฟเข้าอย่างจังเสียแล้ว

เมื่อเขารีบหยิบแก้วออก ศีรษะของเธอก็โขกลงไปที่โต๊ะและเงยหน้าขึ้น เขาคิดว่าเธอคงจะตื่นแล้ว จึงจัดท่านั่งให้ดี แต่เธอก็ยังคงสัปหงกและก้มศีรษะลงไปอีก

มีเอกลักษณ์และมีชีวิตชีวาดีเหลือเกิน

ขณะนั้นมองเธอสัปหงกไปทางนั้นที่ทางนี้ เขาก็เผยรอยยิ้มแบบที่ไม่มีใครเคยเห็นมานาน

"ม่ายยยยย!"

ฮาร์ลึทพรวดขึ้นจากที่นั่ง สายตาของผู้คนที่อยู่รายล้อมจับจ้องมาที่เธอทันที เธอเห็นแทมูกำลังยกแก้วไอซ์อเมริกาโน่ที่กินไปแล้วครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งก็ละลายหมดแล้ว

อะไร อะไรกันเนี่ย นี่มันเกิดอะไรขึ้น

เมื่อเห็นภาพตรงหน้าชัดเจน เธอก็ได้รู้ว่านี่ไม่น่าจะใช้ความฝัน

ไม่ใช่ความฝันนั้นหรอก อย่าบอกนะว่านี่คือความจริง

เฮือก เธอรีบนั่งลงให้ดีและจัดผมเผ้าให้เรียบร้อย

"กลับมาแล้ว...เธอคะ"

"หลับสบายไหมครับ"

เมื่อเธอมองเขาด้วยความแปลกใจ เขาก็วางแก้วที่ถืออยู่ในมือลง

"คุณฝันร้ายเธอครับ"

"อ้อ ค่ะ ฉันฝันร้ายมาก..."

ก็ฝันว่าโดนคังแทมูอุ้มไปแต่งงานนะสิ

"เปล่าค่ะ ไม่ใช่เลยค่ะ ฉันไม่ได้ฝันอะไรเลยค่ะ"

เขารู้ตามอง

"แต่คุณตื่นแรงมากเลยนะ"

"คะ? ไม่ทราบว่าคุณพูดจาไร้สาระอะไรออกไปหรือเปล่า..."

"ไม่ได้พูดอะไรเป็นพิเศษนะครับ นอกจากคำต่าที่มีคำสรรพนามกับสัตว์
ไม่กี่ชนิดเท่านั้นเอง"

นั่นมันคำพูดพิเศษสุดๆ เลยนี่คะ!

ฮารีรู้สึกอายนมาก ได้แต่ดูเวลาเพื่อแก้เขิน เธอจึงได้รู้ว่าเลยเวลาที่เขา
ให้สัญญาเอาไว้ประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

เออ! ฉันกลับไปนานแค่ไหนกันเนี่ย แล้วทำไมผู้ชายคนนี้ถึงไม่ปลุกฉันล่ะ

"คุณรอนานหรือเปล่าค่ะ"

ฮารีไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าตัวเองจะพลาดโอกาสการขอยกเลิกแต่งงานด้วย
การผลอลหลับไป เมื่อเธอถามเขาพร้อมทำหน้ารู้สึกผิด เขาก็หรีตาลงครู่หนึ่งแล้ว
ค่อยๆ พยักหน้าให้

"ครับ ก็รอนานนิดหน่อยครับ"

ฮารีไม่มีทางรู้เลยว่าสีหน้าของเขานั้นแสดงให้เห็นว่ามีแผนร้ายแอบแฝงอยู่
เธอได้แต่แสดงสีหน้าเขินอายออกมาเท่านั้น

"คุณจัดการธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือคะ"

"เป็นเพราะคุณใจกว้าง ผมถึงไปจัดการธุระส่วนตัวได้"

"คุณคงจะงานยุ่งมากเลยนะค่ะ"

เขาพยักหน้าเล็กน้อย

"ถ้าคุณงานยุ่งขนาดนั้น มาถึงแล้วก็น่าจะรีบปลุกฉันสิคะ"

ทุกครั้งที่เขาทำหน้าที่รู้สึกผิด มุมปากของเขาก็ยกขึ้นเล็กน้อย

"ผมคิดว่าคุณคงจะเปลี่ยมากนะคะ"

"ขอบคุณที่คุณเห็นใจนะคะ"

"ไม่เป็นไรครับ"

"แต่ว่า..."

"ครับ"

"ฉันจะไม่แต่งงานคะ"

เย้ ซิงพูดก่อนได้แล้ว

นั่นเป็นสิ่งที่ฮารีไม่ลืมแม้กระทั่งในฝัน เธอซิงพูดออกไปก่อนได้สำเร็จ เขาจึงเลิกคิดขึ้นอย่างแปลกใจ

"ไม่ว่าจะคิดยังไงฉันก็รู้สึกว่าการแต่งงานไม่ใช่เรื่องที่เราควรจะทำกันแบบนี้คะ ต่อให้เรื่องราวของทั้งสองครอบครัวเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่เราสองคนยังไม่รู้จักกันเลยนะคะ จะให้ฉันแต่งงานแบบนี้ได้อย่างไร ฉันไม่มีทางแต่งงานแบบนี้แน่นอนคะ"

เธอพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นราวกับจะทำให้เขาเข้าตาจน แล้วลองคิดถึงคำตอบที่เขาจะตอบกลับมา นั่นไม่ใช่เรื่องที่เราสองคนจะตัดสินใจได้นะครับ อย่างไรก็ตามเราก็ต้องแต่งงานกัน ถ้าคุณไม่ยอมแต่งงาน ผมจะทำลายครอบครัวคุณให้ป่นปี้ เป็นต้น เธอกำลังใช้หัวคิดอยู่ว่าถ้าเขาพูดแบบนี้ เธอควรจะตอบไปว่าอย่างไรดี แล้วตัวเธอก็เริ่มสั่นด้วยความประหม่า ในตอนนั้นเอง...

"เข้าใจแล้วครับ"

หืม? ทำไม่ง่ายแบบนี้ล่ะ

เขาพูดออกมาอย่างง่ายตายมาก เธอรู้สึกอ่อนแรงและพูดอะไรไม่ออก

"..."

"..."

"..."

"งั้นเรามาเจอกันให้สนิทสนมกันอีกสักหน่อย แล้วหลังจากนั้นค่อยแต่งงานกันก็ได้ครับ"

เขาพูดพลางโน้มตัวเข้าหาเธอ

ว่าแล้วเซียว! เขาเป็นผู้ชายที่ไม่ควรปล่อยช่องโหว่ให้เลย

"โทษนะคะ พอดีฉันไม่อยากทำอะไรแบบนี้เลยคะ"

"ทำไมล่ะครับ"

"ก็มันยังงืออยู่นี่คะ เราจะแต่งงานกันแบบนี้ได้อย่างไร ต่อให้มันนัดบอดกัน ก็เถอะ แต่แค่เจอกันครั้งแรกก็ขอแต่งงานแล้ว"

"ถ้าผมทำให้คุณตกใจ ผมต้องขอโทษด้วยนะครับ"

"มันไม่ใช่เรื่องที่แค่ขอโทษแล้วจะจบได้นี่คะ"

"ถ้างั้น"

"ช่วยถอนคำพูดด้วยคะ"

เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง เธอจึงไม่อยากจะพลาดโอกาสนี้ไป

"ที่จริงแล้วฉันไม่อยากจะแต่งงานด้วยการนัดบอดหรืออะไรแบบนี้เลยคะ ทำแบบนี้มันไม่โรแมนติกเอาเสียเลย"

เธอนำเรื่องที่ได้อินจากของขอมมาแต่งเพิ่มอีกหน่อย และพยายามทำให้เขา เข้าตาจน

"ฉันต้องการผู้ชายที่เป็นพรหมลิขิตคะ ฉันจะไม่แต่งงานกับคนที่ครอบครัว หามาให้และไม่รู้จักกันเลยแม้แต่คนเดียว"

"ถ้างั้นก็รู้จักกันก่อนแล้วค่อยแต่งงานก็ได้นี่ครับ"

ถ้าทำแบบนี้ก็หมายความว่า?

"เราลองมาเจอกันก่อนสักสองสามครั้งนะครับ"

เจอกันสองสามครั้ง? กับตั้งแทมูเนี่ยนะ

ฮารีสายหน้าและรีบพูดออกมา

"คุณแม่ฉันเคยบอกว่าต่อให้คู่สามีภรรยาอยู่ด้วยกันตลอดชีวิตก็ยังไม่รู้จักกันได้ทั้งหมด ต่อให้มาเจอกันสองสามครั้งแล้วรู้จักกันมากขึ้นก็จริง แต่จะรู้จักกันได้แค่ไหนเซียวคะ"

"งั้นสิบครั้งพอไหมครับ"

"แหม เจอกันสิบครั้งจะพอหรือคะ"

"งั้นถ้ายี่สิบครึ่งล่ะครับ"

เอือก ถ้าวลาดไปล่ะก็ ต้องออกมาเจอเขาอีกหลายครั้งแน่ๆ

ฮารีสายหน้า

"เจอกันตั้งยี่สิบครึ่งก็เสียเวลาเปล่าสิคะ เสียเวลาเปล่า"

เมื่อเธอพูดคำที่เขาชอบพูดเป็นประจำออกมา เขาก็ยิ้มเล็กน้อย

"งั้นสักสิบครึ่งดีไหมครับ"

"เดี๋ยวนะ เจอกันทำไมตั้งสิบครึ่ง..."

"งั้นก็ห้าครึ่ง?"

"คะ? ไม่..."

"สี่ครึ่ง?"

"ละ...สามครึ่ง"

เมื่อเธอชูนิ้วขึ้นอย่างห้วนๆ เขาก็หรีตามอง

"ถ้าคุณคิดว่าเจอกันสามครึ่งแล้วจะรู้จักกันมากขึ้น ก็น่าจะตัดสินใจได้
ตอนนี้เลยไม่ใช่หรือครับ เพราะนี่ก็ครั้งที่สองแล้ว"

นั่นมันก็จริง ฮารีเกือบจะตอบกลับไปอย่างนั้นแล้ว แต่เธอดังสติได้เสียก่อน
ไม่ใช่แบบนี้สิ

เมื่อพูดออกไปแล้ว จึงกลายเป็นว่าตอนนี้เธอกำลังจะนัดเจอเขาอยู่ ทั้งที่
ไม่ควรต้องเจอกันเลยแท้ๆ แต่เธอกำลังหลงกลเขา

"ปัญหาของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ที่จำนวนครั้งนะคะ"

"งั้นคงอยู่ที่ระยะเวลาใช่ไหมครับ หนึ่งปีพอไหมครับ"

ตั้งหนึ่งปีเนี่ยนะ!

"หรือสักหกเดือน?"

เธอเกือบพูดออกไปว่าสามเดือน แต่ก็รู้สึกตัวขึ้นมาว่าตัวเองกำลัง
จะหลงกลเขาอีกแล้ว จะบ้าตายจริงๆ ดูเหมือนว่าในความคิดของผู้ชายคนนี้
จะไม่ม่มีเงื่อนไขของการไม่แต่งงานอยู่เลยสินะ

"เออ...คุณคังแทมู"

"ครับ คุณจินของซอ"

ชื่อของซอที่ออกมาจากปากของเขาที่มแทงหัวใจของเธอ ถ้าเขาไม่ได้มองเธอด้วยสายตาดูจริงจังแบบนั้น เธอก็คงจะรู้สึกถูกที่มแทงใจน้อยกว่านี้

ถ้าวันข้างหน้าเขารู้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นแค่เรื่องหลอกลวงของพนักงานบริษัทตัวเองกับเพื่อนล่ะก็ เธอไม่รู้ว่าจะโหม่มากขนาดไหน และเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเป็นเรื่องที่ครอบครัวของเขาและครอบครัวของซอเข้ามาเกี่ยวข้อง มันก็ยิ่งเข้ามาบีบหัวใจเธอมากขึ้นไปอีก

ไม่ว่ายังไงก็ต้องหยุดการแต่งงานให้ได้

เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ

"คราวที่แล้วฉันบอกไปไม่ใช่หรือคะว่าฉันเป็นผู้หญิงที่รักสนุกขนาดไหน" ของซอ โทษทีนะที่ฉันไม่สามารถรักษาศักดิ์ศรีของเธอเอาไว้ได้ แต่ถ้าเธอไม่ยอมแต่งงาน ตอนนี้นั้นฉันจำเป็นต้องทำอะไรสักอย่าง

"ฉันมีความสัมพันธ์กับผู้ชายยุ่งเหยิงขนาดไหนและคบกับผู้ชายมากหน้าหลายตาแค่ไหน คุณทราบเรื่องนี้ดีอยู่แล้วนี่คะ"

"แถมคุณยังบอกว่าชอบผู้หญิงด้วยนี่ครับ"

เมื่อเขาช่วยพูดเสริมอย่างใจเย็น เธอก็พยักหน้าอย่างรวดเร็ว

"คะ คุณก็ทราบดีอยู่แล้วว่าฉันเป็นผู้หญิงแบบนั้น แล้วคุณจะทำแต่งงานกับฉันได้ยังไงคะ"

"ผมไม่คิดว่าการที่คุณมีอดีตจะทำให้ชีวิตแต่งงานของเราแย่ลงนะครับ"

"คะ...แต่ถ้าเป็นผู้ชายทั่วไป..."

"ผมไม่ใช่ผู้ชายทั่วไปครับ"

ให้ตายสิ เขาเป็นคนโรคจิตที่เปิดกว้างขนาดนี้เลยหรือเนี่ย!

"คือว่า...ฉันบอกไปแล้วใช่ไหมคะว่าฉันไปนัดบอดวันนั้นยังไง ที่จริงแล้วฉันไปเที่ยวไนต์คลับตั้งแต่วันก่อนหน้านั้น ฉันเมามากก็เลยไปค้างนอกบ้านกับผู้ชาย ฉันไปเที่ยวมาขนาดนั้นแล้วไปนัดบอด คุณคิดยังไงคะ"

"ผมคิดว่าคุณเป็นคนมีความรับผิดชอบสูงมากครับ"

ໄຮ້ເວ້ຍ! ຫ້າໄມຄິງໄດ້ມອງເປັນແບບນັ້ນໄປໄດ້ນະ!

"ແຕ່ຄຳເປັນຜູ້ຊາຍທົ່ວໄປ..."

ເຂາໝວດຄືວາວກັບຈະບອກວ່າເມື່ອກໍ່ກັບອກໄປແລ້ວໄມໄຮ້ເຮວວ່າເຂາໄມໄຮ້ຜູ້ຊາຍທົ່ວໄປ

"ຜົມໄມຄິດວ່າການພູດຕຽງໄປຕຽງມາຈະເປັນຂໍ້ເສີຍນະຮັບ ແຕ່ຄຳລັບຄິດວ່າການໂກຫກຕ່າງຫາກທີ່ເປັນຂໍ້ເສີຍ"

"...ຄະ?"

"ແຕ່ຊຸນໄມໂກຫກຜົມກໍ່ພອແລ້ວຮັບ"

ເສືອກ ສາຍຕາຂອງເຂາເມື່ອນັ້ນກັບບອກວ່າຄຳຈັບໄດ້ວ່າໂກຫກ ຈະຜ່າທັງໃຫ້ເມດເລຍ ພອເຫັນສາຍຕາແບບນັ້ນ ຫາຣີກໍ່ດຶງກັບຕົວແຂ້ງທີ່ອ່ອ

"ອ່ອ ຄະ ຈົນນີ້ກໍ່ພູດຕຽງໄປຕຽງມາຢ່າງໄວໄສຮາຣະມາກໄປເໝ່ອຍ...ນະຄະ"

ເຂາພັກເກົ້າຮາວກັບວ່າຂອບຕຽງສ່ວນນັ້ນໂດຍທີ່ໄມຮູ້ເລີຍວ່າເຮວກຳລັງຮ້ອງໃຫ້ອຸ່ນໃນໃຈ

"ໄໜງ ກໍ່ພູດກັບອຸ່ນຢ່າງຕຽງໄປຕຽງມາແລ້ວ ຈົນຂອພູດຕຽງໆ ອີກເຣື່ອງໄດ້ໄໝຄະ"

"ພູດໄດ້ເລີຍຮັບ"

"ຊຸນຄັງແທມູໄມໄຮ້ສເບັກຈົນຄະ"

ເຂາຫາຣີຕາລອ ແມ່ຈະຮູ້ສຶກຄ້າວ ແຕ່ຫາຣີກໍ່ຄິດວ່າຄຳປ່ອຍໃຫ້ເປັນແບບນີ້ຕໍ່ໄປ ອາຈະມີເຣື່ອງທີ່ນຳກລ້າວມາກວ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນກໍ່ໄດ້ ເຮວຈຶ່ງຮວບຮວມຄວາມຄຳລ້າວແລະພູດຕ່ອ

"ທີ່ສຳຄັນຄືອັນເຂົາກໍ່ຕ້ອງຂອບຊຸນຄັງແທມູດ້ວຍເມື່ອນັ້ນກໍ່ໄມໄຮ້ເຮວຄະ ແຕ່ຈົນໄມໄຮ້ຂອບຄະ ຈົນກຳລັງບອກວ່າຈົນໄມໄຮ້ຂອບຊຸນຄັງແທມູຄະ ເພາະຈະນັ້ນໄມ່ວ່າຍັງໄກກໍ່ແຕ່ງງານກັບຊຸນຄັງແທມູໄມໄຮ້ຄະ"

ອຸ່ນນັ້ນກໍ່ໄມໄຮ້ເຣື່ອງໂກຫກ ຫາຣີພາຍາມຫ້າຕາໃຫ້ເປັນປະກາຍທີ່ສຸດ ເຂາຈຶ່ງມອງເຮວໄມ່ວາງຕາແລະເອ່ຍພູດອອກມາ

"ໄໜງ ຊຸນກໍ່ພູດອອກມາແລ້ວ ຄຳຊຸນໄມ່ອຸ່ນຢາກແຕ່ງງານເພາະຍັງອຸ່ນກໍ່ເຫຼົ້າສຸນຸກອຸ່ນຢ່າກໍ່ ຊຸນໄມ່ຕ້ອງກັງວລເຣື່ອງນັ້ນເລີຍນະຮັບ ຄຳຊຸນແຕ່ງງານກັບຜົມ ຊຸນຈະເຫຼົ້າສຸນຸກໄດ້ອຸ່ນອີສຣະມາກວ່າເດີມແໜ່ນອນ ເພາະຜົມກໍ່ຄຶງມັວແຕ່ຫ້າງານ

ยุ่งมากจนไม่มีเวลาไปก้าวกว่าภรรยาจะเที่ยวสนุกที่ไหนยังง้าง นั่นหมายความว่าแม้จะแต่งงานกับผมแล้ว คุณก็จะยังสามารถรักษาไลฟ์สไตล์ของคุณเอาไว้ได้เหมือนเดิม คุณจะใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขโดยที่จะไปเจอผู้ชายหรือผู้หญิงที่ไหนก็ได้ แล้วก็ไม่ต้องเสียเวลานัดบอดหรือทำอะไรไม่เข้าเรื่องแบบนี้ด้วย ส่วนเรื่องเงิน ผมจะให้คุณมีใช้อย่างไม่ต้องกังวลเลยครับ"

ว้าว สุดยอด! นี่มันสามีในฝันสุดๆ!

"เป็นไงครับ"

จะเป็นไงล่ะ ก็ต้องรีบแต่งตอนนี้เลยนะสิ!

ฮารืออยากจะตะโกนตอบออกไปว่าเฮส แต่เธอจำต้องกลั๊กลิ้นน้ำตาและส่ายหน้าให้เขา

"ขอโทษนะคะ แต่ฉันรู้สึกเฉยๆ กับคุณคังแทมูจริงๆ ค่ะ"

เขาขมวดคิ้ว

"คุณจินยองขอ"

"ค่ะ คุณคังแทมู"

"ผมไม่ได้แยขนาดนั้นนะครับ"

"คะ?"

"ผมหมายความว่าถ้าคุณกังวลเรื่องอย่างว่าอยู่ล่ะก็ คุณไม่ต้องกังวลนะครับ"

เรื่องอย่างว่านั่นมันเรื่องอะไร...

ก่อนที่จิกซึนมาในหัวได้ว่าเป็นเรื่องอะไร เธอก็รู้สึกงูบวาบที่ใบหน้า

"ผมเก่งนะครับ"

...หืม?

"ถ้าคุณต้องการ จะให้ผมพิสูจน์ตอนนี้เลยก็ได้ครับ"

เรื่องอะไร...

เฮือก! อย่าบอกนะว่าตอนนี้ผู้ชายคนนี้ก็กำลังพูดตึงตูดใจว่าตัวเองทำเรื่องที่เขาทำกันตอนกลางคืนเก่งนะ เธอส่ายหน้า

"คุณจินของซอ"

"คะ?"

"คุณชอบทั้งผู้ชายแล้วก็ผู้หญิงด้วยนี่นา แล้วทำไมถึงเป็นผมไม่ได้ล่ะครับ"

"คะ...?"

เมื่อเห็นสีหน้าของเขาที่เหมือนกำลังบอกว่าก็บอกแล้วไงว่าผมเก่งแล้วจะมีปัญหาอะไรอีก จู่ๆ ฮารีก็คิดถึงแม่ขึ้นมา

แม่จ๋า หนูรู้สึกสังหรณ์ใจยังไม่รู้ รู้สึกเหมือนกับว่าถ้าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไป คงต้องได้แต่งงานจริงๆ แน่...

"ไม่ให้ผมไปส่งถึงหน้าบ้านจริงๆ เหรอครับ"

แน่นอนสิ เพราะที่นั่นมันแถวบ้านชินฮารี ไม่ใช่แถวบ้านจินของซอ

"คะ ไม่เป็นไรจริงๆ คะ ขอบคุณที่มาส่งนะคะ จ้ะ..."

"ก่อนจะแต่งงาน เราต้องเจอกันสักกี่ครั้งดีครับ"

"คะ?"

เดี๋ยวละ ฉันพูดไปเป็นชั่วโมงแล้วนี่นาว่าไม่ชอบเขาละ

ตั้งแต่ออกมาจากร้านกาแฟจนมาถึงแถวบ้าน ฮารีพยายามหาข้ออ้างที่ไม่เป็นเรื่องขึ้นมา เช่น สีหน้า น้ำเสียง การแต่งตัว ไปจนถึงเรื่องรูปทรงเล็บ และตั้งใจพูดให้ฟังสุดๆ แล้วว่าทำไมถึงไม่ชอบเขา แต่ดูเหมือนว่าเขาจะชอบ เพราะคิดว่าเธอเป็นคนตรงไปตรงมาดี

ฉันคงลืมไปสินะว่าเขาไม่ใช่คนโรคจิตธรรมดา แต่เป็นคนจิตวิปริต

เขาต้องเป็นผู้ชายที่ป่วยเป็นโรคสนใจผู้หญิงที่บอกว่าไม่ชอบเขาแน่นอน ฮารีพยายามฝืนยิ้ม

"เอ่อ คุณคงแทมู"

"ครับ คุณจินของซอ"

"ฉันก็บอกคุณไปตั้งหลายครั้งแล้วว่าฉันไม่ชอบคุณคงแทมูเลย เหตุผลที่คุณยังทำแบบนี้อยู่คืออะไรกันแน่คะ"

เขาจะงักไปเล็กน้อยก่อนจะตอบอย่างตรงไปตรงมา

"ผมขอบคุณครับ"

"...คะ?"

"ผมขอบคุณเงินของซอครับ"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังมาก แววตาก็ดูจริงจังจนไม่กล้าแม้แต่จะเงยออกป่าวถ้าคุณชอบฉัน แล้วฉันต้องคบกับคุณเสมอไปหรือไม่ ถ้าไม่ใช่เพราะชื่อเงินของซอ หัวใจของฮารีก็คงเต้นแรงอย่างที่สุดไปแล้ว

"ตอนนี้ผมขอบคุณเงินของซอ ส่วนคุณเงินของซอไม่ชอบผม ผมว่าเราควรต้องมาเจอกันอีกสักสองสามครั้งจนกว่าหัวใจของเราจะรู้สึกเหมือนกัน ไม่ใช่เหรอครับ ไม่ว่าจะรู้สึกไปในทางไหนก็ตาม"

เธอไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเขาชอบอะไรในตัวเธอกันแน่ (ไม่กล้าถามเพราะกลัวจะได้ฟังคำตอบแปลกๆ) ถ้าเธอนัดบอดกับเขาในชื่อของเธอเองแล้วได้ยินเขาพูดแบบนี้ล่ะก็ เธออาจจะตอบกลับไปก็ได้ว่าจะลองเจอเขาอีกสักสองสามครั้ง

แต่ในสายตาของเขา เธอไม่ใช่ซินฮารี แต่เป็นเงินของซอ และการใช้ชีวิตก็ต่างกัน เพราะฉะนั้นเธอจึงต้องจบความสัมพันธ์กับเขาตั้งแต่ตรงนี้ เพราะถ้าปล่อยให้ยืดเยื้อไปมากกว่านี้ เธอคงต้องลำบากมากแน่ๆ

"คุณคังแทมูคะ ฉัน..."

เขาคูณาพิกาเหมือนพยายามจะตัดบท

"ขอโทษด้วยครับ พอดีผมต้องเข้าไปที่บริษัทอีกรอบ"

"อ้อ ค่ะ งั้นรีบไปเถอะคะ"

"ผมขอเช็คตารางงานดูก่อนแล้วจะโทรหานะครับ"

"เอ่อ เดี่ยวคะ..."

เขากลับขึ้นรถ ลดกระจกลงแล้วเงยหน้ามองเธอ

"แล้วผมจะโทรหานะครับ"

"เอ่อ คือ...คุณคังแทมู!"

ฮารีจับกระจกที่กำลังเลื่อนขึ้น

"ฉันทำไม่ได้จริงๆ ค่ะ!"

จู่ เธอก็ตะโกนออกมาแบบนั้น เขาจึงเลิกตัวขึ้นเหมือนจะถามว่าเธอหมายความว่าอย่างไร

"ถ้าเป็นกับคุณคงแถม ฉันทำไม่ได้จริงๆ ค่ะ อย่าว่าแต่เรื่องแต่งงานเลย ฉันไม่แม้แต่จะอยากเจอคุณ เพราะฉะนั้นคุณช่วยล้มเลิกความตั้งใจแล้วก็ลองหาผู้หญิงอื่นดีกว่านะคะ"

"เป็นเพราะเรื่องการพบกันแบบพรหมลิขิตที่คุณพูดถึงเมื่อสักครู่นี้หรือครับ"

เขาจำคำพูดของเธอได้จึงถามขึ้นมา เธอจึงแต่งคำพูดโดยยกคำพูดของยองซอมาพูดซ้ำ

"ค่ะ? ค่ะ เพราะฉันต้องการความโรแมนติกหรืออะไรแบบนั้นค่ะ การนัดบอดมันดูไม่เป็นเรื่องของพรหมลิขิตสักเท่าไร..."

"ถ้าเป็นเรื่องนั้น คุณอย่ากังวลไปเลยครับ เพราะวันนี้เป็นวันแบบนี้แหละครับ"

"...ค่ะ?"

แทมยัมแบบที่คนอื่นแทบไม่เคยเห็น

"ผมจะโทรไปนะคะครับ"

"ไม่ค่ะ! ไม่ต้องโทรมานะคะ อ้อ เพราะยังไงฉันก็จะไม่รับสาย"

"คุณหมายความว่า จะบล็อกเบอร์ผมอีกแล้วหรือครับ"

"ใช่ค่ะ ฉันจะบล็อก ถึงคุณจะบอกว่านี่เป็นเรื่องของครอบครัวและขู่ว่าจะเอาเรื่องไปบอกผู้ใหญ่ก็ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะ เพราะคราวนี้ฉันไม่หลงกลคุณอีกแล้ว"

เขามวดคิ้ว

"เรื่องนั้นผมไม่ได้ขุ่นะครับ"

ไม่ได้ขุ่นั้นหรือ แล้วมันเรียกว่าอะไรล่ะ

"ถ้ามันไม่ได้เป็นการขู่ คุณก็คงจะยกเลิกคำพูดที่ไปพูดไว้กับครอบครัว"

ได้สินะคะ ฉันลำบากใจมากจนไม่อยากเข้าบ้านแล้ว"

"ถึงยังไงคุณก็ต้องแต่งงานอยู่ดี ไม่เห็นจำเป็น..."

"ต่อให้แต่งงานก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะต้องแต่งงานกับคุณคงแถม
เท่านั้นนี่คะ ช่วยเคารพสิทธิ์ของฉันด้วยค่ะ"

เรื่องรสนิยมก็ด้วย รสนิยมของฉันมันไม่ใช่คุณเลยสักนิด

"ฉันฉันทบกว่นด้วยนะคะ ฉันจะถือว่าเรื่องของเราจบลงตรงนี้นะคะ"

ฮารีรีบหันหลังให้อย่างรวดเร็ว พุดขนาดนั้นแล้ว เขาก็คงมีศักดิ์ศรี
เหมือนกันแหละน่า คงไม่มาตามตื้ออีกแล้วละ

"เฮ้อ เกือบจะหลงกลซะแล้ว"

แม้แต่ฮารีเองก็ยังคงคิดว่าตัวเองพุดออกไปอย่างชัดเจนมากแล้ว ขณะเดิน
อยู่พักใหญ่จนขาเริ่มจะหมดแรงก็ได้ยินเสียงแจ๊สเตือนข้อความ

จिनยองซอ : จัดการได้หรือยัง

หลังอ่านข้อความของยองซอ ฮารีก็ส่งข้อความตอบกลับไปด้วยสีหน้า
ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ

ชินฮารี : อืม จัดการได้ดีสุดๆ เลยละ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3UT4WaC>